

BURMESE
CLASSIC

မြင့်
မောင်မောင်(မြန်မာပြည်)
နိုးသော်
မင်းကလျာ
မောင်မောင်မျိုးအောင်
မောင်မောင်ထွန်း(ထောက်ကြွန်)
မိမိတော်ကီ
မောင်ဝင်းနိုင်(ငါးသရောက်)
ကုန်းထက်
ကုန်းစင်ထက်
ဇော်အောင်
လျာဝိဝါ

ချီ-ချီအောင်

မြန်မာ
ကဏ္ဍ

မူရင်းစာပေများ

မီးလုံထဲကစီညာဉ်

ပဉ္စ ဂုဏ် အဟံ ဝန္တာမိ

လျှို့ဝှက်သည်းပိုမူခင်းဝတ္ထုများ-မီးလျှံထဲကဝိညာဉ်

- အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၂၀၅၀၁
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၄၈၂/ ၂၀၀၄ (၁၂)
- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- စာနိမိတ် - ၆၀၀ ကျပ်
- အပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်တင်
(မြင့်သိင်္ဂီပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၈)၊ လမ်း - ၃၀၊
ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကမလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- ဒီဇိုင်းရေး - မြိတ်စာပေ (ဖုန်း-၇၀၄၄၉၀)
အမှတ်-၁၉၀၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- စာနိမိတ် - ကိုလှနိုင် (မြိတ်)
- ထောက်ပြန်မာပြည် - နဂါးစာပေ (မန္တလေး)
- ပြန်ချိရေး - ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

လျှို့ဝှက်သည်းပိုမူခင်းများ

၁။ နေစိုးသော်	မီးလျှံထဲကဝိညာဉ်
၂။ ဆွေမြင့်	ပန်းတစ်ပွင့်ကြွေလွင့်ခြင်း
၃။ ဝေါက်တော်ကီ	ပန်းဖူးမြိုင်မြိုင်က
	စိန်ကဒိုးရဲရတနာသေတ္တာ
၄။ မောင်မောင်ထွန်း (ထောက်ကြံ့)	တရားခံနှင့် တရားဥပဒေ
၅။ ယမင်းကလျာ	မြရင်နှင့် ကိုယ်ဘေးတာဝန်
၆။ မောင်မောင် (ပြန်မာပြန်)	ကိုယ်ပျောက်ခရီးသည်
၇။ မောင်ဝင်းနိုင် (ငါ့သရောက်)	မိုက်မှားမှန်းမသိတဲ့
	အမှားတစ်ခုကြောင့်
၈။ ခိုင်ဇင်သန့် (ဆင်ဖြူကျွန်း)	လျှို့ဝှက်ချက်၏အဖြေ
၉။ မြဘုန်းထက်	ဆောင်းသလင်လူသတ်မှု
၁၀။ ရဲဇော်အောင်	အိမ်ပြေး
၁၁။ ကျော်ဇင်လတ်	သေမင်းနှင့်အတူ
၁၂။ မောင်မောင်မျိုးအောင်	ကြီးမိုက်
၁၃။ ကလျာဝါဝါ	ယုံမှားခြင်းသံသယ

နေနိသော

ရှေ့နေမှာ ၈ လား မောင်စာမိဒ်နဲ့
အေးညိုထဲကဝိညာဉ်

ပန်းချီ-ဖိုးအောင်

BURMESE
CLASSIC

တယ်
တွေ
သော
ကြော
ထဲမှာ
လွန်
ပြီး
ယိုင်
သလို

ညော်

အေး

မီးသင့်ခံသွပ်ပြားတချို့၊ မီးသင့်
သစ်သားမည်းမည်းများ အနည်း
ငယ်ကျန်ရစ်တဲ့ အုတ်ခဲနဲ့ အုတ်
အပိုင်းအစတွေ၊ ပရိဝေရဲ ...
အနေအထား။

ရှေ့နေမလေး မေ့မိရူးနှင့် မီးလျှံထဲက ဝိညာဉ်

(နေစိုးသော်)

ခြံထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်
တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘခက်ရဲ့ ခြေလှမ်း
တွေ နည်းနည်းတုံ့သွားတယ်။
သောက်လာတဲ့ ဘီယာရှိန်ကလေး
ကြောင့်ပဲလားတော့ မသိဘူး။ ရင်
ထဲမှာ ပူလောင်သွားသလိုပဲ။ အမူး
လွန်နေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဆက်
ပြီး လှမ်းလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းက
ယိုင်သွားတယ်။ ဒူးက ခွေညှတ်ချင်
သလိုမျိုး။

နွှာခေါင်းထဲမှာ မီးလောင်
ညှော်နဲ့တွေ့ ရနေတယ်။

လရောင် မှုန်မွှားမွှား
အောက်မှာ မီးလောင်ခံခဲ့ရတဲ့

လျှပ်စစ်မီးရောင်မရှိတော့
အမှောင်က အလေးသာနေတယ်။
ဘေးခြံတွေက မီးရောင်ရှိပေမယ့်
သူ့ခြံထဲမှာက အမှောင်။ လရဲ့
အလင်းစက်တချို့ကြောင့်သာ သူ
မြင်နေရခြင်းဖြစ်တယ်။

တစ်အိမ်တည်းကွက်ပြီး
လောင်သွားခဲ့တဲ့ ... မီး၊ ဇနီး
သည် မမတင်ဇာကို ဝါးမြို့ခဲ့တဲ့
... မီး။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မီး
လောင်ပြင်ထဲမှာ မီးတွေစွဲနေတဲ့
မမတင်ဇာကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။

ဘခက်ရင်မှာ ထိတ်ခုန်
သွားတယ်။ ခေါင်းတောင်ကြီးသွား
တယ် ထင်လိုက်ရတယ်။

ဝိညာဉ်လေလား ...
အထင်မှားတာလား ...

ဟုတ်မှာပါ။ ခုတ်လုံးတို့

ပွတ်ပြီး အသေအချာ စိုက်ကြည့်
လိုက်တော့ ဘာမှမရှိ။ အမှောင်
ဟာ အမှောင် . . . ၊ မီးလောင်ခံ
တိုက်မြင်ကွင်းဟာ နဂိုအတိုင်း . . . ။

ပင့်သက်ရှိတ်လိုက်တယ်။

ပြီး . . . မှောင်ထဲမှာ
ဘခက် ပြုံးလိုက်တယ်။

“မမတင်ဇာရယ် . . မင်း
ယောက်ျားကို ရက်စက်တယ်လို့
အပြစ်မတင်လိုက်နဲ့နော်။ မင်းက
ရက်စက်အောင် လုပ်ခဲ့တာကိုး”

ဘခက်စိတ်ထဲက စကား။

ခြံနောက်ဘက်ထောင့်မှာ
ရှိတဲ့ မီးမလောင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
ကားဂိုဒေါင်လေးဆီကို ဘခက်
လျှောက်သွားတယ်။ လောလော
ဆယ် . . . ဘခက် ယာယီနေထိုင်
တဲ့ နေရာ . . . ။ ကားဂိုဒေါင်ရဲ့
အပေါ်ထပ်ခိုးလေးမှာ . . . ။

မိတ်ဆွေတွေက . . .

“မင်းကွာ . . . အိမ်ပြန်
မဆောက်ခင် တည်းခိုခန်းမှာဖြစ်
ဖြစ်၊ ငါတို့ဆီမှာဖြစ်ဖြစ် လာနေ
ပေါ့။ ဒီကားဂိုဒေါင်လေးထဲမှာ နေ
ရတယ်လို့ . . .”လို့ပြောတော့ . .

“ငါ့မိန်းမ အဖြစ်ဆိုးနဲ့
ကြုံခဲ့ရတဲ့နေရာကို ငါက တစ်ခါ
ပြင်ပြင် ကျောခိုင်းမသွားချင်လို့ပါ
ကွာ . . . ။ ငါ့မိန်းမကို ငါ . . .
သိပ်ချစ်တယ်လေ . . .”

ဘခက်က သည်လို ပြန်
ပြောတယ်။

မမတင်ဇာအစ်ကိုကြီးက
တောင် . . .

“ငါတို့နဲ့ပဲ လာနေပါကွာ၊
မင်း . . . ဒီလောက် အစွဲအလန်း
မကြီးပါနဲ့”လို့ သူ့ကို နှစ်သိမ့်တယ်။

“ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ဘူး
အစ်ကိုကြီးရာ . . . ကျွန်တော်
အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးမသွားရင် . . .
တင်ဇာ ခုလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံချင်မှ
ကြုံရမှာ . . .”

ဘာရမလဲ။ ဘခက်တို့က
သရုပ်ဆောင်ကောင်းသလား
မမေးနဲ့။ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်
တွေ ဝေလို့။ စကားသံတွေတောင်
တုန်နေတယ်။ နံရံကိုတောင် ပြေး
ပြီး လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်သေး
တယ်။

အားလုံးက ဘခက်ကို

စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ပါ။ မယား
အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံလိုက်ရလို့ မယား
ကို သိပ်ချစ်တဲ့လင် . . . အရူး
တစ်ပိုင်း ခံစားနေရတာမျိုး။ ဟင်း
. . . ဟင်း . . . ကိုယ်ကြိုက်လို့
ကိုယ်သောက်တာတောင် မယား
စိတ်နဲ့ အရက်သမားဖြစ်ရတယ်လို့
သနားနေကြမှာ . . . ။

ဘခက်တို့က ဒီလိုပဲ။

မပိုင်ရင် ခြင်တောင်

မရိုက်ဘူး။ နဂိုက နေခဲ့ထိုင်ခဲ့တာ
လည်း သေသေသပ်သပ်၊ ပီပီရီရီ။
သိပ်ချစ်လို့ မုဆိုးမအသက်ကြီးကြီး
ကို ယူခဲ့တဲ့ အချစ်ရူးကလေးလို့။
အခုတော့ . . . ချစ်မမ မမျှော်
လင့်ဘဲ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရလို့
ကြေကွဲ ရင်နင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့
အချစ်ရူးကြီးလို့ . . . ။

အကယ်ဒမီပေးမယ်ဆို
ရင် ဘခက်လည်း ရနိုင်တယ်နော်
လို့ . . . စိတ်ထဲက ရင်ထဲက အပြုံး
မတွန့် ပီတိတွေဝေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ကျေနပ်နေတာကို ဘယ်သူ
သိမှာလဲ။ တမလွန်က မမတင်ဇာ
ရာ သိမှာတဲ့လား။

ကားဂိုဒေါင် ဖွင့်ဝင်လိုက်
တယ်။

ထပ်ခိုးပေါ်ကို မတက်
တော့ဘဲ . . . အောက်ထပ်မှာရှိနေ
တဲ့ ခေါက်ခုတ်လေးပေါ်ကို
ပစ်လွှဲချလိုက်တယ်။ မနက်က
မသိမ်းခဲ့တဲ့ အိပ်ရာက ခင်းလျက်
သားပဲလေ။

မကြာပါဘူး . . . ။

ဘခက် အိပ်ပျော်သွား
တယ်။ အဲ . . . ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ အိပ်
ပျော်သွားတယ်ပေါ့။

အိပ်မက်ထဲမှာတောင်
အပျော်တွေနဲ့ . . . ။

“အစ်ကို . . . ညိုညိုတို့
ဘယ်တော့ အတူနေမှာလဲ . . . ”

“ခဏလေးပါကွယ် . . . ။
အခြေအနေတွေ တည်ငြိမ်အောင်
လို့ပါ . . . အစ်ကိုလည်း အတူတူ
နေချင်လှပြီပေါ့ . . . ”

“အစ်ကိုစွန့်စားတာကြီး
က ပီရိပါတယ်နော်။ တော်ကြာ
ခုတ်ရာတခြား ရှာရာတလွဲ ဖြစ်ကုန်
ရင် . . . ”

“နနစမ်းပါ . . . ညိုညို

ရယ်၊ ညိုညို ဘာသာ ကြွေရရနဲ့
နေပါ။ မကြာခင်မှာ အခြေအနေ
တွေ ပွဲပြီးမီးသေ ဖြစ်သွားမှာ။ ခု
လောလောဆယ် အစ်ကိုတို့ လက်
ထပ်လိုက်ရင် သူများတွေက ဖြစ်ခဲ့
တဲ့ကိစ္စကို သံသယ ဝင်သွားကြမှာ
စိုးလို့ . . . ”

“အစ်ကိုကို ယုံပါတယ်။
အားလည်းကိုးပါတယ် . . . အစ်ကို
ရယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ဒေါ်လေး
တင်ဇာ . . . သေဆုံးရတာကို . . . ”

“တော်ပြီညိုညို . . . အစ်ကို
ကို ယုံတယ်ဆိုတာနဲ့တင် . . . ရပ်။
ပြီးရင် . . . ဟောဒီအစ်ကိုရင်ခွင်ထဲ
ကို ဝင်။ ဖြစ်သင့်တာ . . . ဒါပဲ”

“အိုး . . . အစ်ကို”

* * * * *

ဇာတ်လမ်းအစကို ပြန်
ပြောရရင် နည်းနည်းတော့ ရှည်
မယ်။ ဒါပေမယ့် . . . စိတ်ဝင်စား
စရာတော့ ကောင်းမှာပါ။

ဘခက် ဆိုတာ အရပ်
အမောင်းကောင်းကောင်း၊ ရပ်

ဖြောင့်ဖြောင့်။ ဝတ်တာစားတာက
လည်း အပျံ့စား။ မိဘမရှိ ဘာမရှိ
တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ အဆောင်
တစ်ဆောင်မှာနေပြီး အလုပ်အကိုင်
မယ်မယ်ရရ မရှိပေမယ့် ကြည့်
လိုက်ရင်တော့ သူဌေးသားကလေး
လား ထင်ရတယ်။

ဒါဖြင့် . . . ဘခက် ဘယ်က
ဝင်ငွေ ရလို့လဲ။ ရတာပေါ့ . . .
ပြစ်ရာ ရာထူးဌာနန္တရ မရှိပေမယ့်
ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ်ကလေး
ကတော့ သူ့မှာ ရှိတယ်လေ။

ဖျံဘခက် . . . ဓားဘခက်။
လှည့်ရပတ်ရမလား . . .
ရတယ်။ နှိုက်ရ တိုရမလား . . .
ရတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . သိပ်ပြီး
အရာမရောက်တာတွေ မလုပ်ဘူး။
အရာရောက် ဂဏန်းကြီးကြီးရမှာ
မျိုးကိုပဲ လုပ်တာ။ ပြောပါပြီကော။
မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရှိက်တဲ့ . . .
ဘခက်ပါလို့။

ဒီတော့ . . . နေရာခုံကို
ဘခက်ရောက်တယ်။ လှည့်နဲ့ ပေါင်း
တယ်။

စာ၊ ဓမ္မာကို ယိုင်တွေဟာ

ဘခက်ရဲ့ ခြေစင်ကြော့ဖြန့်တဲ့နေရာ
တွေ။ အဲဒီဆိုင်တွေမှာ အချဉ်တွေ
တွေ့ရတတ်တယ်။ အဲဒီဆိုင်တွေ
က ကောင်မလေးတွေနဲ့လည်း
ရင်သိမ့်တုန်ဇာတ်လမ်းတွေ က၊ရ
တယ်။

ဒီလို သွားရင်းလာရင်းနဲ့
မမျှော်လင့်ဘဲ စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှာ မမတင်ဇာကို တွေ့
လိုက်ရတာ ဖြစ်တယ်။

မမတင်ဇာက သူ့ထက်
အသက်ကြီးမယ်။ ဆယ်နှစ်ကျော်
ကျော်လောက် ကြီးမယ်လို့ သူ
ခန့်မှန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် . . .
အသက်အရွယ်က ပဓာန မဟုတ်
ဘူး။ သူ တွက်ချက်လိုက်တာက
မမတင်ဇာဆီက ရလာမယ့် အကျိုး
အမြတ်တွေ . . .

ကြည့် . . . မမတင်ဇာက
လှတယ်။ လှပေမယ့် မမတင်ဇာ
အသက်အရွယ်နဲ့ နည်းနည်းကျနေ
ပြီ။ ပြီးတော့ . . . ကြည့်လိုက်တာ
နဲ့ နည်းနည်းရွဲနေတာကိုလည်း
ဘခက်က မ၊တစ်လုံးကျေသူပီပီ

အကဲခတ်မိပြီးသား။ ဝီတော့ . . .
မမတင်ဇာဟာ အိမ်ထောင်ရှိ ဝါမှ
မဟုတ် အိမ်ထောင်ပျက် တစ်ခုခုပဲ
ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

စားသောက်ဆိုင်က စားပွဲ
ထိုးလေးတွေကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး စုံစမ်း
လိုက်တဲ့အခါ . . . ဒီလို သိလာရ
တယ်။

တစ် . . . မမတင်ဇာက
မုဆိုးမ၊ မကြာခင်က ယောက်ျား
ဖြစ်သူ ဆုံးသွားတယ်။ ဒီစားသောက်
ဆိုင်ကို ယောက်ျားကြီး မသေခင်
ကတည်းက လာနေကျ။

နှစ် . . . မမတင်ဇာက
ချမ်းသာတယ်။ ချမ်းသာတယ်ဆို
တာကလည်း မမတင်ဇာရဲ့ခင်ပွန်း
က ချမ်းသာတာကိုး။ မြို့လယ်
ကောင်မှာ အီလက်ထရောနစ်
ရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်
ပိုင်သတဲ့။ ယောက်ျားသေတော့
ဇနီးဖြစ်တဲ့ မမတင်ဇာက လင့်ဥစ္စာ
အားလုံးရပြီး သူဌေးမအသတ်စား
ဖြစ်နေတာ . . .

သုံး . . . နောက်ထပ် မမ

တင်ဇာမှ အတွဲမရှိသေးဘူး။

ဒီအချက်တွေဟာ ဘခက် အဖို့ အိပ်ပျော် စားဝင် ဘဝင်ခွေ စေတဲ့ အချက်တွေပဲ။ သားကောင် ဖြစ်ဖို့ ကိုက်ညီနေတဲ့ အချက်တွေ ပဲ။

ဒီမှာ . . . ဘခက် အကွက် ဖန်လိုက်တယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ စားသောက် ဆိုင်မှာ ငမူးတစ်စုက မမတင်ဇာ ကို နှောင့်ယှက် ဘခက်က အကွက်လှလှလေးတွေနဲ့ဝင်ပြီး ကာကွယ်၊ ပြီးတော့ မမတင်ဇာနဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ် . . . ! (အဲ . . . နှောင့်ယှက်တဲ့ငမူးတွေကို တော့ . . . နောက်ထပ်တစ်ဝိုင်း ပေးရသေးတာပေါ့လေ . . .)

ဆိုပါစို့ . . .

တိုတိုပြောရရင် မိန်းမ ကျမ်း ကျေနပ်တဲ့ ဘခက်က လစ်ဟာနေတဲ့ မမတင်ဇာရဲ့ ရင်ထဲကို အချိန်တိုတိုနဲ့ ဝင်သွား နိုင်တယ်။

ဘခက်က သူ့ကိုယ်သူ ကုန်သည်ကလေး အယောင်

ဆောင်ခဲ့ပေါ့။ တကယ်တော့လည်း အမှောင်ထဲရောက်သွားတဲ့ မိန်းမ တွေဟာ ဒါတွေကို အသေးစိတ် စနစ်တကျ မလေ့လာ မစူးစမ်း တော့ပါဘူး။ အားလုံး အလိုလို ပျော်ဝင်ပြီး တစ်သားတည်း ဖြစ် သွားတာပါပဲ။

သူမထက်ငယ်တဲ့ ဘခက်၊ လူပျိုလူလွတ်ဘခက်ဆိုတဲ့ အချက် နှစ်ချက်နဲ့ပဲ အသက်ကြီးတဲ့ မုဆိုးမ မမတင်ဇာက အားနာပါးနာတောင် ပြန်ဖြစ်နေရသေးရဲ့လေ။

ဒီတော့ . . . မကြာခင် ဘခက်နဲ့ မမတင်ဇာ အကြင် လင်မယား ဖြစ်သွားတယ်။ ဟိုတယ် တွေ ဘာတွေမှာ မင်္ဂလာ မဆောင် ပါဘူး။ တရားရုံးမှာပဲ အကျဉ်းရုံး လက်ထပ်ကြတာ။ မမတင်ဇာရဲ့ အစ်ကိုကြီး ခွင့်ပြုချက်အရပေါ့။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးချိန်မှာ တိုက်ပေါ်၊ ကားပေါ် တက်လာရ တဲ့ ဘခက်ဟာ ခြေလှမ်းတွေ ငြိမ်ပြီး ကုပ်ကုပ်ကလေးနဲ့ ဇီပွား ရေးလောကထဲကို ယှဉ်သူငယ် လေးလို တိုဝင်ပြီး မမတင်ဇာ

စိတ်တိုင်းကျ နေလာတယ်။ အဲ
နေပြတယ်ပေါ့ . . . ဒီလိုနဲ့ . . .
မမတင်ဇာကလည်း ဘခက်ကို
ယုံကြည်မှုတွေတိုးလာ၊ အချစ်တွေ
ပိုလာတယ်။

“မမတင်ဇာ ပင်ပန်းနေ
ပြီ . . . မောင် မကြည့်ရက်ဘူး။
ဆိုင်လည်းလိုက်မလာပါနဲ့။ အိမ်
မှာပဲ နားပါ။ ပြီးတော့ . . . အိမ်မှာ
အဖော်အလှော်လေးတစ်ယောက်
လောက်လည်း ခေါ်ထားပေါ့။

“မောင်ကတော့လေ . .
မမတင်ဇာအတွက်ဆို အမြဲနား
လည်ပေးတယ်နော်။ ဒါကြောင့်
မမတင်ဇာက မောင့်ကို သိပ်ချစ်
တာ . . .”

ဒီလိုပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ . . .
မြို့ထဲကဆိုင်ဟာ ဘခက်လက်ထဲ
မှာ လုံးဝ(လုံးဝ)ကျရောက်သွား
တယ်။

ဒီအချိန်မှာ မမတင်ဇာ
နှလုံးရောဂါ ထလာတယ်။ ကျန်း
မာရေးက ညံ့ညံ့လာတယ်။
အသက်ကလည်း ရ၊ ကျန်းမာရေး
ကလည်း ညံ့ဆိုတော့ကာ . . မမ

တင်ဇာ အလှတွေ ယိုယွင်းကုန်ပြီ။
မမတင်ဇာအလှတွေ ယိုယွင်းကုန်
တော့ ဘခက်အာရုံတွေလည်း
ယိုယွင်းကုန်ပြီပေါ့ . . . ။

ဒီတော့ . . . နဂိုခြေတွေ
ပြန်ပေါ်လာတယ်။ စားသောက်
ဆိုင်တွေဖက် ခြေဦးလှည့်၊ ဘီယာ
လေးတွေရယ်၊ ကလီစာလေးတွေ
ရယ်နဲ့ ပျော်မွေ့လာ . . . ။

ဒါတင်မက မမတင်ဇာ
ခေါ်ထားတဲ့ ညိုညိုက
ဖြိုးဖြိုးကြွကြွဆိုတော့ ကျားဖြစ်တဲ့
ဘခက်လက်က ဘယ်လွတ်မလဲ။
အရိုင်းဖြစ်တဲ့ ညိုညိုခမျာ အတွေ့
ကို မရုန်းနိုင်ဘဲ ဘခက်စေရာ
ကရတဲ့ အရုပ်ကလေး ဖြစ်လာ
တယ်။

“အန်တီသိမှာ ကြောက်
တယ် . . . အစ်ကို”လို့ ညိုညိုက
တုန်တုန်ကလေး ဆိုတတ်တယ်။

ဒီမှာ . . ဘခက်တို့ခေါင်း
က ကွန်ပျူတာလို အလုပ်လုပ်နေ
ပြီ . . . ။

မမတင်ဇာက အိမ်ကို
မီးအာမခံထားတယ်။ အသက်

အာမခံထားတယ်။ ငွေတွေက
ဘဏ်မှာ အပ်ထားတယ်။ အိမ်မှာ
က လက်ဝတ်လက်စားပဲ ရှိတယ်။
ဘခက်တစ်ယောက် အသုံးအပြုန်း
များလာတာကို သိတဲ့ မမတင်ဇာ
က အရင်ကလို ဘခက်ကို ငွေတွေ
ပုံအာမပေးတော့ဘူး။ ဆိုင်က
ငွေတွေကိုတောင် ထိန်းချုပ်လာ
တယ်။ ဒီတော့ . . . ဘခက် 'တင်း'
ပြီပေါ့။

ဘခက်လေ . . . ဘခက်
ကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

စီမံကိန်းချတယ်။ ဘခက်
တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ်။ မမ
တင်ဇာကို ရှင်းမယ်၊ မီးအာမခံနဲ့
အသက်အာမခံကြေးတွေ ရရမယ်။
ညိုညိုနဲ့ လက်ထပ်မယ်။ မမ
တင်ဇာ ပိုင်သမျှတွေကို ဆက်ခံ
မယ်။ မပိုင်လား . . .

“မောင် . . . ခရီး ထွက်
ဦးမယ်။ ဆိုင်အတွက် တရုတ်က
ဝင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ နယ်စပ်မှာ သွား
ကြည့်ချင်တယ်။ တစ်ပတ် ဆယ်
ရက်ပေါ့။ မမ . . . နေရဲတယ်
မဟုတ်လား။”

ဘခက် . . . အချိန်နဲ့ သပ်
တယ်။

“မမရဲ့စီးပွားရေးကို မောင်
က တိုးပွားအောင်လို့ပါ။ ပစ္စည်း
တွေ တိုက်ရိုက်ရရင် ပိုအကျိုးရှိ
မှာလေ”

ပျားရည်နဲ့ ဝမ်းချတယ်။

“ရပါတယ် . . . သွားလေ၊
သွားပေါ့။ ညိုညိုလည်း ရှိတာပဲ
ဟာ”

မမတင်ဇာကလည်း ခွင့်
ပြုတယ်၊ သဘောတူတယ်။

မသွားခင် . . . ညိုညိုနဲ့
ဇာတ်တိုက်တယ်။

ပြီး . . . ခရီးထွက်တယ်၊
ထွက်သွားတယ်။ အဲ . . . မန္တလေး
ကနေ ခိုးပြီးပြန်လာတယ်။ ရန်ကုန်
မှာ ခြေရာဖျောက်နေတယ်။

ချိန်းထားတဲ့ညမှာ . . .
ညိုညိုက ထုံးစံအတိုင်း မမတင်ဇာ
ကို ဆေးတိုက်တော့ အိပ်ဆေး
ထည့်တိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘေးခြံ
က လူတွေနဲ့ စတိတ်ရှိုးသွားတယ်။
ဒီအချိန်မှာ ဘခက်က စိတ်ပြန်
လာတယ်။ အိပ်နေတာက ဘက်

ဖုတ်နံရံကိုကျော်ပြီး ဝင်တယ်။
ညီညီ ဖွင့်ထားခဲ့တဲ့ တံခါးက ဝင်
တယ်။

မမတင်ဇာ အိပ်မောကျ
နေပြီ။

မီးခံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်း
တွေ စာချုပ်တွေကို မမတင်ဇာ
ရဲ့သော့နဲ့ပဲ ဖွင့်ယူတယ်။

ပြီးတော့ . . . မမတင်ဇာ
ရဲ့အိပ်ရာကို ဓာတ်ဆီဖြန်းတယ်။
ခုတင်အောက်မှာ ဓာတ်ဆီပုံး
ကလေး တစ်ခုထား၊ ချည်ကြိုးက
လေးမှာ ဓာတ်ဆီဆွတ်၊ ဓာတ်ဆီပုံး
နဲ့ကြိုးကို ဆက်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာချ။
ပြီး . . . တံခါးဝကနေ ကြိုးကို
မီးတို့ပြီး ထားခဲ့တယ်။

ကြိုးက မီးလောင်ပြီး
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခုတင်အောက်က
ဓာတ်ဆီပုံးကိုရောက်၊ ပေါက်ကွဲ၊
ခုတင်ကို မီးစွဲ၊ မမတင်ဇာလည်း
မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်။ ဒီအစီအစဉ်နဲ့
လုပ်ခဲ့ပြီး ဘခက် နောက်ဖေး
ပေါက်က ထွက်၊ အုတ်နံရံကို ကျော်
တက်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားက
နေ လစ်ထွက်ခဲ့တယ်ပေါ့။

ဘခက် တစ်ယောက်
အဝေးရောက်ချိန်မှာ မမတင်ဇာရဲ့
အခန်းကို မီးကဝါးမြိုနေပြီလေ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဘခက်
မန္တလေး ပြန်သွားတယ်။ မန္တလေး
ကနေ လားရှိုးဖက် တက်လိုက်
သေးတယ်။ လားရှိုးကနေလည်း
ပြန်လာရော မန္တလေးကို သူ မျှော်
လင့်တဲ့သတင်းက ရောက်နေပြီ။

အိမ်မှာ ဝါယာရှော့ဖြစ်ပြီး
မီးလောင်တယ်တဲ့။ မမတင်ဇာ
မီးထဲပါသွားသတဲ့။ ညီညီက
စတိတ်ရှိုးသွားနေလို့ လွတ်သွား
သတဲ့။

ဘခက် . . မန္တလေးကနေ
ချက်ချင်း ပြန်ပေါက်ချလာတယ်။
ရန်ကုန်ရောက်တော့ မမတင်ဇာရဲ့
စာပနတောင် မြေချပြီးနေပြီ။
ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဘခက်
တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ကြေ
ကွဲပြလိုက်တာ၊ မအိပ်နိုင်၊ မစား
နိုင် . . . လဒ်မှိုင် မှိုင်လို့ . . .

အဲဒီမှာ . . မိတ်ဆွေတွေ
က ဝိုင်းသနားကြ၊ မမတင်ဇာ
အစ်ကိုကြီးကတောင် ကရုဏာ

၁၄

တွေ သက်လို့ . . . ။

ကဲ . . . ပြောပါပြီကော။

ဘခက်တို့က မပိုင်ရင် ခြင်တောင်
မရိုက်ပါဘူးလို့ . . . ။

* * * * *

ဘခက် အိပ်ရာကနေ
ဖျတ်ခနဲ နိုးလာတယ်။ နှာခေါင်းထဲ
မှာ ညော်နဲ့တွေ့ရပြီး၊ နားထဲမှာ
အသံတွေ ကြားနေရသလိုပဲ။

“မောင်ရေ . . မောင်ရေ
. . မမတင်ဇာကို ကယ်ပါဦး . . ”
ဆိုတဲ့ အသံတွေ။

“မောင် . . . မမတင်ဇာ
ပူလှပြီ . . . မီးတွေ ငြိမ်းပေးပါဦး”
ဆိုတဲ့ အသံတွေ။

မမတင်ဇာအသံမှ မမ
တင်ဇာအသံပဲ။

အိပ်မက်များလား . . .

မဟုတ်ပါ။ နိုးလာတဲ့အချိန်
မှာပဲ ကြားနေရသေးတာ။ ဘယ်
ဘက်ကပါလိမ့် . . တိုက်ဆီမှ . .
မီးလောင်သွားတဲ့ တိုက်ဆီမှ . . ။

ကြက်သီးထသွားတယ်။

ခေါင်းတွေကြီးသွားတယ်။ အမူ
တွေ ပြေသွားတယ်။

“မဖြစ်နိုင်တာ . . . မမ
တင်ဇာက သေပြီပဲ”

ဟော . . . ကြားရပြန်ပြီ။

“မောင်ရေ . . မမတင်ဇာ
ကို ကယ်ပါဦး . . ”

ဟော . . နောက်တစ်သံ။

“မမတင်ဇာ မောင့်ဆီကို
ပြေးလာခဲ့မယ်နော်”

ဘခက် ရုတ်တရက် အိပ်
ရာက ထလိုက်တယ်။ ဒီလောက်
ထိ သူ သွေးမကြောင်ပါ။ တစ္ဆေ
သရဲကိုလည်း မယုံကြည်ပါ။
မကြောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် . . ကြား
နေရတာကလည်း အမှန်။ မမ
တင်ဇာရဲ့အသံမှ . . တကယ့် မမ
တင်ဇာအသံ။

မမတင်ဇာရဲ့ဝိညာဉ်များ

လား။

သေချာအောင် . . . သူ
ထကြည့်တာပဲဖြစ်တယ်။

ကားဂိုဒေါင်တံခါးကို ဆွဲ
ဖွင့်လိုက်တယ်။

အပြင်မှာ မှောင်နဲ့မည်း

မည်းပါ။ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ မီး
လောင်တိုက်ပျက်နေရာမှာလည်း
ငြိမ်လို့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း
တိတ်ဆိတ်လို့ပါပဲ။ အာရုံတွေ တွေ
ပြားနေသလား။ အိပ်မက်ပေပဲ
လား။ နိုးတစ်ဝက်နဲ့ ထင်ယောင်
ထင်မှား ဖြစ်နေတာလား။

အထဲကို ပြန်ဝင်မယ်
အလုပ် . . . ။

“မောင်ရေ . . မမတင်ဇာ
ကို ကယ်ပါဦး”

အသံကုန်အော်လိုက်တဲ့
အသံ။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့
အသံ။ သေငယ်ဇောနဲ့ အော်လိုက်
သံ။

တို့က် ပျက် ဆီက ဖြစ်
တယ်။ မီးလောင်ပြင်ထဲက ဖြစ်
တယ်။

ကြားယောင်တာ မဟုတ်
ဘူး . . . တကယ်ကြားရတာ။

ဘခက် တုန်သွားတယ်။
တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ကြက်သီးတွေ
လာပြန်ပြီ။ ချွေးတွေတောင် ပြန်
လာတယ်။

မျက်လုံးပြူးပြီး . . . အသံ

လာရာကို ကြည့်နေဆဲမှာ . . .

“ဝုန်း . . .”

ဝုန်းဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ မီး
တောက်ကြီးတစ်ခု မီးလောင်ပြင်
အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့ပုံတွေကြားက
ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံးတောင် လင်းသွားသလိုပဲ။

“မောင်ရေ . . မမတင်ဇာ
ကို မီးလောင်နေပြီ . . ကယ်ပါဦး”

အသံ . . . မမတင်ဇာ
အသံ . . ။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ မီး
တောက်ကြားက ပြေးလာတဲ့ အသွင်
သဏ္ဌာန်တစ်ခု . . ။ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်သဏ္ဌာန်။ မမတင်ဇာ
ရဲ့ သဏ္ဌာန်။

ဘခက် အထိတ်တလန့်နဲ့
နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။

“မောင် . . . မမတင်ဇာ
ကို ပစ်ထားပါနဲ့ . . ကယ်ပါဦး”

“အို . . မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်
နိုင်ဘူး . . ”

“မောင် . . မမတင်ဇာ
မောင့်ဆီပြန်လာပြီနော်”

“အို . . မလန့် . . မလာ

နဲ့ ဒီကိုမလာနဲ့”

ဘခက် အော်လိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် . . မီးတွေစွဲ

လောင်နေတဲ့ မမတင်ဇာက

ပျောက်မသွားဘူး။ နောက်ဆုတ်

မသွားဘူး။ ရှေ့ကို တိုးလာနေတာ။

ပြေးလာနေတာ။ ကြည့်ပါလား။

ဘခက်ရှိတဲ့ ကားငိုဒေါင်နဲ့တောင်

တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ။ မီးတောက်

တွေက မမတင်ဇာတစ်ကိုယ်လုံးကို

စွဲလောင်နေတာပဲ။

“မောင် . . လုပ်ပါဦး . .

မီးတွေငြိမ်းပေးပါဦး။ မမတင်ဇာ

သေတော့မယ်”

“မဟုတ်ဘူး . . ခင်ဗျား

သေပြီးနေပြီလေ”

ဘခက် အော်လိုက်မိပြန်

တယ်။ ခြေကလည်း နောက်ကို

ဆုတ်နေမိတယ်။

“ဟင့်အင်း . . မသေသေး

ပါဘူး . . . မသေလို့ မောင့်ဆီ

ပြေးလာတာပေါ့။ ကယ်ပါ . . မမ

တင်ဇာဆီကို လာပါ”

“ဟာ . . မလာနဲ့ . . .

ခင်ဗျား လူမဟုတ်ဘူး။ သူရဲပဲ။

ခင်ဗျားက ကျွန်တော်မီးရှို့သတ်

လို့ သေပြီပဲ . . သွား . . သွား”

“မောင် . . ဘယ်လိုပြော

လိုက်တာလဲ။ မမတင်ဇာလေ . .

မောင်ရဲ့။ မောင်ချစ်တဲ့ မမတင်ဇာ

လေ”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ . . .

မဟုတ်ဘူး။ မမတင်ဇာ သေပြီဆို။

သွား . . ခင်ဗျားဟာ သူရဲမ။ မမ

တင်ဇာ မီးရှို့သတ်ခံရပြီး သူရဲဖြစ်

နေတာ။ မီးရှို့သတ်တာ မကျေနပ်

သေးရင် . . . ကဲဗျာ”

ဘခက်က အနားက

ပေါက်ချွန်းတစ်ခုကိုဆွဲပြီး ပြေးလာ

နေတဲ့ မီးတွေနဲ့ မမတင်ဇာကို

ပေါက်လိုက်မယ်အလုပ် . . .

မီးတွေ လင်းထိန်သွား

တယ်။

ဘခက်မျက်လုံးတွေ . .

ပြာပြီး၊ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး။

ပေါက်ချွန်းကြီးကိုင်ပြီး ကြောင်ရပ်

နေမိတယ်။

“ဟေ့ . . . လူကထဲက

ပေါက်ချွန်းကို ချလိုက်”

ကားမီးဘွေနဲ့ ဝိုင်းထိုးထား

တာပါလား။ ပြေးလာနေတာက ရဲ
တွေပါလား။ ဒါဖြင့် . . မမတင်ဇာ
ရော။ မီးတွေစွဲပြီးပြေးလာနေတဲ့
မမတင်ဇာ . . .

မမတင်ဇာရဲ့ ကိုယ်က
မီးတွေကို ဝိုင်းပြီးငြိမ်းသတ်နေကြ
တယ်။ ရဲအရာရှိက သူ့ကိုဖမ်းချုပ်
ပြီး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တယ်။ ရဲ
တစ်ယောက်က ဂိုဒေါင်အဝမှာ
ချထားတဲ့ ကက်ဆက်ကို ကောက်
ယူပြီး အသံဖမ်းထားတဲ့ခလုတ်ကို
ပိတ်လိုက်တယ်။

* * * * *

မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရိုက်
တဲ့ ဘခက်လေ။

အခုတော့ . . . အချုပ်ထဲ
ရောက်သွားရပြီ။

ရဲအရာရှိက . . .

“မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပိုင်
တယ် ထင်ပေမယ့် . . . တရား
ဥပဒေကို လှည့်စားလို့မရဘူး
ကွ. . သိလား။ အမှန်တရားဆို
တာ ပေါ်လာရစမြဲပဲ . . .”လို့

ပြောတယ်။

ဘခက် . . . နားမလည်
နိုင်ဘူး။

“မမတင်ဇာ . . မီးတွေ
လောင်ပြီး ပြေးလာတာက . . .”
လို့ ပြောတော့ . . .

ရဲအရာရှိနဲ့ ဘေးက လူ
တွေ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ပြီးတော့
မှ . . . အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို
ခေါ်လာပြီး ဘခက်ကိုပြတယ်။

အသက် အစိတ် ကျော်
ကျော်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အသားညှိစိမ့်
စိမ့်နဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်ကျစ်
လှလှလေး။ ဆံပင်ရှည်နဲ့ . . မျက်
လုံးတွေက စူးရဲတောက်ပပြီး မျက်
နှာမှာက ဣန္ဒြေသိက္ခာ စိုးမိုးအုပ်
ချုပ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ပီရိသေ
သပ်တယ်။ ရဲရင့်ပြတ်သားဟန်
တွေ၊ ရင့်ကျက်ပြည့်ဝဟန်တွေ၊
တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု ကြီးဟန်တွေ
ကို ဘခက် သတိပြုမိတယ်။

ဘယ်သူပါလိမ့်။

“အဲဒါ . . . မေစံရှားပဲ။
ရှေ့နေမလေး မေစံရှားပေါ့။ မင်း
အမှုကို ဖော်ပေးခဲ့တာ . . . သူပဲ”

ရဲအရာရှိစကား။

“ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

မေစံရွားက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနဲ့ . . .

“ဒီလိုပါ . . . ကိုဘခက်၊ မမတင်ဇာဟာ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ဦးပါ။ ခုလိုမဖြစ်ခင်တစ်ပါတ် လောက်ကပဲ ကျွန်မဆီလာပြီး ရင်ဖွင့်သွားတယ်။ ကျွန်မနဲ့က မိတ်ဆွေတွေကိုး။ အဲဒီမှာ ရှင်နဲ့ ညိုညိုအကြောင်း ပြောတယ်”

“ဟင် . . . ကျွန်တော်နဲ့ ညိုညိုဖြစ်တာ မမတင်ဇာသိတယ်”

“သိတယ် . . . မသိဟန်ဆောင်နေတာပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက သတိနဲ့နေဖို့ ပြောတယ်။ သူက ရှင်အကြောင်းတွေ စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ ကျွန်မ စုံစမ်းလိုက်တော့ ရှင်ရဲ့နောက်ကြောင်းတွေ အားလုံး သိလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်က ခရီးထွက်ဟန်ဆောင်တယ်။ ညိုညိုနဲ့ပေါင်းကြတာ။ မန္တလေးကနေ တိတ်တဆိတ်ပြန်လာပြီး မမတင်ဇာကို လုပ်ကြံခဲ့တာပဲ”

ရဲအရာရှိက ဝင်ပြီး . . .

“တို့က စစ်ချင်း တကယ်ပဲ ဝါယာရွှေ့ဖြစ်ပြီး မီးလောင်တာလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ မင်းကလည်း မရှိဘူးကိုး။ ပြန်လာတော့လည်း မင်းက အပီအပြင် သရုပ်ဆောင်နေခဲ့တာကိုး။ ဒါပေမယ့် . . . သံသယရှိပြီး စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့တာက မေစံရွားပဲ”လို့ ဝင်ပြောတယ်။

မေစံရွားက စကားဆက်တယ်။

“ကျွန်မက ဒါကို မရိုးသားဘူးလို့ ယူဆလို့ မန္တလေးကို လှမ်းပြီး စုံစမ်းတော့ ဒီမှာအခင်းဖြစ်တဲ့ ရက်မတိုင်မီကနေ နောက်တစ်နေ့အထိ ရှင်ပျောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ . . . ကွင်းဆက်ပဲ။ ရှင် . . . လားရှိုးဘက် တက်တာက ရန်ကုန်ကနေ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီးမှ တက်တာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဘခက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တယ်။

“နောက် . . . ရှင် ဟာတွေ လုပ်သလဲဆိုတာတွေ ရှင်အသိ

ဆုံးပဲ။ ကျွန်မတို့မှာ ခိုင်မာတဲ့
အထောက်အထား မတွေ့ရလို့
အကြပ်ရိုက်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
မမတင်ဇာဟာ အသက်အာမခံ၊
အိမ်မီးအာမခံတွေ ထားတယ်။ ခု
ကိစ္စက ဒီအာမခံတွေအားလုံး
အကျုံးဝင်တယ်။ ဒါဟာလည်း
စဉ်းစားစရာပဲ။ မမတင်ဇာသေရင်
ဘယ်သူက ဒါတွေကို ဆက်ခံနိုင်
မလဲ။ ဒီအချက်ကလည်း ရှင့်ကို
ညွှန်ပြတယ်။ ပြီးတော့ . . . မမ
တင်ဇာရဲ့ မီးခံသေတ္တာကို စစ်ကြည့်
တော့ ဖွင့်ထားတာ တွေ့ရတယ်။
အထဲက စာချုပ်တွေနဲ့ လက်ဝတ်
လက်စားတွေ ပျောက်နေတယ်။
ဒါကြောင့် ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ လုပ်ကြံမှု
ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ရှင်ဖြစ်ရ
မယ်ဆိုတာ လူတို့ဗေဒက ပြနေ
တယ်။ အဲ . . . ခက်တာက လက်
ဆုပ်လက်ကိုင်ပြဖို့ သက်သေပဲ”

မေစံရွား စကားခဏရပ်
လိုက်တော့ ရဲအရာရှိက ဝင်ပြော
တယ်။

“အဲဒါကြောင့် မေစံရွားက
မင်းကိုယ်တိုင် နှုတ်ကဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့

ဒီည ဖန်တီးကွက်ကို တပ်ပြအကြံ
ပြုလာတယ်။ တို့ကလည်း သဘော
တူပြီး ဝိုင်းစီစဉ်ကြတာပေါ့။ တိပ်နဲ့
အသံတွေ သွင်းထားပြီး ဆောင်း
ဘောက်နဲ့ တိုက်ပျက်ထဲကနေ ဖွင့်
တယ်။ မင်းရဲ့ကားဂိုဒေါင်အဝမှာ
လည်း အသံဖမ်းဖို့ ကက်ဆက်တစ်
လုံး ချထားတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်က
နေပြီးတော့လည်း ဗီဒီယိုကင်မရာ
နဲ့ ရိုက်ထားတယ်။ အားလုံး သက်
သေခံတွေ ရပြီ။ မင်းက မတင်ဇာ
ကို သတ်တာ ထုတ်ပြောခဲ့တယ်
လေ”

ဘခက် ခေါင်းတစ်ချက်
ပြန်မော့လာတယ်။

“ဒါဖြင့် . . . မီးလောင်ပြီး
ပြေးလာတာ မေစံရွားပေါ့ ဟုတ်
လား”လို့ တအံ့တဩ ပြန်မေး
တယ်။ မေစံရွားက ပြုံးကြည့်နေ
တယ်။

ရဲအရာရှိကပဲ ဝင်ပြီး
အဖြေပေးလိုက်တယ်။ ရဲအရာရှိ
ရဲ့ အဖြေစကားအဆုံးမှာ ဘခက်
ဇက်ကျိုးကျသွားတယ်။

“ဟုတ်ကယ် . . မေစံရွား

ပဲ။ နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရတာ
ပေါ့ကွာ။ လူသတ်တရားခံကိုမိဖို့
ဒီလောက်တော့ စွန့်စားရမှာပေါ့။
မေ့ရှားရဲ့ချစ်သူ ကိုနေသော်က
စာရေးဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ
လေကွာ။ သူတို့နှစ်ယောက် စီစဉ်
ကြတာ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်သလို မီး
လောင်တာကို အထူးပြုလုပ်ချက်
တွေနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ကဲ . . .
မင်း . . . ဘာမေးချင်သေးလဲ။
မေးစရာမရှိရင် အချုပ်ခန်းထဲကို
ကြွပေတော့”

◆ **အနုပညာ**

သေမြင့်

မုန်လုံးတစ်ယောက်
မိလ္လာနီ

ဝင်းသီ ခိုင်မောင်

ဖြစ်သည်။ သဇင်နွယ်၏ အလှသည် အမျိုးသမီး အချင်းချင်းကိုပင်လျှင် အားကျစေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ မိဘများ သည် သမီးချောလေးကို ရင်အုပ် မကွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြရသည်။ သမီးချောအပေါ် ကျရောက်နိုင်မည့် အန္တရာယ်မှန်သမျှကို ကြိုတင်ကာ ကွယ်ကြသည်။ သဇင်နွယ် ကိုယ်တိုင် ကလည်း သူမ၏အလှကြောင့် မာန် တက်လာသည်။ မည်သည့် အမျိုး သားကိုမှ အလေးအနက်အထားပဲ အချစ်ရေးကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိပါ တော့ချေ။

“ပန်းလေးတစ်ပွင့် ကြွေလွင့်ခြင်း”

ဆွေမြင့်

သဇင်နွယ်သည် ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်ကပင် ရုပ်ချော၍ ကိုယ် လုံးလှုပ်ပြေပြစ်သော မိန်းမပျိုတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ ရွယ်တူတန်းတူ ယောက်ျားလေးများက သဇင်နွယ်၏ အချစ်ကို ရရှိစေရန် နောက်မှ တစ် ကောက်ကောက်လိုက်၍ ချစ်ရေး ဆိုကြသည်။

ထိုနည်းတူ အမျိုးသားကြီး များကလည်း သူမကို ရရှိပိုင်ဆိုင် နိုင်ရန် နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစား ကြသည်။ သဇင်နွယ်၏ နက်မှောင် တောက်ပြောင်သော ညှို့မျက်ဝန်း ကြည့်တစ်စုံ၏ အကြည်ကို ခံလိုက်ရ သော ဖိုသတ္တဝါမှန်သမျှသည်ယာယီ အားဖြင့် အသက်ရှူမှားသွား ရစမြဲ

သို့ဖြင့် သဇင်နွယ်သည် အသက် (၂၅)နှစ်တွင် ကျောင်းစာ သင်ကြားမှုပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ တစ် နေ့တွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်နေသော ပရိဂျူဆာဒါရိုက်တာ တင်ထွန်းမောင် သည် စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ခု၌ အလှ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ချို့လာဝယ်နေသော သဇင်နွယ်နှင့် အမှတ်မထင်ဆုံဆည်း ခဲ့ကြသည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ခုလုံးရှိ မိန်း မချောလေးများအားလုံးထဲတွင် နှိုင်း ယှဉ်၍ မရလောက်အောင် ချောမော ပြေပြစ်လွန်းသော သဇင်နွယ်ကို တင်ထွန်းမောင်က မကြာမီ သူရိုက်

ကူးထုတ်လုပ်မည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
ထဲတွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ်
ကင်ရုံ ရိုက်ကူးရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သဇင်နွယ်၏
မိဘများထံတွင် ခွင့်တောင်းသည်။

‘သမီးဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်၊
ကျုပ်တို့က ခွင့်ပြုပါမယ်’

အဖေဖြစ်သူ ဦးဝင်းနွယ်က
ပြောလိုက်သည် သိက္ခာရှိသော ပရိ
ဂျူဆာ ဒါရိုက်တာ တင်ထွန်းမောင်
သည် ရုပ်ရှင်လောကတွင် တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ သတင်းဆိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါချေ။
ထို့နောက်သဇင်နွယ်နှင့် တင်ထွန်း
မောင်သည် သဇင်နွယ်၏ မိဘများ
မျက်မှောက်တွင် တွေ့ဆုံကြသည်။

‘ကျွန်မ... ရုပ်ရှင်မရိုက်
ချင်ပါဘူး၊ ဝါသနာ မပါလို့ပါ’

သဇင်နွယ်က သူမ၏ ဆန္ဒ
ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ထုတ်ဖော်
ပြောဆိုလိုက်သည်။ သူမ၏ ငြင်းဆို
မျက်ကြောင့် တင်ထွန်းမောင် နောက်
ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားရလေတော့
သည်။

တောင်ပေါ်မြို့ကလေး
တစ်မြို့ဖြစ်သော မြိုင်သာမြို့တွင်
သဇင်နွယ်၏သတင်းက ဟိုးလေး
တစ်ကျော်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သရုပ်ဆောင်
ပါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို ငြင်းပယ်

နိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် အများက
အံ့သြနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘တို့သာ အဲလိုမျိုးအခွင့်အ
ရေးရလိုတော့၊ သရုပ်ဆောင်ခ မယူ
ဘဲတောင် ရိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်’

အမျိုးသမီးအချို့က အား
မလို၊ အားမရ ပြောကြားသည်။
သဇင်နွယ်သည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်
ချင်စိတ်မရှိသော်လည်း အနုပညာ
တွင် စန္ဒရားတီးရန်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် မြိုင်သာမြို့ရှိ
စန္ဒရား ဆရာမဒေါ်မဉ္ဇူထံတွင်
စန္ဒရား အတီးသင်သည်။ ဒေါ်မဉ္ဇူ
သည် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ကွယ်
လွန်ပြီးနောက် မုဆိုးမဘဝနှင့်
ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်ထဲတွင် ရှိသော
တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး၌ တစ်ကိုယ်
တည်းနေသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်မဉ္ဇူခြံ
ဝင်းထဲတွင် စိုက်ပျိုးထားသော
နှင်းဆီပျိုးခင်းကို ဦးဖိုးထော်... ဆို
သော ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်က
နေ့စဉ်လာရောက်၍ ပေါင်သင်ခြင်း၊
မြေဩဇာကျွေးခြင်း၊ ရေလောင်းခြင်း
... စသော လုပ်ငန်းများကို လုပ်
ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဖိုးထော်က နံနက်
(၉)နာရီအချိန်တွင် ရောက်လာပြီး
နေ့လည် (၁၂)နာရီတွင် ပြန်လေ့ရှိ
သည်။

သင်္ဃာန်သင်္ဃာန် သင်္ဃာန်မဉ္ဇူ
ထံတွင် . . သင်္ဃာန်အစဖြစ်သော
တံတောတောရှင်မှ အစပြု၍ စနစ်တကျ
စိတ်ပါဝင်စားစွာ သင်ယူခဲ့သည်။
သင်တန်းသုံးလ မပြည့်မီ ဒေါ်မဉ္ဇူ
သည် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု
ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့သွားရန် ဖြစ်ပေါ်
လာသည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဃာန်သင်္ဃာန်
အား သင်လက်စ အတီးလေ့ကျင့်မှု
အမြင်မပြတ်စေရန် သူမ၏တိုက်
အိမ်သော့ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်
နှံထားခဲ့သည်။

‘မမ . . သိပ်မကြာပါဘူး
ကွယ်၊ အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပါပဲ၊ ဒီ
ရက်တွေအတောအတွင်း သင်္ဃာန်ရဲ့
လေ့ကျင့်မှု မပြတ်အောင်၊ မမ မရှိ
ပေမယ့် သင်္ဃာန်လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေ့တိုင်းလာပြီး လေ့ကျင့်နိုင်ဖို့အ
တွက် သော့ပေးထားခဲ့တာပါ။
မနက်ပိုင်းဆိုင်ရင် ကိုဖိုးထော်လည်း
ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိနေမှာပဲ၊ ဘာမှ
စိုးရိမ်စရာ၊ မလိုဘူး၊ တိုက်တံခါးကို
အထဲကပိတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ တီး
ရင်လည်း ရပါတယ်’

ဒေါ်မဉ္ဇူက သံယောဇဉ်
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမဉ္ဇူ၊ သမီး
စန္ဒရားအတီးကျင့်ဖို့လာရင်၊ မေမေ

လည်း လိုက်လာမှာပါ။’

ဒေါ်မဉ္ဇူ ခရီးထွက်သွားကြ
နောက်တစ်နေ့နံနက်မှစ၍ သင်္ဃာန်သင်္ဃာန်
သည် သူမ၏အမေနှင့် အတူ
ဒေါ်မဉ္ဇူ၏ အိမ်တွင် နံနက်တိုင်း
စန္ဒရားအတီးကျင့်သည်။ ဆယ်နာမီ
ခွဲသောအခါ လေ့ကျင့်မှုရပ်နား
သည်။ ဒေါ်မဉ္ဇူပေးခဲ့သည့် သော့
ဖြင့် သင်္ဃာန်သင်္ဃာန် တိုက်ကို သေချာ
စွာ သော့ခတ်ပြီးမှ အမေနှင့် ခြေလျင်
လျှောက်၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြ
သည်။ သင်္ဃာန်သင်္ဃာန်အိမ်နှင့် ဒေါ်မဉ္ဇူ
၏အိမ်၏ အကွာအဝေးမှာ ကိုက်ငါး
ရာမျှသာ ကွာလှမ်းသည်။

ပဉ္စမနေ့ အရောက်တွင်
သင်္ဃာန်သင်္ဃာန်၏ အမေသည် အိမ်အတွက်
လိုအပ်သော ဟင်းချက်စရာများကို
မြိုင်သာဈေးသို့သွားဝယ်ရန် သင်္ဃာန်သင်္ဃာန်
ကို ဒေါ်မဉ္ဇူ၏တိုက်တွင် ထားခဲ့မည်၊
ဈေးမှအပြန်တွင် ဝင်ခေါ်မည်ဟုပြော
ရာ သင်္ဃာန်သင်္ဃာန်က . . .

‘သမီးကို လာမကြိုပါနဲ့
တော့ မေမေရယ်၊ ဈေးကနေ အိမ်
ကို တစ်ခါတည်း တန်းပြန်သွားပါ၊
သမီးတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရဲပါ
တယ်၊ အိမ်နဲ့ သိပ်ဝေးတာနဲ့ မဟုတ်ဘဲ’
ဟုပြောသည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ဃာန်သင်္ဃာန်၏

သက်ဆိုင်ရာလူကြီးနှစ်ဦး သက်သေ
အဖြစ် ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင်နှင်းဆီပန်းခင်း
ပြုစုရန်နှင့် ရေလောင်းရန် ရောက်ရှိ
လာသော ဖိုထော်ကိုတွေ့လိုက်ကြရ
သည်။ ရဲအရာရှိမြဒင်က ဖိုထော်ကို
စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ ထိုအခါ
ဖိုထော်က...

‘မနွေက သဇင်နွယ် သူ့
အမေ တို့ ကျွန်တော်မရောက်ခင်
ရောက်နေနှင့်တယ်။ ခဏလောက်
ကြာတော့... သူ့အမေ အပြင်ထွက်
သွားတယ်။ ဆယ်နာရီခွဲလောက်ကျ
တော့... ကျွန်တော် မြေဩဇာဝယ်
ဖို့ အပြင်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်
ဒီတိုက် ပြန်ရောက်တော့ တံခါးမကြီး
သော့ခတ်ထားတာတွေ့ရတယ်။
ဒါကြောင့် သဇင်နွယ်ပြန်သွားပြီလို့
ထင်ခဲ့တယ်...’

...ဟုရှင်းပြသည်။ ရဲ
အရာရှိမြဒင်က ဖိုထော်အား သဇင်နွယ်
နှင့် စကားပြောဖူးခြင်း ရှိ/မရှိ မေး
သည်။

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ဟော့ဒီ
မြို့မှာ အချောဆုံးဆိုပြီး မာနကြီးနေ
တဲ့ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်လို
အသက်ကြီးကြီးခြံ အလုပ်သမား
တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ဆက်ဆံပါ့မလဲဗျာ၊ လုံးဝစကားမ
ပါဘူးဗျာ၊ ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်
ကို မတူမတန်နဲ့ အဖက်လုပ်ပြီး စကား
စကားပြောဖို့နေနေသာသာ တစ်ခါ
မှ လှမ်းကြည့်လေ့မရှိပါဘူး’

ဖိုထော်၏ စကားလုံးများ
လေယူလေသိမ်းက မကျေနပ်
အပြည့်အဝပါဝင်နေပါသည်။ ဖိုထော်
အပါအဝင် ခြံနီးချင်းနေထိုင်ကြသူများ
က သဇင်နွယ် တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွား
သည် ကိုသာ တွေ့လိုက်ကြရပြီး ပြု
ထွက်သွားသည်ကို မတွေ့ရကြောင်း
အခိုင်အမာပြောခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ဒေါ်မဉ္ဇူ၏ တိုက်အတွင်း၌ သဇင်နွယ်
နှင့်ပတ်သက်နေသော သံလွန်စရှိသော
ရှိငြား ရှာဖွေရန် လိုအပ်နေလေပြီ။
ရဲအရာရှိ မြဒင်သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
တစ်ဦး အသိသက်သေ လူကြီးနှစ်ဦး
နှင့်ခြံနီးချင်းများ ရွှေ့မောက်တွင်
အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးတွင် ခတ်ထား
သော သော့ကိုဖွင့်ရန် သံချောင်း
ကောက်လေးနှင့်တူသော မာစတာကီး
ကို သော့ပေါက်ထဲသို့ထည့်၍ စမ်း
သပ်အသုံး ပြုကြည့်သည်။

‘ဟာ... အိမ်ရှင်မရိုးပုန်း
အဲဒီလို ဖွင့်ဝင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ၊
ဒေါ်မဉ္ဇူက သူ့အိမ်ကို စောင့်ရှောက်
ဖို့ ကျွန်တော်ကို မသေချာမှာသွား

ကယ်လျ၊ ဒေါ်မဉ္ဇူခန့်ထွက်သွားတာ
ကပ်ပတ်ပဲကြာလိမ့်မယ်...တဲ့ ဒီနေ့
မနီရင် ခြောက်ရက်ရှိပြီ၊ မနက်ဖြန်
ကျရင် ဒေါ်မဉ္ဇူပြန်ရောက်လာတော့
မှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ဖွင့်ကြည့်သင့်တယ်လျ

ဖိုးထော်က မျက်နှာထား
တင်းတင်းဖြင့် သတိပေးသည်။

‘ကျုပ်က ဟော့ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်
နှစ်ယောက်နဲ့ ခြံနီးချင်း သက်သေချာ
မှာ ဖွင့်မှာ၊ အဲဒီလိုဖွင့်တဲ့အတွက်
ပြဿနာရှိရင် ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်’

ရဲအရာရှိက မြွေပြေလည်လည်
ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်ဖွင့်
လိုက်ရာ ပွင့်သွားသည်။

အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်
နှင့် တပြိုင်နက် ညှိစိုစိုအနံ့တစ်ခုကို
သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။ မီးလင်းဖို
ရှိရာဘက်မှ အနံ့ထွက်ပေါ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ မီးလင်းဖိုနဲ့ရဲကို ရဲအရာရှိ
က စမ်းသပ်ကိုင်သွယ်ကြည့်ရာ ခပ်
နွေးနွေးအငွေ့အသက် ဖြစ်ပေါ်နေ
သည်ကိုသတိပြုမိသည်။ မီးလင်းဖိုတွင်
ပြာများလုံးဝမတွေ့ရပဲ ပြောင်စင်
အောင် ရှင်းလင်းထားသည်။

မြဒင်လှလာရှာဖွေနေသည်
ကို အသိသက်သေ လူကြီးများက
ဘာမှမပြောပဲ၊ ငေးကြည့်နေကြသည်

ဥယျာဉ်အလုပ်သမား၊ ဖိုးထော်က
မကျေမနပ်ဖြင့် နှင်းဆီပင်များကို
ရေခန်းခရားဖြင့်ရေလောင်းနေ သည်၊
မြဒင်က ဖိုးထော်၏ အနား သို့
လျှောက်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ အပြစ်ကို ဝန်ခံ
တော့မလား၊ ရဲစခန်းကျမှ ပြောင့်ချက်
ပေးမလား’

မြဒင်၏ စကားကြောင့်
ဖိုးထော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်က ဘာကို ဝန်ခံ
ရမှာလဲလျ’

ဖိုးထော်က သူ့အသံကို
မတုန်ယင်အောင် ထိန်း၍မေးသည်။

‘သင်လင်နွယ် တစ်ယောက်
တည်း စနုရားကျင့်နေတုန်း၊ ခင်ဗျား
ဝင်သွားတယ်၊ နောက်ကနေ အမှတ်
တမဲ့ဖက်နင်းဖို့ကြိုးစားတယ်၊ သင်လင်နွယ်
က ရုန်းဖယ်ပြီး ခင်ဗျားကို ရန်တွေ့
မယ်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါးရိုက်
တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ရုတ်တရက်
ဒေါသဖြစ်ပြီး ပြန်ခုခံရာမှာ လက်လွန်
သွားတယ်၊’

ဒါကြောင့် သင်လင်နွယ်ရဲ့
အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်လိုက်တယ်၊
ခင်ဗျားငြင်းဦးမလား၊ ဒါဆိုလို့...
သဲလွန်စ အထောက်အထားတွေနဲ့
ကျမှ ဝန်ခံတော့မှာလား၊ အဲဒီသဲလွန်စ

ဝန်းစူးမြိုင်မြိုင်က မိန့်တခိုးပျံ့ပျံ့ကစားသော... အိမ်ထောင်

အိမ်ထောင်

ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
ကို “အဲဒါ တတယ်ဟုတ်နိုင်၊ မဟုတ်
နိုင် ခင်းစားကြည့်ခမ်းပါ မိတ်ဆွေ၊
ကျွန်ုပ်အသက်က အခု ၆၀ ထဲဝင်နေပြီ၊
အဲဒီအသက်အရွယ်ထဲ ဖြတ်သန်းနေ
အဲဒီတုန်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝမှာ အချစ်အမှန်း၊
အကြမ်းအစမ်း၊ ဟာသအလွမ်းတွေ
တစ်ခုစုဟာရှိနေတာကို ဟိုဆရာကြီး
အစ်လောက်ပြောသလို ‘မင်းတို့မေး
တိုင်း ငါပြောရမှာလား’ ဆိုတဲ့အတိုင်း
မေးတိုင်းမဖြေဘဲ ပျံ့သိပ်ထားခဲ့တဲ့
ဇာတ်လမ်းတွေလဲ အများကြီးပဲ၊ ကျွန်ုပ်

ဇနီး မဟာဝှာ (ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်မိန်းမကို
မဟာဝှာလို့ ခေါ်နေကြလေ ၊ ဘာ
ကြောင့် ဟာဝှာသွားမိမှန်း မသိဘူး၊
သွန့်နာမည်က မြသိန်းတင်တဲ့) အဲ...
ကျွန်ုပ် မဟာဝှာကို မယူခင်ကကော၊
ယူပြီးတဲ့ အချိန်ကကော ပြောကြတဲ့
တိုးတိုးတိတ်တိတ်ရှိခဲ့တဲ့စကားတွေကို
သူများတွေ မေးတိုင်းပြောပြရမှာတဲ့
လား၊ မပြောရေးချမပြောဘူး စိတ်ချ၊
အခု မဟာဝှာ တမလွန်ရွာမှာ တမလွန်
မောင်နဲ့ညားပြီး တမလွန်သားလေး
တွေ တစ်ငါးငါးလောက်ရနေတာ
တောင်မှပဲ ကျွန်ုပ် မဟာဝှာနဲ့ ခိုးချစ်ဖူးခဲ့
တာကို ခေါက်မိုးမကြေတဲ့ ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ အမြဲ
သိမ်းဆည်းထားမယ်မှတ်ပါ မိတ်ဆွေ၊
အဲ... ကျွန်ုပ်ပြောချင်တာကိုကျ
တော့ ပြောကိုပြောမှဖြစ်မယ်၊ အဲတာ
ကျတော့ ‘ကျွန်ုပ်အလွန်ပြောချင်လွန်း
သော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်
များပေါ့’ မိတ်ဆွေရယ်၊ ကဲ... ပြော
မယ်နော် မိတ်ဆွေ၊

ကျုပ်တို့ရွာကို ခင်ဗျားရောက်ဖူး ပါတယ်နော်၊ သံညရွာအကျော်က ပန်းဖူးမြိုင်မြိုင်ရွာကိုလေ၊ ပန်းဖူး မြိုင်မြိုင်ဆိုတဲ့အတိုင်း အဲဒီရွာမှာ နေထိုင်သူတွေဟာ တခြားဘယ်လို စိုက်ပျိုးရေးတွေမှ အားမကိုးကြဘဲ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပန်းကိုပဲ စိုက်ပျိုးကြ လေရဲ့၊ သူတို့ဟာ ပန်းနဲ့ပဲ ထမင်းစား နေကြသူတွေကိုး၊ တကယ်တော့ ပန်း ဆိုတာ မျက်စေ့ပဒါသကော၊ နှာခေါင်း အာရုံကော နွေးနွေးထွေးထွေးလေးနဲ့ ကြိုဆိုမှုရှိတာကလား၊ ဘုရားမှာ တင် ရင် သပ္ပာယ်တယ်၊ ဆံထုံးမှာ ဆင်ရင် တင့်တယ်တယ်၊ ပန်းချီဆရာရဲ့ စုတ် ထဲရောက်ရင် စုတ်ချက်ပန်းချီကား ကောင်းကောင်းတစ်ချပ်တောင် ဖြစ် သွားရတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ရွာ သားတွေက ပန်းဖူးမြိုင်မြိုင်က ထွက် သမျှ ပန်းတွေကို မြို့တက်ရောင်းချကြ တာလေ။

ကျုပ်တို့ရွာမှာ တစ်ရွာလုံးကျွတ် ပန်းစိုက်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် စိန်ကဒိုး မှီတဲ့ ကောင်ကတော့ 'ပန်းနဲ့ မယာကျားလားလားမှ မထိုက်' ဆိုတဲ့

ဆောင်ပုဒ်ကို ခံယူပြီး သူတည်း၊ သီးခြားနေလေရဲ့၊ ကပ်စေးနည်းလိုက် တာလည်း မပြောနဲ့၊ စကားတောင် ပါးစပ်ကနေ ဆယ်ခွန်းထွက်ဖို့ နှမမျှ နေတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေ ကိုင်နေမှန်း ဘယ်သူ သကောင့်သားမျှ သိရဖို့ မလွယ်တော့ ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတဲ့ သဘာဝ ဟာ မသိစေချင်လေလေ သိချင်ဖို့ စပ်စုလေလေဆိုတာလို လိုက်ချောင်း ကြည့်တော့ အမှိုက်ပုံဟောင်းတစ်ခုမှာ ငုပ်တုတ်ထိုင်ပြီး တူးတူးဆွဆွနဲ့ လုပ် နေတတ်တာ တွေလိုက်ရသတဲ့၊

ဝါထက် ထူးဆန်းတာဆန်ခု ကတော့

တစ်ယောက်တည်းသာ ဝါ့ဝှက် ထားဖို့ အသိပေးပေမယ့် ကိုယ်ဟာ ဒီထဲက စာအရအတိုင်းသာဆိုရရင် တော့ ကျုပ်ရဲ့ ခြံမြေအောက်မှာပဲ ရှိသွားနိုင်မယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ခေါ် သတိပေးခဲ့တာဖြစ်တယ်။

"ဟုတ်ပါ့မလား၊ ကိုစံပယ်၊ ခ ပစ္စည်း သူ့အိမ်အောက်မှာ မဖွက်ပဲ သူများခြံမှာ သွားဖွက်မတဲ့လား"

ပြောအားတော်၊ ငါ့လိုရှိတယ်၊ အခုရစ်ခဲ
 ကံလို့ကြီးစွာ ပဲသိသွန်းကြပြီး၊ ပြောကို
 လာရောမှာ စီးရိန်တို့အတွက် အမည်က
 ပြန်အေးမိကတော့ ကိုရွှေဟလူရယ် ပေးပဲ
 ပုံဟာ အပြောပြော ဆင်းရဲတွင်းထဲ
 က လွတ်ချင်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့က ချမ်းသာ
 တွင်းကို ပေးစို့ အကြံပေါ်မိတယ်
 ပြောလို့ မရဘူး၊ စိန်ကဒီးဟန် ကျစ်နဲ့
 စိန်နဲ့ အဝကတည်းက အကြောမကျ
 ချင်တာ ကော်ဝီဆိုတော့ အကျစ်ကတို့
 မျှော်ကိချချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ကျစ်မြဲတဲ့
 လှေပြန်အေးနဲ့ ပျော်စရာ ချီပဲဟာ အေး
 အသံညီညွတ် ကျစ်ဟာ အတိတ်တို့ကို
 နောက် အသိစိမ်းတော့ အကျစ်မြဲ
 ဆင်းပြီး မြုပ်နိုင်တဲ့နေရာကို မှန်နဲ့
 တွဲစနဲ့ ကလေးပြောကြားကို စပေါက်
 ကလေး ကျွန်ုပ်တို့က ပေးအပ်အပ်အပ်
 ပဲစား အကြည့်မှ လေးကျွန်ုပ်တို့ အတန်
 မှတ်လားရယ်ဆို၊ ပုံပျံလ လေး
 ၇၁ "အိုပျံလကို မြှောက်ပေးမယ်၊ ပြော
 မည်းကြီး ဟာတွေ ပြောနဲ့ မတော်
 အားတော် ပြောမယ်၊ မတော်" ပြည်
 နဲ့လူ ကျစ်ကတို့ မှန်နဲ့ မြေထဲ
 ဝင်ကြည့်တာ စူးလှ လမ်းလှ

စူးလှတို့တို့ မဟာရဇ်လို့ တို့တို့
 ကလေးတို့ မဟာရဇ်လို့ တို့တို့
 ဒုစီးပြီး ပြောလို့ မြှောက်ပေးမယ်
 သတိကို ပြောပြလို့ ကြည့်ပါယ်
 ပုံပျံလ လေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 တောတော၊ ညတုန်းက ကျတော်
 ကလေး ပြောမယ်၊ မဟာရဇ်လို့ တို့တို့
 မပြောဘဲ လူ ကျစ်ကို အပြစ်တင်တဲ့
 ကလေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 လေးသလေးနဲ့ အငေါအားလုပ်သေး
 လေးသလေး ပန်းနဲ့ လေးသလေး ပုံဟာ
 တယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ရက်နာ
 နဲ့ပဲ လေးသလေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 သောတာကြီးဆိုတဲ့ အသိတရားကြောင့်
 အသိတရား ကလေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 မဟာရဇ် ရင်တွေလှိုင်းလှိုင်းတွေလှိုင်း
 နဲ့ဟာလေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ် လေးသလေး
 သိမ်သိမ်လေးသားတာ ကျစ်မြဲလို့
 ဝတ် လေးသလေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 အလုပ် (မဟာရဇ် နက်ကလည်း
 ပုံပျံလ လေးသလေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 စူးလှ ရွှေဂါအသံနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်
 လေးသလေး ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 "ဤဟာလို့လဲ ရရင်တော့ ဦးစွာ
 ဤ ထင်လုပ်ပေးမယ်၊ ပြောမယ်
 လူ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ သူအသိပေးလို့
 အသိပေးတဲ့ ပုံပျံလ လေးသလေး ပြောမယ်
 ကြိုက်ရတာ ဝတ်လို့ မြှောက်ပေးမယ်၊ ပြောမယ်
 တွေရမယ် ကိန်းဆိုင်နေပြန်ပြီ" လေး
 ကလေး မဟာရဇ်လို့ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 မှန်နဲ့ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်
 ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်

"ကိုကွာ ထောင်မြင်ရာကို စွန့်တဲ့ အမှု ကိုသန်းထိပေါက်မယ့် ကိန်းကြီး ကွ။ ဒီပိန်းပန်းပင် ငါးကျပ်တန် မလာကတော့သာ ဘာမစွန့်လွှတ်ရဲ နိပ်စရာရှိလို့လဲ"

မဟာသာ သူ့အရိပ်တသသနဲ့ ပျိုထောင်ပြုစုခဲ့ရတဲ့ အပင်လေးတွေ မူးရှူးနစ်မွန်းသွားရမှာကိုတော့ အ ကိုင်းအတာတစ်ခုအရ နှမော့တွန့် မှုတ်ချင်နေတဲ့ပုံရတယ်။ တစ်ဘက်က ကြည့်ရင် သူ့နှမော့နေမှာကို အပြစ် ဟင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မဟာသာ ဟာ ကျုပ်တင်ပြတဲ့ အကြောင်းပြချက် ကို သက်ပြင်းရှည်ကလေးနဲ့ ခွန်တွဲပြီး ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ပါတယ်။

"ကဲပါလေ၊ ကိုရွှေတလူ့ ဆန္ဒဟာ ကျုပ်ဆန္ဒပဲ ဖြစ်စေရမယ်"

ဘယ်သောအခါမှ အဝတ်အစား ဝတ်မချုပ်ဖူးလေမရှိတဲ့ စိန်ကဒိုးဟာ တစ်နေ့ကျတော့ 'တောက်တိုမယ်ရ' ကပ်ချပ်ဆိုင်မှာ အင်္ကျီကိုယ်တိုင်းအပ် ရပါ။

"ကျုပ် အင်္ကျီကြယ် သီးပေါက် ဟက်တဲ့ လိုင်နာထဲမှာ အိတ်အံ့ဝက်လို

အိတ်သူခိုးအပိုတတ်ပေးစမ်းပါဗျာ၊ ချုပ်ခကိုလည်း လျော့ယူနော်" လို့ မပြော သေးသတဲ့၊ တောက်တိုမယ်ရ အပ်ချပ် ဆိုင်က ရွှေအလည်း ထူးဆန်း တာပဲလို့ တင်ပြီး ကျုပ်တို့ကို တစ်ဆင့် ဖောက် သည်ချတယ်လေ...။

"ရွှေတိုရွှေစတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ရှေး ဟောင်းပစ္စည်းတွေ ဖွက်ဖို့ပဲဖြစ်ရမယ် ဦးရွှေတလူရဲ့"

"မင့်အမေဂလိန်းတဲ့မှပဲ ရွှေအရဲ့၊ မင်းရဲ့အင်္ကျီလိုင်နာပေါက်က ဒီရှေး ဟောင်းပစ္စည်းတွေ ဆန်မှာတဲ့လား"

"အဲ . . ရှေးဟောင်းရွှေဒဂါး လောက်တော့ ဆန်ချင်ဆန်နိုင်မှာပဲ မဟုတ်လားဗျ"

စဉ်းစားစရာတော့ ကောင်းပေ မယ် ကျုပ်တို့က စိန်ကဒိုးပေါ် သိပ် စာရင်းမသွင်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြားချင်လည်း ကြားရဆိုသလို စိန် ကဒိုးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးဆိုတဲ့ တစ်ဦး တည်းသော မိတ်ဆွေ 'ကိုစံပ' က "ပန်းသာမစိုက်တာ၊ စိန်ကဒိုးက သူ့ဟာနဲ့ သူတော့ ဟန်ကျနေသားပဲ" ဆိုပြီး ဂျပန်ခေတ်က ရတနာသိုက်

သေတ္တာပဲ ရသလိုမျိုး၊ ပြန်ဖောက်
သည် ချနေတယ်၊ အင်းပေါ်လေ၊
ဒါကြောင့်ပဲလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ပန်းစိုက်
တဲ့ စိုက်ခင်းတွေပေါ် သူစိတ်မဝင်
စားနိုင်တာကိုး”

ပြီးတော့ သူဟာနေတော့လည်း
တစ်ယောက်ထီးတည်းဆိုသလိုပါပဲလား၊
ကိုစံပဟာ သူနဲ့ ဆက်ဆံလို့ရတဲ့သူ၊
အဲ ထားလိုက်ပါတော့ သူ့အကြောင်း
ကျုပ် အခုပြောချင်လိုတာက ကျုပ်တို့
ပန်းဖူးမြိုင်မြိုင်ရွာမှာ ဆောင်းဟေမန္တ
ရာသီဆိုက်ရောက်တဲ့ ဒီဇင်ဘာလရက်
သတ္တပတ် ၃ပတ်ရောက်ရင် ‘ပန်း
အလှပြိုင်ပွဲ’ဆိုတာ နှစ်စဉ်ကျင်းပ
မြဲရှိတယ်၊ အဲဒီပြိုင်ပွဲရက်ရောက်တာနဲ့
ပုံစည်ပတ် မောင်းအသံတွေနဲ့ လူတွေ
ဟာ အားလုံး မြူမြူကြွားကြွား ရှိကုန်
တယ်လေ။

အဲသလို မြူမြူကြွားကြွားရှိကြတဲ့
အထဲမှာ ရွာသားဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ရွှေတလူ
နဲ့ ဇနီးမဟာတို့လည်း ပါဝင်ကြလေ
ရဲ့၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ကိုယ့်ခြံခင်းကြီး
ထဲမှာ ကြိုးစားပမ်းစားစိုက်ပျိုးထားခဲ့
တဲ့ ပန်းခိုင်လေးတွေကို အဝတ်အစား

လှလှဝတ်ပေးသလိုမျိုးနဲ့ မြို့က ဝ
လာခဲ့တဲ့ ပလတ်စတစ်အိုးအရေ
တောက်တောက်တွေနဲ့ ဝင်ပြိုင်ခဲ့
တယ်။ ပြိုင်ပွဲကို ကြီးမှူးကျင်းပပေး
တဲ့ အရပ်လူကြီးတွေနဲ့ ခင်းကျင်း
ကော်မတီတွေက လောက်စပ်ကာကြ
ကနေ...

“မိမိတို့ ပန်းကို မိမိတို့ သတိထား
ပြီး ကိုင်ခဲ့ကြပါခင်ဗျာ၊ ပန်းကို ကိုယ်
ဟဝ္မာလေးတွေလို သဘောမထားပါ
အဲ... ပြုတ်စပျင်းတောင်းလေးတွေ
သဘောမထားကြဖို့ ပြောတာပဲ
ကျောင်းသားဆိုတာ ကျောင်းခေါင်း
လောင်းသံကို လေးစားနိုင်ရမှာ ဖြစ်
သလို ပန်းစိုက်သူတွေဟာလည်း အ
ကျွန်တော်တို့ဆိုက လွင့်နေတဲ့ အသံ
ကို လေးစားစွာလိုက်နာကြပါ” မိက
အလကားပြောရတိုင်း စကားတေ
ရှည်ရှည်ဝေးဝေးဆိုပြီး ကောက်ကြီးက
နေ တစ်ရွာလုံး ဆွတ်ပျံ့တဲ့အထဲ
ကာလသားခေါင်းတစ်ဦးက ဦးဆောင်
ညွှန်ကြားသလို လုပ်တယ်”

ဆုကလည်း ပထမ ၅၀၀၊ ဒုတိယ
၃၀၀၊ တတိယ ၁၀၀ဆိုတော့ လူတိုင်း

ကို သွားရည်ကျသလို မြဲဆွယ်နေခဲ့
ပါတယ်။ (ဟိုတုန်းက ငွေခေါ်ဗျ) အဲ
ယလို တစ်ရွာလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်မတတ်
ကျမြူးနေချိန်မှာ စိန်ကဒိုးဆိုတဲ့
ကောင်ဟာ ရွာကနေ ထူးထူးဆန်း
ဆန်း ပျောက်သွားတော့တယ်”

တစ်နေ့ သူနဲ့ အခင်အမင်ဆုံးဖြစ်
တဲ့ ကိုစံပကို မေးကြည့်လိုက်တော့
မှ...

“သင်္ဘောနဲ့ ခရီးထွက်မယ်လို့
တော့ ကျုပ်ကို သတင်းပေးသွားတာပါ
ပဲလေ။ ရတနာသိုက်တစ်ခုခုပဲ သိမ်း
ပိုက်ရသလိုလို ဆိုသွားသေးတယ်။
ဝီလူက သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်
တဲ့လူ တစ်မျိုးပဲဗျ”

စိန်ကဒိုးရဲ့ ပျောက်ချက်သား
ကောင်းတဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဒီမှာ
တင် ဇာတ်လမ်းမပြီးဆုံးသွားသေးပါ
ဘူး မိတ်ဆွေ၊ သူဟာ ကျုပ်တို့ ပန်း
ဖူးမြိုင်မြိုင်ရွာကနေ စုပ်စမြုပ်စနဲ့
ဇာတိဖျောက်သွားပြီ ၅နှစ်လောက်
မကြာမှာ သူ့ရဲ့ အခင်အမင်ဆုံး ဖြစ်
နေတဲ့ ကိုစံပဆီ စာတစ်စောင်ရေးပို့
လိုက်တယ်လေ”

စာထဲမှာ ရေးထားတာက

တော့...

“ကျွန်တော် ရှိသေစွာ စာရေး
လိုက်ပါတယ် ကိုစံပ။ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း
ရှိခိုးတိုင်းမှာ ကိုစံပတို့ မိသားစု ကျန်း
မာစေကြောင်း ချမ်းသာစေကြောင်း
တကယ်ပဲ ကပ်စေးနည်းမူမပါဘဲ ဆု
မွန်ကောင်းတောင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲ...
တစ်နှစ်တစ်ခါ ဆုတောင်းခဲ့တာ အခု
၅ခါရှိပါပြီ ကိုစံပ... အဲ... အဲဒါရယ်
စရာပြောတာပါ ဟဲ ဟဲ။ ခင်ဗျားက
ကျွန်တော့်ကို စကားကျတော့ နည်းပြီး
စာကျတော့ ရေးလိုက်တာ ရှည်တယ်
အောက်မေ့မှာပါပဲ။ ရှည်ကို ရှည်ဖို့
အကြောင်းရှိလို့ ရှည်ပါရစေ ကိုစံပ။
ဒီလို ကိုစံပရေး ကျွန်တော့်အဖြစ်ဟာ
ကိုယ်ရွာဖွေထားတဲ့ အရာတွေကို
မစားရမသောက်ရနိုင် ဖြစ်ရတော့
မယ့် နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ဆိုက်
ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် အခု
မလေးရိုးယား ဆိုတဲ့ ငှက်ဖျားပိုးမိပြီး
မကြာခင် သေရပါတော့မယ်။ အခု
မသေခင်လေးမှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု
ပြောပြသွားမလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်

အင်္ဂတံ အပြတ်ခံအဆင်းရဲခံပြီး
 သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့တဲ့
 ရတနာတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ
 ကပ်ပါတည်းပါမသွားဖြစ်ဘဲ ပန်းဖူး
 မြိုင်မြိုင် ရွာရဲ့တစ်နေရာမှာ မြှုပ်ထား
 ခဲ့ပါတယ်။ သံသေတ္တာကြီးနဲ့ တစ်လုံး
 ပါပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့မိသားစုကိုသာ
 ခံစားစေချင်လို့ အခုလို စာရေးပြီး
 အကြောင်းကြားရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
 ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ငှက်ဖျားပိုးဝင်
 သွားလို့လားတော့ မသိဘူး။ အဲဒီ
 သေတ္တာဖွက်ထားမိတဲ့ နေရာဟာ
 စိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါးနဲ့ မေ့မေ့
 တော့တော့ ဖြစ်သွားရတယ်။ ကျွန်တော်
 တို့ရဲ့ စံပယ်ဖွေးဖွေး လမ်းထိပ်ကနေ
 စတုရန်းရောင် ဝါးသုံးပြန်လား။ ငါးပြန်
 လား ဆိုတာတွေကိုတောင် ကောင်း
 ကောင်း မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။ အလွန်
 ဆုံး ရှစ်ပြန်ကိုးပြန်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့
 မိသားစုပဲ တစ်ယောက်ကိုမှ အသိ
 မပေးဘဲ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ရ
 အောင် တူးဆွရှာပြီး လှူတန်တာလှူ
 ပေးတန်တာပေးနဲ့ လောကစည်းစိမ်
 ကို အပြတ်ခံစားစေချင်တယ်ဗျာ။

ဒါပါပဲ

(စိန်ကဒိုး)

မဟာဝှာဆီက ဒီလိုသဘောတူတဲ့
 အရိပ်နိမိတ်ပြလာတော့လည်း ကျ
 အားပို့တက်ပြီး ဖင်ဗူးတောင်းထော
 အောင် အားနဲ့ အင်နဲ့ ပေါက်တူးက
 ဆက်ပေါက်တယ်။ မြေသားတွေက
 အတော်သိပ်ပြီး ခဲတွေ ခုနေတော့
 ကျောက်သားနဲ့ သံတို့ထိတွေ့သံ ခွဲမိ
 ကနဲ ခွမ်ကနဲ မြည်ပြီး မြေကြီးအစ
 တွေ နည်းနည်းချင်းစီ ဖွာထွက်နေ
 တယ်။ လောဘကျောက်ကပ်နေတဲ့ ကျုပ်
 ဟာ ဇယ်ခက်သလိုပဲ ပေါက်တူးကို
 တင်းတင်းဆုပ်လို့ ပေါက်ပြီးရင်းပေါက်
 နေပါတယ်။

နံနက်ဦးရဲ့ နေရောင်စူးစူးကျလာ
 ချိန်မှာတော့ အတော်နက်နက်တူးမိ
 နေပြီပဲ။ မဟာဝှာဟာ ကျုပ်ပေါက်တူး
 တဲနားကို မျက်နှာသစ်ဖို့ သွားတိုက်
 ဆေး၊ ဆပ်ပြာ၊ ရေ စတာတွေကို
 တစ်ခုပြီး တစ်ခု ယူလာပေးတယ်။
 မနက်စာကိုလည်း ကျုပ် တအောင့်
 အချိန်ယူနားပြီး အဲဒီမှာ အပြတ်
 ရှင်းတယ်။ အိမ်သာကိစ္စကိုသာ အဲဒီ
 နားမှာ မသွားတာက လွဲလို့ပေါ့။
 တစ်နေကုန်ပေါက်နေတယ် ဆိုသလို

ကျုပ်နတ်ပူးသလိုပဲ အလုပ်နတ်ပူး
နေတယ်။ ကျုပ်ခြံပတ်ပတ်လည်မှာ
တစ်ရွာလုံးရှိသမျှ ပုပုရွရွ ငယ်ငယ်
ကြီးကြီးတွေ ဝိုင်းအံ့ကြည့်လို့။

“ဗျို၊ ကိုရွှေတလူရဲ့ ခြံပေါက်
လှချည်လား၊ ဘာတွေ စိုက်ပျိုးဦးမလို့
မြေဆွနေတာလဲ”

“နိုင်ငံခြားက ကျုပ်ကို အကြံပြု
လိုက်တဲ့ ပန်းစိုက်ပျိုးနည်းသစ်နဲ့ သိပ္ပံ
နည်းကျကျ စိုက်မလို့ဗျ” တချို့
ရွာသားတွေရဲ့ အမေးကို ကျုပ် ဒီလိုပဲ
ဖြီးဖြန်း ဖြေတယ်။

“အလိုတော်... တစ်ခြံလုံး စိုက်
ထားတဲ့ အပင်တွေ ကုန်ပါပကော”

လို့ စုတ်သပ်သူ ပျိုမေချောတွေ
လည်း ရှိသေးရဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ တိုတိုပြောရရင်
ကျုပ်ခြံတစ်ခြံလုံးသာ မြေကြီးတွေ ဖွာ
လန်ပြီး တွင်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲ
ကုန်တယ်။ သံသေတ္တာနဲ့ တူတာဆိုလို့
မုန့်ပုံးလေးတောင်မှ မြေကြီးထဲက
ထွက်မလာပါပကောလား မိတ်ဆွေ”

ဘာပဲပြောပြော ဘူးတစ်ရာ အ
ပေါက်သာ ပိတ်လို့ရပြီး လူပါးစပ်တစ်

ပေါက်ပိတ်မလွယ်ဘူးဆိုတာလို စိန်
ကဒိုးရဲ့ ရတနာသံသေတ္တာတိတ်တ
ဆိတ်မြေကြီးထဲရောက်နေတဲ့ ကိစ္စ
ကျုပ်တို့ရဲ့ ပန်းဖူးမြိုင်မြိုင်ရွာမှာ
သတင်းပျံ့လွင့်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့အမျှ
ကျုပ်တို့ နေထိုင်တဲ့ စပယ်ဖွေးဖွေး
လမ်းဟာ လူတွေရဲ့ အာရုံစိုက်စရာ
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

ကဲ... လူတိုင်းဟာ ကျုပ်လိုပဲ
လောဘရှိပြီး ချမ်းသာတွင်းသာ တူး
ချင်ကြသူတွေဆိုတာ ထင်ရှားနေ
တယ်။ ခြံတွေမှာ မြေကြီးကို ပေါက်တူး
နဲ့ ပေါက်ပြီး ရှာဖွေလေတွေ့ရှိလေ
ခံစားချက်နဲ့ သဲသဲမဲမဲ ပြုနေကြတာ
ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းပဲ မြင်လာရ
ကုန်တယ်။

“သေတ္တာရတဲ့ လူကတော့
အင်္ဂလန်ထိပေါက်ကိန်းပဲဟေ့”

အဲသို့ လောကတွန်သံကို လည်
ချောင်းထဲက ညှစ်ထုတ်လိုက်တဲ့လူ
လည်း ရှိသေးရဲ့ဗျာ”

ကျုပ်တို့ ‘က’မှာ ဒီလိုအချောင်
ရကိန်းမရှိတာ သိလိုက်ချပေမယ့်
နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကြံကများ ထွက်

လာလေမလဲလို့ စိတ်မောမောနဲ့ ရှိမိ
ပါတယ်။ ကျုပ်လက်မောင်းတစ်ခုလုံး
ကော၊ ခါးတွေပါ ထောင်းထောင်းကြေ
မတတ် နာကျင်နေတယ်။ မဟာဝှာရဲ့
မျက်နှာလည်း အစုပ်ခံထားရတဲ့ ထန်း
ညက်လို လုံးပါးပါးလေးနဲ့ ဆီးစေ့
လောက် ရှိနေတယ်။

“ဟာ . . . ရပြီ၊ ရပြီဟေ့”

ဆိုတဲ့ အသံဟာ ကိုရွှေမောင်းတို့
ရဲ့ ခြံဘက်ကနေ ယောက္ခမသေလို့
အမွေရလိုက်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ရုတ်တ
ရက် ပျံ့လွင့်လာတယ်။ လူတွေဟာ
သူတို့ ပေါက်နေတဲ့ ပေါက်ပြားတွေ
ပစ်ချပြီး ကိုရွှေမောင်းခြံဘက်ကို
ပြေးကြတယ်။ ဝိုင်းအုံ့လို့ တိုးခွေကြည့်
ကြတယ်ပေါ့။ အဲသလို လူတွေထဲမှာ
ကျုပ်နဲ့ မဟာဝှာလည်း မပါဘဲ ဘယ်
နေလိမ့်မလဲ။

သံသေတ္တာစိမ်းစိမ်းကြီးက
မြေကြီးက တက်လာတာဆိုတော့
တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့တွေပေပြီး သံချေး
တွေ ကိုက်နေပါတယ်။ ကိုရွှေမောင်း
လောဘသံ ရှားရှားချားချားနဲ့ သံ
သေတ္တာ အဖုံးကို လှန်ဖွင့်လိုက်
တော့..

“ဟာ”

“ဟယ်”

တစ်ခြံလုံးက လူတွေရဲ့ ပါးစပ်က
အဲဒီအသံတွေ ထွက်သွားတယ်။

ရတနာတွေများလားလို့ ကျုပ်
သွားငဲ့အကြည့်မှာ စိန်ကဒိုးရဲ့ ကိုယ်
ပိုင်အင်္ကျီအစုတ်တွေ၊ စောင်အစုတ်
တွေ၊ ထမင်းစားပန်းကန်အဟောင်း
တွေနဲ့ အုတ်ခဲကျိုးတွေပါ ရောထည့်
ထားတာကိုသာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။

ကဲ.. စိန်ကဒိုးရဲ့ ရတနာသေတ္တာ
ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒီမှာတင် တင်နိဗ္ဗိ
တံကိစ္စချောပြီလို့ ဆိုရပါမယ်။

နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်းအရာ
ကတော့..

အဲဒီနှစ်က ပန်းအလှပြိုင်ပွဲမှာ
တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူမှ ခိုလ်မစွဲသွား
ပေမယ့် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယဆု
သုံးဆုလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် သိမ်းပိုက်
လိုက်နိုင်သူကတော့ စိန်ကဒိုးဆီက
စာကို ပထမဦးဆုံး လက်ခံရရှိလိုက်
ရတဲ့ ကိုစံပပဲဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီနှစ်က ခြံတွေ
ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး လောဘသံသွားတက်ကြ

လူတွေထဲမှာ ကိုစံပတို့ မိသားစု ခြံ
ကန်ခြံတည်းသာ ကျုပ်တို့ရဲ့ စံပယ်
ဖွေးဖွေးလမ်းမှာ မပါဝင်ခဲ့လို့ပါပဲ၊
(အဲဒီကိစ္စက စဉ်းစားစရာပဲနော်)

အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားမိတာ
က ဒီစာဟာ စိန်ကဒိုးတကယ်ပို့ခဲ့တာ
လား၊ ကိုစံပပဲ တမင်လည်ဆည်ပြီး
ကျုပ်တို့ ခြံတွေ ဖျက်စီးအောင် ကြံစည်
လိုက်တာလားဆိုတာရယ်ပါ။

တကယ်တော့... .

ကျုပ်တို့ကလည်း ကျုပ်တို့ပဲ၊ ကိုယ်
နေ့စဉ်ရနေတဲ့ ဝင်ငွေကိုမှ မမက်မော
ဘဲ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံပြီး အမြင့်ကို
လောဘလှေကားနဲ့ တက်ဖို့ ကြိုးစား
မိတာကိုး။

ဘာပဲပြောပြော... .

အဲဒီနှစ်က စိန်ကဒိုးတစ်ယောက်
စိတ်ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်အကုခံရင်း
သေဆုံးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ
မိတ်ဆွေ။

ဖော်ဖော်ဖော်

မောင်မောင်တို့
တရားခံနှင့်တရားဥပဒေ

www.burmeseclassic.com

“တရားခံနှင့် တရားဥပဒေ”

မောင်မောင်ထွန်း (ထောက်ကြံ့)

မိဘများသည် မိမိတို့၏ ရင်သွေးငယ်များကို မျက်ခြည်မပြတ် ပြုစုစောင့်ရှောက်သင့်သည်။ ၆-လ၊ ၁-နှစ်သားအရွယ်မှသည် ၁၄-၁၅ နှစ်သားအရွယ်အထိ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေသင့်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့မသမာသူများသည် ကလေးများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ကာ ခိုးယူနေကြသည်။

အရွယ်ရောက်ပြီးကြသူ

များပင်လျှင် တို့ဆေး၊ ထိုအစရှိသည့် အရာများဖြင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေကာ ပါသွားတတ်ကြသေးလျှင် ကလေးအရွယ်လောက် ဆိုလျှင်ကား ပြောဘွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။

x x x

မောင်သန့်ဇင်ဦးသည် အလက(--)ထောက်ကြံ့တွင် နေထိုင်သော သတ္တမတန်းကျောင်းသားလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။

အသက်ကတော့ (၁၃)နှစ်လောက်ပဲရှိသေးသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိသည်။ စာကိုလည်း တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်လာခဲ့သည်။

မိဘ၊ ဆရာသမားများကို လည်း ရိုသေသည်။ အပြောကလည်း ချိုသာသည်။ စကားပြောလျှင် အသက်အရွယ်အလိုက် ဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကိုကို၊ မမ စသည်ဖြင့်

ဂုဏဂုဋ္ဌိ၊ ဝယဂုဋ္ဌိ အသက်အရွယ်
ကိုလိုက်၍ လေးလေးစားစားပြော
ဆိုတတ်သည်။

အိမ်မှ ကျောင်းကိုသွား
လျှင် လိုင်းကားစီးသွားရပါသည်။
သုံးမှတ်တိုင်ကျော်လျှင် ကျောင်း
နှင့် အနီးဆုံး မှတ်တိုင်ကို ကား
ကရောက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်

မောင်သန့်ဇင်ဦးသည်
ထိုသုံးမှတ်တိုင် ခရီးကို ကားမစီး
ဘဲ လမ်းလျှောက်တတ်သည်။
ကားခသည် သူ့မှန်ဖိုး ဖြစ်လာခဲ့
သည်။

ကျောင်းတက်ရသော
အချိန်သည် နေ့ခင်းပိုင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင်

မောင်သန့်ဇင်ဦးသည်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ
ကျောင်းတက်ရန် အိမ်မှ ထွက်
လာခဲ့သည်။

အချိန်ကလည်း စေ့
သေးသည်။ ကျောင်းတက်ရန်နာ
ရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် လိုသေ
သည်ဖြစ်ရာ-

“ငါတော့ လမ်းလျှောက်
သွားမယ်ကွာ၊ ကျောင်းချိန်မီပဲ
တယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ သန့်ဇင်ဦး
ခြေညောင်းတယ်ကွာ၊ မင်းကလဲ
ကွာ၊ ကားခလေးငါးကျပ်ကိုများ
ကပ်စေးနည်းနေလိုက်တာ၊ ငါတော့
ကားပဲစီးသွားတော့မယ်ကွာ”

“ဟာ၊ အေးနိုင်၊ ဘယ်
လောက်မှမဝေးပါဘူး၊ ငါနဲ့အတူ
လမ်းလျှောက်ပါကွာ”

သန့်ဇင်ဦးကတားသော်
လည်းအေးနိုင်မှာ နားမထောင်
တော့ပေ။ ထိုးဆိုက်လာသော
လိုင်းကားပေါ်ကို အပြေးအလွှား
ပင်တက်သွားခဲ့သည်။

သန့်ဇင်ဦးကတော့ပ

နေရာမှာ လူတစ်ယောက်ကျန်
တစ်ယောက်က ကားကိုယ်ထည်
ကိုမိုပြီး ရပ်နေသည်။

ထိုသူသည်

သန့်ဇင်ဦး၏ အသွားအ
လာကို နေ့စဉ် စောင့်ကြည့်နေသူ
ပဲဖြစ်သည်။

“သား၊ ဦးရဲကား စက်နှိုး
မရလို့ကွာ၊ နည်းနည်းလေးကူပြီး
တွန်းပေးပါလား။”

ထိုသူက သန့်ဇင်ဦးကို စ
ကားစပြီး မျက်နှာချိုချိုနှင့်ပြော
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျွန်တော်
ကူပြီးတွန်းပေးပါမယ်”

သန့်ဇင်ဦးသည် ကားကို
ကူတွန်းပေးရန် ကားနောက်ဖက်
ကို အသွားမှာ -

ထိုသူက ကားတံခါးကို
ရုတ်တရက် ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး
ကလေး ကိုကားထဲသို့ တွန်း

ထည့်လိုက် သည်။

“ဦး-ဦး၊ ဒါ ဘာလုပ်တာ လဲ”

ထိုသူသည် ကားထဲကို
ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကိုလည်းလျင်
မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ကာ-

“မောင်း၊မောင်း၊ မြန်မြန်
မောင်း”

ထိုသူကအမိန့်ပေးလိုက်
သဖြင့် ကားလည်း နေရာမှမောင်း
ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဦး- ဝေါ-ဝေါ”

ထိုအခြေအနေနှင့် အဖြစ်
အပျက်ကို မည်သူကမှ မမြင်မ
တွေ့လိုက်ကြ၊ သို့သော် မြင်တွေ့
လိုက်ရသူတစ်ဦးကတော့ ရှိနေ
သည်။ ထိုသူသည် သန့်ဇင်ဦး၏
သူငယ်ချင်းအေးနိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

အေးနိုင်သည်

ကျောင်းအလွယ်တကူ
အိမ်သို့ကားစီး၍ပြန်မည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့သည်။ သန့်ဇင်ဦးက လမ်း

လျှောက်ရန်ခေါ်သည်ကိုပင် ငြင်း
ပယ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန်
စိတ်ပြောင်းသွားပြီး သန့်ဇင်ဦးနှင့်
ပင်လမ်းလျှောက်လိုက်ရန် ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်

သန့်ဇင်ဦးနောက်မှာပင်
ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းများဖြင့်
လိုက်လာခဲ့သည်။ သန့်ဇင်ဦး ထို
ကားနားသို့ ရောက်နေစဉ်တွင်
နောက်မှ လှမ်း၍ ခေါ်မိသေးသည်။
မကြာပါ။

ယင်းအချိန်တွင် လူတစ်
ယောက်က သန့်ဇင်ဦးကို ကားထဲ
သို့ အတင်းတွန်းထိုးပြီး ထည့်
လိုက်သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“ဟင်၊ သန့်ဇင်ဦးကို ဟို
လူကြီးက ကားထဲကို တွန်းထည့်
လိုက်တယ်”

ကားသည် ချက်ချင်းပင်

မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဦး-ဝေါ-ဝေါ”

အေးခိုင်၏အနားမှ ဖြတ်
သန်းသွားသည်ဖြစ်၍ ကားနံ
ပါတ်ကို လျင်မြန်စွာဖြင့် မှတ်သား
နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်း
ရှိ လူတစ်ယောက်ဆီကို ပြေးသွား
ပြီး အလောတကြီးနှင့် ပြောလိုက်
သည်။

“ဦး-ဦး၊ ကျွန်တော့် သူ
ငယ်ချင်း သန့်ဇင်ဦးကို လူတစ်
ယောက်က ကားထဲကိုတွန်းထည့်
ပြီး ဖမ်းခေါ်သွားတယ်”

“ဟေ-ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်ဦး၊
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေသေချာ
ချာမြင်လိုက်တာပါ”

“ဘယ်ဘက်ကို သွားသ
လဲ”

“ဟိုဘက်၊ မှော်ဘီဘက်

ကို"

"လာ-လာ၊ ငါတို့ ရဲစခန်း
ကိုအမြန်အကြောင်းကြား ရမယ်"

ရဲစခန်းသို့ သွားကြသော
အခါ အလုပ်ရှုပ်သွားခဲ့ကြသည်။
ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ချက်ချင်းပင်
အရေးယူကာ စီစဉ်ကြသည်။

မိဘများကိုလည်း အသိ
ပေးအကြောင်းကြားစေသည်။

သက်သေခံစွည်း အဖြစ်
သန့်ဇင်ဦး၏ လွယ်အိတ်က ကား
လမ်းဘေးမှာ ကျ၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

ကားအမျိုးအစားကို
မောင်အေးနိုင်က မပြောတတ်သော်
လည်း ကားနံပါတ်ကိုမူ ပြောပြ
နိုင်သဖြင့်-

ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ လှမ်းပြီး
အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့်
မှော်ဘီရဲတပ်ဖွဲ့မှ တရားခံနှင့်
ကားကို ဖမ်းဆီးရန် ထွက်လာခဲ့ကြ

ခြင်းပင်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကား အ
ရေးကြုံလျှင် တာဝန်ကို လက်
ဆင့်ကမ်း ဝေမျှယူကြပြီး ဖျတ်လတ်
နိုးကြားကြပါပေသည်။ ပူးပေါင်း
ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏
ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင်
ဆောင်ရွက်ကြသည်။

"ဟာ၊ ဟေ့ကောင် မိုး
ကြီး၊ ရှေ့မှာ ရဲကားကွ၊ ငါတို့ဆီ
ကို လာနေတယ်"

"အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ အခြေ
အနေမဟန်ဘူး၊ မြန်မြန်နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်မှဖြစ်မယ်"

ကားကို ရုတ်တရက်ရပ်
လိုက်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်
ကာ မောင်းပြေးသည်။ သို့သော်-

ထောက်ကြန့်ရဲကားက
လည်း အမီလိုက်လာလေရာ-

"ဟာ၊ ရှေ့မှာရော၊
နောက်မှာပါ ရဲကားတွေနဲ့ အညှပ်

မနေရပြီ မောင်းလို့ မရတော့ဘူး”

“မထူးဘူးကွ၊ ကားကို လမ်းဘေးချပြီး မောင်းပြေး”

မိုးကြီးဆိုသူ၏ အမိန့်ကို နာခံပြီး ကားကိုလမ်းဘေးမှာချကာ တောလမ်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသည်။

“ဒိုင်”

“ဟာ၊ ကားဘီးပေါက် သွားပြီ”

“တောက်၊ အရေးထဲမှာ ကွာ”

မိုးကြီးက တံခါးကိုဖွင့် လိုက်ပြီး သန့်ဇင်ဦးကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းလည်း ဆင်းငါတို့ပြေးမှဖြစ်မယ်”

ကလေးကို လက်ဆွဲကာ တောထဲဝင်ပြေးလေတော့သည်။ သန့်ဇင်ဦးမှာ မိုးကြီး၏နောက်သို့ ဒရွတ်တိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ယာဉ်

မောင်းကလည်း နောက်မှပြေး၍ လိုက်လာသည်။

သို့သော်...

သူတို့၏ ပြေးလမ်းကိုကြို၍ သိနေကြသော ဒေသခံရဲများ ကားနယ်မြေကျွမ်းကျင်လှသည်။ ဖြတ်လမ်းမှပြေး၍လိုက်သွားခဲ့ကြ ပြီး လမ်းတစ်ဝက်မှာ ကြို၍စောင့် နေကြသည်။

“ဟေ့ ကောင် လေး၊

ကောင်းကောင်းလိုက်ခဲ့စမ်း၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ သေသွားမယ်၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်လို့လဲ”

မိမိတို့၏ ရည်ရွယ်ချက် မပြည့်မြောက်မီ အနှောင့်အ ယှက်ကြီးစွာ ကျရောက်လာခဲ့သ ဖြင့် မိုးကြီးမှာ ဒေါသထွက်လျက်ရှိ သည်။

“မိုးကြီး၊ ရဲတွေ ငါတို့

နောက်ကလိုက်လာတာ မတွေ့ရ ဘူးကွ၊ သူတို့မျက်ချည်ပြတ်ပြီး

ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီထင်တယ်”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊
သူတို့ ဘယ်လိုလိုက်ကြမှန်းမသိ
ဘူး ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် အမှတ်မထင်

“ခွပ်”

“ဗုန်”

“အင့်”

သစ်ပင်အကွယ်မှ ရဲအချို့
က ထွက်လာခဲ့ကြပြီး တိုက်ခိုက်
ကြရာ အလစ်မှာ ခံလိုက်ကြရ
သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး နာ
ကျင်သောဝေဒနာများ ခံစား
လိုက်ကြရသည်။ မိုးကြီး
၏လက်ထဲမှအားမြှောင်လွှတ်ကျသွား
၏။ တစ်ယောက်ကတော့ ဒလိမ့်
ခေါက်ကွေးဖြစ်သွားသည်။

ရဲအရာရှိသည် မိုးကြီး၏
လက်ထဲမှ ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်
သည်။

“ဂျောက်”

“ဂျောက်”

မြေပေါ်တွင် ပစ်လဲကျ
သွားသော လူဆိုးနှစ်ယောက်
သည် လက်ထိပ်နောက်ပြန်ခတ်
ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

သင့်ဇင်ဦး၏ ပါးစပ်တွင်
ကပ်ထားသော တိတ်ကိုလည်း
ဆွဲခွာလိုက်သည်။

ကလေးမှာ ကြောက်စိတ်
လွန်ကဲနေသော အမူအရာဖြင့်
ရုတ်တရက်စကားမပြောနိုင်။

“သား၊ ဘာမှမကြောက်
နဲ့၊ ဦးတို့သားကို ကယ်ဖို့လိုက်လာ
ခဲ့တာ၊ လူဆိုးတွေကိုလဲ ဖမ်းထား
လိုက်ပြီ၊ တွေ့လား”

“ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့က
ကားပျက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို တွန်းခိုင်းတယ်၊ ပြီး
တော့ ကားထဲ အတင်းဆွဲထည့်
ပြီး ဖမ်းလာခဲ့တယ်”

သန့်ဇင်ဦးက ရှင်းပြသည်။
 “ဟဲ့၊ နင့်သူလူကို လဲကျနေရာမှ
 မှုတ်ယူလိုက်ကြပြီး ရဲအရာရှိဆီ
 မှီလာခဲ့သည်။”

“မင်းတို့က ဒီကလေးကို
 ကာလုပ်မလို့ခေါ်လာခဲ့တာလဲ။
 ကလေးမိဘ၊ ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ ပြီး
 သူရန်ဘက် ကိစ္စမျိုးတွေရှိခဲ့ကြလို့
 လား။”

တို့တို့ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးသည်။

“မ-မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံကို
 ရောင်းစားဖို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊
 တောက်၊ မင်းတို့ အတော်အကြံ
 ပကော်စက်ကြတဲ့ ကောင်တွေ၊
 အခုလို ကိုယ်ငွေရပြီးရောဆိုပြီး
 လုပ်တာ၊ ကလေးမိဘတွေ ဘယ်
 လောက်ပူဆွေးသောက ရောက်
 သွားကြတယ်ထင်သလဲ၊ သားသ
 မီးချင်း စာနာဖို့ကောင်းတယ်”

“ကိုယ့်တိုင်းရင်းသား

တစ်ယောက်ကို တခြားနိုင်ငံ
 ထုတ်ရောင်းဖို့ စဉ်းစားတယ်၊
 ဒါလူ ကွ၊ လူ၊ တုန်ပစ္စည်း
 မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ဒီလိုလုပ်ချင်
 တာ လုပ်လို့မရဘူး၊ ဘုရားဥပဒေ
 ကို ချိုးဖောက်ရင် ထိုက်သင့်တဲ့
 ပြစ်ဒဏ် ကိုခံကြရမှာပဲ၊
 ကောင်းပြီ၊ ဒီက လေးဟာ မင်းရဲ့
 သား ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊
 မင်းဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ကိုယ့် သားသမီးကို
 သူစိမ်းလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ခံရပြီး
 မတရားအခိုင်းခံရမှာ၊ ကျွဲရိုက်နွား
 ရိုက် အရိုက်ခံရမှာကို မစိုးရိမ်ဘူး
 လား၊ မင်းတွေ့ပြီး မြင်ယောင်
 ကြည့်စမ်း”

“ကျွန်-ကျွန်တော် မှားပါ
 တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်သားသမီး
 သာဆိုရင် ရင်ကျိုးမှာအမှန်ပဲ၊
 ဘယ်လိုမှ စိတ်ကောင်းနိုင်မှာ
 မဟုတ်ပါဘူး”

မျိုးစုံသစ်များစုစည်းစာအုပ်များ

တကယ်ပင် နောင်တရ သွားသည့် လေသံဖြင့် ပြော သည်။ သန့်ဇင်ဦးကိုလည်း စိတ် မကောင်းသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်ကာ မျက်ရည်လည်လာမိ သည်။

“တကယ်နောင်တရပါ ပြီဆရာ၊ ကျွန်တော်မကြံစည်အပ် တာကို ကြံစည်မိပြီး ငွေရှာမိပါ တယ်၊ ဒီအပြစ်က သိပ်ကြီးပါ တယ်၊ ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ကိုသာ ပေးပါ”

“အေး၊ မင်းတို့ တရား ဥပဒေက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိမ့် မယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့အမည် ဘယ်လို ခေါ်ကြသလဲ”

“ကျွန်တော်က မိုးကြီး၊ သူက တင်ကြိုင်ပါဆရာ”

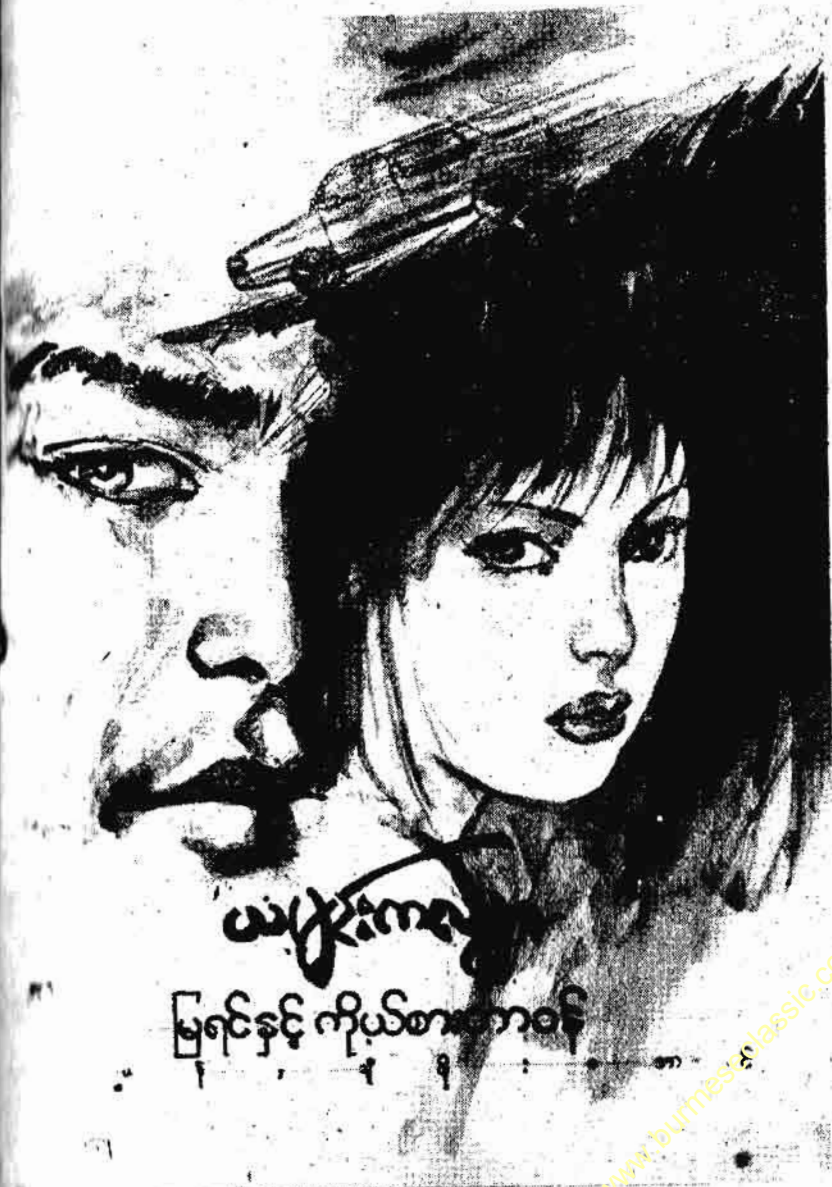
ကလေးမိဘတွေလည်း စိတ်ပူနေကြတော့မည်ဖြစ်၍ ပြန် ဖို့ စိစဉ်ကြရသည်။ နယ်ကျွံပြီး

ပြေးသောလူဆိုးကို ဝိုင်းပြီး ကူညီ ကာဖမ်းပေးသည့် ဒေသခံပြည် သား ရဲများ၏ အကူအညီကို ရယူ ကြရသည်။ ဒီအတွက် ကျေးဇူး တင်မိသည်။

စဉ်းစားမိသည်။ မိုးကြီးက လို လူမျိုးတွေ နေရာအနှံ့အပြား မှာ ရှိနေကြသည်။ မိဘတို့၏ သတိပြုကြရပေမည်။ ဆရာတို့၏ မိမိတို့၏ တပည့်အသွားအလာ ကို သတိပေးကြရပေမည်။

ထို့အပြင် မိဘတွေက လည်း မိမိတို့၏ ရင်သွေးငယ်များ ကို သတိပေးဆုံးမစကားပြောရန် ဖြင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြပါ ဟူ၍။

မောင်မောင်ညွန့် (သောက) ဟန်

သံကြွယ်

မြရင်နှင့် ကိုယ်စားတာဝန်

www.burmeseclassic.com

မြရင်နှင့် ကိုယ်စားတာဝန်

ယမင်းကလျာ

“နောက်ဆုံးတော့ သက်ပြင်းဟာ
အသက် ပြင်းပြင်းပဲဟေ့...ဒီတောင်
ကို ကျော်နိုင်ပြီကွဟေ့”

ဆရာသက်ပြင်း၏စကားကို ရင်
ထဲက ပြုံးမိသွားသည်။ စောင်ခြုံလွှား
ထားသည့်အောက်မှ လက်ပိန်ပိန်လေး
တစ်ဖက်ကို လက်မောင်းတန်းပြခဲ့
သော ဆရာသက်ပြင်း၏ပုံစံသည်
တကယ် ရယ်ချင်ဖွယ်လိလိ ရှိသည်။
တုပ်ကွေးအဖျားသည် ဆရာသက်ပြင်း
ထံ အလည်အပတ် ရောက်နေသည်
မှာ ၁၅ရက် တင်းတင်းပင် ရှိနေခဲ့ပြီ

မဟုတ်လား။ အဖျားတက်လာလို
ကျသွားလိုက်နှင့် အများတကာ ဂေ
နေပုံမျိုးနှင့်မတူ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင်
သေးသောရောဂါဆန်းတစ်ခုနှင့်
တူနေပေသေးတော့။ ဟော...ယ
တော့ ဆရာသက်ပြင်းက ဒီတောင်
ကျော်နိုင်ပြီတဲ့လေ၊ မြင်နေတဲ့အ
အနေကတော့ ဒီတောင် မဆိုထား
ခုတင်အောက်တောင်မှ မဆင်နိုင်
သေးသည့် အဖြစ်ရယ်...။

“ဪ...ဆရာရယ်”

“ဘာလဲ မြရင်၊ ဆရာကို လှောင်
ပြောင်သံနဲ့ ညည်းလိုက်တာလား။”

“ဪ...ဆရာရယ်၊ ဆရာကို
လှောင်ပြောင်သံနဲ့ ညည်းလိုက်တာ
လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊
ဆရာကို သနားသွားမိလို့ပါ။ ဒီရက်
အတွင်း ဆရာ စိတ်ဝင်စားတဲ့အမှုတွေ
ပေါ်တောင် စိတ်မဝင်စားနိုင်လောက်
အောင် ခုတင်ပေါ်မှာ တဟီးဟီးနဲ့ ဖြစ်
နေရတယ် မဟုတ်လား ဆရာရယ်။
ဆရာကို လှောင်ပြောင်သံနှင့် မညည်း
ပြဝံ့ပါဘူး။”

မြရင်သည် ဆရာကို ခင်တွယ်
လေးစားရလွန်း၍ ဆရာ နေထိုင်မ
ကောင်းစဉ်အတွင်း ဆရာနေအိမ်တွင်
ပင် ဝေယျာဝစ္စပြုပေးရင်း အနေများ
နေသည်။ ဆရာကို ခင်မင်သော ဒုရဲ
အုပ် ဇော်လှိုင်မင်း၊ တပည့်မလေး
ဟန်နီဇော်တို့ မောင်နှမကလည်း တစ်
ခါတစ်ရံဆိုသလို လာကြည့်တတ်
သည်။ သူတို့ရောက်လာလျှင်လည်း
ဆရာအတွက်ဆို၍ ကြက်ပေါင်းရည်
ကအစ ပန်းသီး၊ စပျစ်သီးနှင့် ကိတ်
မုန့်တို့အဆုံး တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး
မကျ ပါလာလေ့ရှိသည်ပင်။

“ဆရာ စားဖို့နော်၊ ဘေးက
ကပ္ပိယတွေ မပါဘူး။”

ဇော်လှိုင်မင်း ရယ်ကျဲကျဲ စပ်ဖြီး
ဖြီးနှင့်...

“ဟွန်း...မြရင်၏ မျက်စောင်း
မြှားချက်က ဒုရဲအုပ်ရင်ကို သွားစိုက်
၏။ လူကိုများ ကပ္ပိယတဲ့။ ဆရာ
အနားမှာ ကပ်ရပ်ပြီးစားနေတာ ကြ
နေတာပဲ။

ဇော်လှိုင်မင်းသည် မြရင်၏ ညှို့
ဝန်တို့ မျက်စောင်းလေးကိုကြည့်၍
သဘောကျသလို အတောမသတ်ဘဲ
ဆက်ရယ်နေ၏။ ကြားထဲက မနေနိုင်
သူက ညီမ ဟန်နီဇော်ရယ်ပါ။

“အို...ကိုကိုကလဲ ဟိုမှာ တစ်
ဖက်သား အားနာစရာကြီး။”

“မြရင်ကိုများ ညီမလေးက အား
နာသတဲ့လား၊ နောင်ဆို ကိုယ်တို့နဲ့
ဆွေမျိုးတော်ချင် တော်ရဦးမှာပေါ့။”

မြရင်သည် အနီးမှတွေ့ရာနှင့်
ချက်ချင်း ကောက်ပေါက်လိုက်မိ၏။
ဆရာ၏နှာရှုဆေးဗူးလေးပင် ဖြစ်ပါ
၏။ ဇော်လှိုင်မင်းက ကိုရိုကားသား
လုပ်၍ ရှောင်၏။ ထိုရောအခါ ဆရာ
သက်ပြင်းက တဟားဟားရယ်၍ လူ
မမာအသံဖြင့်...

“ငါ့တပည့်မက မောင်ရင့်ကို နှာဖူးလို့ သက်တပြလိုက်တာကွ၊ ဟတ်...ဟတ်...ဟား”

သင်းတို့မောင်နှမနှင့် မတွေ့လိုက် နှင့်၊ တွေ့လိုက်တိုင်းမှာ ရယ်စရာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးတော့ တွေ့ရမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူတို့တတွေ ရောက်မလာတာကပင် သုံးရက်ခန့် ရှိ ပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွေ့သည့် နေ့ကတော့ လူသေမှုတစ်ခု ကိုင်တွယ် နေရ၏။ ဆရာသက်ပြင်းထံမှပင် ဒုရဲ အုပ်ကြီးက အကြံဉာဏ်တွေ တောင်း သွားသေး၏။

“ဆရာ...အပြင်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်၊ ဆရာ သက်ပြင်းကို တွေ့ပါရစေတဲ့”

လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေနေ ရသော ဒေါ်လုံးလုံးက အိပ်ခန်းဝမှ တစ်ဆင့် လာအကြောင်းကြားသည်။

“အောက်ထပ်ကအခန်းထဲမှာ ထိုင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါနဲ့ သူက ဒေါ်လုံးကို ဘာမှာ လိုက်သေးသလဲ”

“ဪ...မေ့လို့...မေ့လို့ ဒီ ကတ်ပြားလေးတော့ ပေးလိုက်ပါ တယ် ဆရာ”

မြရင်ကပင် ဒေါ်လုံးလုံးလက်ထဲ မှယူ၍ ဆရာသက်ပြင်းလက်ထဲသို့ သွားပေး၏။ ဆရာသက်ပြင်းက မှ သေးသေး ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် သတ္တုကိုင်းပါ သောမျက်မှန်ကို သူ၏ဝိုင်းစက် (ယခု အခါ ချောင်ကျနေသော) မျက်နှာတွင် တပ်လိုက်ပြီးတော့ ကတ်ပြားလေးကို ဖတ်နေ၏။

“သူရိန်မင်း ဆိုပါလား၊ မှန်း... ဒီနာမည်မျိုးကို ဆရာ ကြားဖူးပါ တယ်”

ဆရာသက်ပြင်း၏ မျက်ခုံးအစုံက အောက်သို့ ကုပ်ကျသွားလျှက် မျက် မှောင်ကုတ်ရာစင်းလေး ပေါ်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေက တင်းတင်းမေ့စေ လေး၊ အတွေးနက်သည့်အခါတိုင်း ဆရာသက်ပြင်း၏ မျက်ခုံးက အဲ သည်လိုပင် ပျံ့သန်းနေသော ဇင်ရော် တောင်ပံလို ဖြစ်သွားလေ့ ရှိသည်။ သို့နှင့် ထိုတခဏ...

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီနာမည်ကို ဆန်းနေ တယ် အောက်မေ့ပါတယ် လက်စ သတ်တော့ သီပေါမင်းရဲ့အတောက် တော် လူမင်းအောင်ရဲ့ ချော့နှစ်ဆက်၊ မျိုးခုနှစ်ဆက်ထဲက ဦးဥက္ကာသီဟရဲ့ သား၊ အငြိမ့်မင်းသမီးဟောင်း ငွေဇာ

မြည်ဆောင်းနုမိုးရဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ပါပဲလား။”

ဆရာ သက်ပြင်း၏ မှတ်ဉာဏ်ပိုင်း ထက်မြက်လွန်းလှသည်ကို ဩချမိသော်လည်း ထိုနာမည်တွေက အတော်လေးပင် မျက်စေ့ချာလပတ်ရမ်းသွားစေပါသည်။ သို့သော် ထိုတစ်ခဏမှာပင် မြရင်၏ဦးခေါင်းထဲသို့ အငြိမ့်မင်းသမီးဟောင်းကြီး၏ ပုံရိပ်က လက်ခနဲ...။

“ဪ...မြရင် မှတ်မိပြီ ဆရာ၊ မှတ်မိပြီ။ ဒီမင်းသမီးကြီးရဲ့ အငြိမ့်ကိုတောင် မြရင် နှစ်ခါလား၊ သုံးခါလား ကြည့်ဖူးမလားဘဲ။ ရုပ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းဖျက်တတ်ပြီး သရုပ်ဆောင်တဲ့ နေရာမှာတော့ တကယ့်ကို ဩချစရာပဲ။ မြရင်လေ...သူ့ကို တွေ့ချင်နေလိုက်တာ”

“မြရင် ငါ့တပည့် ဘာဆိုလိုချင်လဲ ဆရာ သိပါတယ်၊ ငါ့တပည့်က အခု လာအပ်မယ့်အမှုကို စိတ်ဝင်စားပြီး လိုက်နေချင်တယ် ထင်ပ”

“ဪ...ဆရာရယ်၊ သူရိန်မင်းမင်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အမှုအပ်မအပ် ဆရာအပိုင် တွက်ထားပါပေါ့လား၊ အမှုအပ်တာ မဟုတ်ရင်ရော ဆရာရယ်”

“ဆရာမှန်းတာ မလွဲစေရဘူး၊ ဆရာလဲ ဒီတောင်ကိုကျော်မယ်သာ ပြောနေတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်က တံခါးဘောင်တောင် ကျော်နိုင်မယ့်အခြေအနေမျိုး မရောက်သေးတော့ ဒီအမှုကို လိုက်ဖို့ ဆရာကိုယ်တိုင်ကပဲ ငါ့တပည့်ကို အပ်နှင်းပါတယ်။ ဒါကလည်း ငါ့တပည့်အဖို့ ဘာမျှခက်ခဲစရာမရှိနိုင်စကောင်းဘူး။ ဆရာဆီကို မကြာမကြာ ကြေးနန်းရိုက်ပြီး ဟိုက အခြေအနေတွေ အားလုံးတင်ပြပေးပါကွယ်”

သို့နှင့်ပင်...

မြရင်သည် သူရိန်မင်းအား တွေ့ဆုံဖို့ ဆရာကိုယ်စားရောက်လာခဲ့ရပါသည်။ မြရင်က ဆရာအခြေအနေကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြပြီး ဆရာကိုယ်စား လိုက်မည့် အကြောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား တင်ပြလိုက်သည့်အခါမူ...

“အို...ငါ့ညီမရယ်၊ အစ်ကိုအမှုက နည်းနည်းရှုပ်ထွေးနေတာနော်၊ ငါ့ညီမရဲ့သတင်းတော့ အစ်ကို ကြားဖူးပြီးသေးပါ၊ ဆရာသက်ပြင်းရဲ့တပည့်ထဲမှာ အဟော်ဆုံးတပည့်မလေးဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့မနေပါနဲ့ ကိုသူရိန်မင်းမင်း၊ မကျေနပ်ရင် တစ်ခြား အလွတ်စုံထောက်တွေဆီ၊ သတင်းထောက်တွေဆီ သွားအပ်နိုင်ပါတယ်။ ဆရာအခြေအနေကတော့ ကြိုးတွေနဲ့တုပ်ထားသလို လုံးဝမလှုပ်သာတဲ့ အနေအထားပါ"

"အို...စိတ်မကောင်းစရာပါပဲလား၊ ကောင်းပြီလေ...မြရင်ပဲ ဒီအမှုကို ဖြေရှင်းပေးပါ။ ဒီလိုပါကွယ်... အစ်ကို မြို့တက်နေတုန်း အချိန်မှာပဲ မနေ့ညတုန်းလောက်က မြိုင်မာလာမှာ ကိုယ့်ဦးလေး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ခံလိုက်ရတဲ့အကြောင်း ကိုယ့်ဇနီးရည်လုံဆီက ကြားလိုက်ရလို့"

"ဪ...ဒါ...ဒါဖြင့် ကိုသူရိန်မင်းမင်းရဲ့ဇနီးက အငြိမ့်မင်းသမီး ငွေဇာခြည်ဆောင်းနမိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ခြား တစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား"

ထိုအခါ သူရိန်မင်းမင်း မျက်ခုံးအစုံပင့်တက်သွားရင်း တအံ့တဩရွတ်ဆိုခဲ့သည်။

"ဟင်...ညီမက ကိုယ့်ဇနီးကို သိနေပါကလား၊ ဟုတ်တယ် သူပါပဲ။ ကိုယ်တော့ ကိုယ့်ညီမကို တကယ်

အံ့သြသွားပြီ...ကြိုက်တယ်ဟေ့"

xxx

"မြိုင်မာလာ' ဆိုသည်မှာ စင်စစ်ကိုသူရိန်မင်းမင်းတို့မိသားစုနှင့် အိမ်ဖော် သင်းသင်းယုတို့တကွ အမဲပစ်ရာသီ ရောက်လေတိုင်း လာရောက်ခိုနားအပန်းဖြေကျ တိုက်ပုလေးပင်ဖြစ်သည်။ မြရင်နှင့် ကိုသူရိန်မင်းမင်းတို့၏ခရီးသည် ရထားတစ်တန်၊ ကားတစ်တန်ဖြင့် အချိန်သုံးနာရီခန့် လမ်းတွင် ဖြန့်ပစ်လိုက်ရသည်။ ရောက်သွားတော့ ညနေစောင်းပြီ ဖြစ်သည်။

ရထားပေါ်တွင် သူရိန်မင်းမင်းက သေနတ်ဖြင့် သေဆုံးရသူ သူ့ဦးလေး ဦးသိန်းမောင်နှင့် ပတ်သက်၍ အကျဉ်းရုံးပြီး ရှင်းပြသည်။ သူ့ဦးလေးသည် ဦးသိန်းမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ အကျဉ်းရုံးပြီး ရှင်းပြသည်။ သူ့ဦးလေးသည် သူ့ဖခင်၏ညီအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သလို အမွေအားလုံးကို ထိန်းပေးထားသူပင် ဖြစ်သည်။ သူရိန်မင်းမင်းကတော့ ငယ်စဉ်ကပင် အရက်သောက်၊ အပျော်အပါးလိုက်နှင့် ကျောင်းပင် ကောင်းကောင်း မနေရပါ။ အကျင့်စားကြွပိုင်းက မိုက်

မကုသကုန်းရှိ၍ ဆွေမျိုးသားချင်း
မပျိုင်းခိုင်းတို့က လက်မခံသော်
ပျိုင်း သူရိန်မင်းမင်းအပေါ် ဦးလေး
ဦးဝိမ်းမောင်ကတော့ ခွင့်လွှတ်စွာ
မကုသကုန်းကဘဲ သူတို့လင်မယားကို
ပေးနှင့်သမီးသဖွယ် သဘောထား၍
မကုသကုန်းထိုင်ခဲ့သူပင် ဖြစ်သည်။ သူရိန်
မင်းမင်းသည် ဇနီးသည်ရည်လဲ့ခေါ်
မင်းသမီး ငွေဇာခြည်ဆောင်းနမိုးအား
ကြိုကြိုက်ခဲ့၍ ပေါင်းကံမိခြင်းက
ပျိုင်း အလေလိုက်မိသွားရာက ဖူးစာ
နက်မင်း၏ ကလူကျီစယ်ခြင်းကြောင့်
ပင် ဖြစ်ချေသည်။

မသေဆုံးမိနှစ်ရက်အငိုခန့်က
ဦးလေး ဦးသိမ်းမောင်သည် မြို့တွင်
မကုသကုန်းအကြား ငြီးငွေ့လှပြီဖြစ်၍
နှစ်စဉ် သွားရောက်နေကျ အမဲပစ်ခရီး
တစ်ခုကို ထွက်ကြဖို့ အကြံပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လျက်ဟု ဆိုပါသည်။ မနေ့က မနက်
ပျိုင်း သူရိန်မင်းမင်းသည် ဦးလေး ဦး
ဝိမ်းမောင် စေခိုင်းလိုက်သော ရုံး
မကုသကုန်း ကိစ္စတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်
၍ မြို့ပျိုကလံလာစဉ်ကပင် ဒီကနေ့
မကုသကုန်းက ဖုန်းမြည်သံကြားလာ
လျက် မကုသကုန်းဆောင်လိုက်တော့
ပျိုင်းမင်းမင်း ဖြစ်နေပါသည်။ ဇနီး

ရည်လဲ့က မှီသကုန်းပျိုမင်းမင်းက
ပင် အကောင်းဆုံးစုံထောက်ဖြစ်လျက်
ဦးသက်ပြင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း မပါ
လာဖို့ မှာသည်။

မြိုင်မာလာသည် တကယ့် အထီး
တည်းရှိနေသော အရပ်ဒေသထဲမှ
စံအိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ ခြံထဲတွင် အခု
အခါ စုံထောက်ဖြစ်ဟန်ရှိသော ရဲ
အရာရှိဝတ်စုံနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို
မြိုင်ရသည်။ အနီးရောက်သွားသည်
တွင် မြရင် ပါးစပ်အဟောင်းသား...

“အို ကိုအောင်ဘော်ပါလား”

ဟု နှုတ်မှ မြည်ကြူးမိသွား၏။
ရဲအရာရှိဝတ်စုံနှင့် ကိုအောင်ဘော်က
လည်း မြရင်ကို အတွေ့တွင် အံ့သြ
သွားဟန် ရှိသည်။

“ဟင်...မြရင်၊ မင်းဆရာ သက်
ပြင်းကော့ နေကောင်းသွားပလား
ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းသွားပါပြီ၊
အားတော့ သိပ်မပြည့်သေးဘူးလေ”

ကို အောင်ဘော်၏အကြည့်က
မြရင်ဘေးမှ သူရိန်မင်းမင်းထံ ပျက်
ခနဲ ရောက်၏။

“ခင်ဗျားက ကိုသူရိန်မင်းမင်း
လား”

သူရိန်မင်းမင်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခု ဦးလေးကိစ္စနဲ့သွားပြီး ဒီသတင်းကြောင့် ပြန်ခဲ့တာပါ။ ဘာများ မေးမလိုပါလဲ ခင်ဗျာ”

“အင်း...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သိချင်တာလေး နည်းနည်းမေးစရာရှိတယ် ကိုသူရိန်မင်းမင်း၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ခဏနေပေးပါလား”

ထိုအခါ သူရိန်မင်းမင်းက မြရင်ဘက် လှည့်ပြောသည်။

“ကဲ...ညီမရေ၊ အစ်ကိုဇနီးရည်လဲ့ကို ညီမပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ။ ကိုယ် နောက်ပြီးမှပဲ လိုက်လာခဲ့မယ် ဆိုတာရယ်၊ အဓိက ဆရာသက်ပြင်းရဲ့တပည့်ဖြစ်တယ် ဆိုတာရယ် ရှင်းပြလိုက်ပါကွယ်”

“ဒါထက် ကိုအောင်တော်၊ အထဲမှာ ဦးလေးဦးသိန်းမောင်ရဲ့အလောင်းကော ရှိနေသေးလား”

“အဲမယ်မင်း၊ အဓိလေးက ဦးသက်ပြင်းကိုယ်စား စုံစမ်းဖို့ လာတာပေါ့လေ။ ဟဲဟဲ အလောင်းကိုတော့ တို့အဖွဲ့တွေ သယ်သွားပြီလေ”

မြရင် တံခါးခေါက်လိုက်သည် တွင် ဖွင့်ပေးလာသမျှ လက်တိလက်

တောင်းခိုင်းနေသူ ဒေါ်သင်းသင်းယု ဖြစ်နေသည်။ အမျိုးသမီးက မှောင်ရိပ်တွင်ရပ်လျှက်မှ မြရင်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူမသည် ဒေါင်ကောင်းလှသူ အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မနာမည် မြရင်ပါရှင်၊ ကျွန်မကို ကိုသူရိန်မင်းမင်းကိုယ်တိုင် ခေါ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မက ဦးသက်ပြင်းရဲ့တပည့် ဆိုပါတော့ရှင်”

“ဪ...စုံထောက်ကြီး သက်ပြင်း ဆိုတာလား၊ မမကတော့ သင်းသင်းယုပါ။ အစ်မရည်လဲ့ကတော့ အပေါ်ထပ်မှာ သူ့ဦးလေးအတွက် ခေါင်းမှူးလို့ဆိုပြီး ခုတင်မှာလှဲနေတယ်”

“အို...ဟုတ်လား၊ အပြင်မှာတော့ ကိုသူရိန်မင်းမင်းကို စစ်မေးနေတယ်လေ။ သူ နောက်မှရောက်လာမယ့်အကြောင်း ဒေါ်ရည်လဲ့ကို တဆိတ်လောက် ပြောပေးပါနော်”

“ငါ့ညီမ ဘာသိချင်သလဲဟင်၊ အစ်မရည်လဲ့ကိုယ်စား မမလဲ ပြောတတ်ပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေး ဦးသိန်းမောင် အသတ်မခံရမီ အချိန်လေးက အခြေအနေကို ပြောပြပေးပါလား”

၁၀၆

“အင်း...အဲဒီတုန်းက ဦးလေးက အပေါ်ထပ်မှာ ထမင်းစားပြီးခါစပဲ ရှိသေးတာလေ။ မမက အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းမှာရှိနေတုန်း ဧည့်သည်ကပ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီဧည့်သည်ဟာ ဦးလေးဦးသိမ်းမောင်ရဲ့ အသိအကျွမ်း။ မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ နေကာမျက်မှန်၊ ဦးထုပ်နဲ့ ရုပ်ဖျက်ထားသလို ရှိတယ်။ မမက ဦးလေးရဲ့အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်ခန်းမှာ ဝင်စောင့်ခိုင်းထားပြီး အပေါ်ကို သွားသတင်းပေးခဲ့တယ်။ ဦးလေးက ဒီလူနာမည်ကော ပြောပြလိုက်သေးလား မေးတော့ မပြောတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြတာနဲ့ ဦးလေးဟာ ဇေဝဇေဝနဲ့ အောက်ကို ဆင်းသွားတယ်။ မမလည်း မပြီးသေးတဲ့ကိစ္စတွေလုပ်နေတုန်း ဦးလေးနဲ့ စောစောကဧည့်သည် သေနတ်ခန်းထဲမှာ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ပြောဆို စကားများသံတွေနဲ့အတူ တအောင့်အကြာမှာပဲ သေနတ်သံဟိန်းထွက်သွားလို့ ပယ်ကော၊ အစ်မရည်လဲပါ ဘာမှတွေးမနေဘဲ အဲဒီအခန်းဆီ ပြေးသွားမိကြတယ်။ အမဲပစ်သေနတ်ထဲ တဲ့အခန်း

ဟာ အထဲက ချက်ပြန်လျက်သားတွေရတယ်။ ဒါနဲ့ မမကော အစ်မရည်လဲပါ အပြင်ဘက် ပွင့်နေတဲ့ ပြတင်းက ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဧည့်သည်ကတော့ ရှိမနေဘဲ ကြမ်းပေါ် သွေးအိုင်ထဲလဲကျနေတဲ့ ဦးလေးသိမ်းမောင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့တယ်လေ။ ဟိုလူ ပြတင်းပေါက်ကနေ ထွက်ပြေးသွားပြီပေါ့”

“ဪ...ဪ”

“အဲဒါနဲ့ ဒီကနေ ၅မိုင်လောက်ဝေးမယ့် ရဲစခန်းကို ခြေလျှင်နဲ့ပဲ မမကိုယ်တိုင် သွားအကြောင်းကြားရတယ်။ ရဲအရာရှိ ဦးအောင်ဘော်ကတော့ ဒီမနက်ဘက်ကျမှ ဂျုတ်ချိန်းပြီး ရောက်လာတာလေ။ ညက တစ်ညလုံး မနက်ထိနေပေးသွားတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကတော့ ဒီမနက်ပဲ ပြန်သွားလေရဲ့”

“ဒါထက်ရှင် မြရင် ဒေါ်ရည်လဲကို သွားတွေ့လို့ကော သင့်တော်ပါ့မလား”

“မမပဲ သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်၊ ငါ့ညီမဧည့်ခန်းလာ ထိုင်ခဲ့မှာပဲ စောင့်နေပါကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဒေါ်သင်းသင်း

ယု အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းဆိုသည်မှာက မီးရောင်က ခပ်မှိန်မှိန်။ သိပ်မကြာပါ။ ဒေါသင်း သင်းယုနယ် ဒေါင်ကောင်းလှသော မိန်းမသားတစ်ဦးသည် လှေကားမှ တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းလာသည်။ ထို မိန်းမသားသည် ဒေါ်ရည်လဲ့ခေါ် အငြိမ့်မင်းသမီးဟောင်း ငွေစာခြည် ဆောင်းနုမိုးပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“အို...ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခန်း လယ် မီးထွန်းပေးမထားပါလား၊ ဒီလို ပဲ သင်းသင်းယုတို့ကတော့ အရာရာ မှာ ပေါ့ဆပြီး နမော်နမဲ့နိုင်လွန်း တယ်”

မြည်တွန်တောက်တီးရာက မီး ခလုတ်တစ်ခု နှိပ်သည်။ အခန်းတစ် ခုလုံးမှာ ထိုတစ်ခဏ လင်းချင်းလို့ သွား၏။ မီးရောင်အောက်တွင် ဒေါ် ရည်လဲ့သည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက် ရောင်အဝတ်အစား ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် ဆိုးဆေး ရဲတွတ်နေ အောင် ဆိုးထား၏။ ဧည့်သည် ရောက်နေသောကြောင့်မို့ပဲလား မသိ။ မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း ပေါင်ဒါ ခွိုရိုက်လာဟန် ရှိသည်။ အသက် ၅၀ လောက်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ငယ်ရပ်

သွင်က အလျဉ်းမပျောက်တတ်သေး သို့မို့ကြောင့် နှစ်နေဟန် ပြသည်။

“ကော်ဖီသောက်မလား၊ အခွေ သောက်မလား။ ဒီမှာက ရေခဲသေတ္တာ မရှိတော့ အေးတာတော့ ဘာမှမရနိုင် ဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိုရည်ဆိုရင်တော့ သောက်လို့ရမယ်”

“လမ်းမှာ ကိုသူရိန်မင်မင်းနဲ့ သောက်ထားပြီးခဲ့ပါပြီ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ဒေါ်ရည်လဲ့က ထိုင်ခုံတွင် ရွရွ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ထိုင်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ် ကစွပ်တံနှင့် စီးကရက်လေးကို ပါး စပ်ဖျားတွင် တွဲလောင်းလေးတပ်လိုက် လျှက် ဟန်ပါပါပင် မီးညှိသည်။ မီးခိုးတွေ ဖူးခနဲမှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးတွေပေါ် အပြုံးတစ်ခု ဖန်တီးသည်။

“ငါ့ညီမကလဲ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်လေးနဲ့ စုံထောက်လုပ်ရတာ ဝါသ နာပါပေသကိုး၊ အင်းပေါ့လေ...လူ တစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးဆိုပဲ မဟုတ် လား၊ ဝါသနာ တစ်မျိုးစီတော့ ရှိကြ မှာပေါ့လေ”

“ဒါနဲ့ မမ၊ မမကော ဧည့်သည် ဆိုသူကို တွေ့လိုက်ရသေးလား”

“မတွေ့လို့ ခက်သွားတာပေါ့
 ခုနစ် ခုနစ် ဦးလေး ဒီအခြေအနေ
 ခုနစ် ခုနစ် သွားရက်စရာ မရှိဘူး။
 ခုနစ်တော့...ခုနစ်တော့ ဦးလေးရဲ့
 ခုနစ်ထဲကို ကျည်ဆံရောက်ပြီး ဦး
 ခုနစ်ပေါက် သေရတယ်တော့ဟယ်
 ခုနစ်”

“သေနတ်ကိုကော တွေ့လိုက်
 ခုနစ်လား”

“သေနတ်ကို တွေ့စရာတောင်
 ခုနစ်လို့ဘူး၊ အခန်းနဲ့ရဲမှာ ချိတ်ဆွဲထား
 ခုနစ် သေနတ်နှစ်လက်က တစ်လက်
 ခုနစ် ပျောက်ဆုံးသွားတာ။ ဆင်ခေါ်ကောင်
 ခုနစ် မတွေ့ရတာတောင်မှပဲ ဆင်ခြေ
 ခုနစ်ကို တွေ့နေပြီးသားပဲကွယ်”

အခင်းဖြစ်ပွားရာ အမဲပစ်ခန်းတွင်
 ခုနစ်လောင်းနေရာ၌ မြေဖြူတားခြစ်
 ခုနစ်လျှက် ရေးဆွဲထားမှုကို မြင်ရ
 ခုနစ်သည်။ နံရံပေါ်တွင်မူ အမဲပစ်ပြောင်း
 ခုနစ်တစ်လက်။

xxx

မြရင်က တတိုက်နှင့် ကြေးနန်း
 ခုနစ်သွယ်ရေး ကတဆင့် ဆရာ ဦး
 ခုနစ်ပြင်းထံ ကြေးနန်းရိုက်လိုက်၏။
 ခုနစ်ကမီ ဦးသက်ပြင်းထံမှ ကြေးနန်း

ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဲဒီဒေသမှာ ကားသုံးတာ
 ဟို မသွားဘူး၊ ကားဒရိုင်တာတွေဟာ
 စခန်းဖွင့်ထားတယ်။ အဲဒီစခန်းမှာ
 ကားစီးသူနဲ့ မောင်းသူရဲ့မှတ်တမ်း
 ထားရတယ်။ အခင်းဖြစ်တဲ့ညတုန်းက
 ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ရဲ့မှတ်တမ်း
 ပါ မပါစစ်၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ရည်လဲ့ကို
 သင်းသင်းယုဆိုတဲ့ အိမ်ဖော် ဘယ်က
 ရလာသလဲဆိုတာပါ စုံစမ်းကြည့်”
 သက်ပြင်း

ဆရာ၏ညွှန်ကြားမှုအရ မြရင်
 ကားစခန်းမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်လိုက်
 တော့ ထိုနေ့က မှတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်း
 မွေး၊ နေကာမျက်မှန်နှင့် ဦးထုပ်
 ဆောင်းထားသူ တစ်ယောက်မျှပင်
 ရောက်မလာကြောင်း သိရသည်။
 အင်းပေါ့လေ လမ်းတစ်နေရာရာမှာ
 ရုပ်ဖျက်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာ
 ပေါ့။

ဒေါ်ရည်လဲ့ထံမှာ အိမ်ဖော် ဒေါ်
 သင်းသင်းယုအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်
 တော့ ဟိန်းကြယ်စင်အကျိုးဆောင်
 အေဂျင်စီမှတစ်ဆင့် အိမ်ဖော်အဆက်
 အသွယ်ရရှိသည်ဟု ဆို၏။ မကြာမီ
 ထိုအကြောင်းတို့ကိုပါ ဦးသက်ပြင်းထံ

ကြေးနန်းရက်၍ တင်ပြလိုက်ပါ၏။

ပြ

သိပ်မကြာပါလေ...။

“အမှန်ကတော့ ရှင်းရှင်းကလေး

ပဲ မြရင်”

“ရှင်”

“ဟိန်းကြယ်စင် အကျိုးဆောင်
အေဂျင်စီမှာ ဒေါ်သင်းသင်းယုအမည်
နှင့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်မျှပင် ရှိမနေ
ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စခန်းမှူးအောင်
ဘော်နှင့်အတူ ပူးပေါင်းပြီး အိမ်ဖော်
ဒေါ်သင်းသင်းယု ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်
ရည်လဲ့ကို ဖမ်းနိုင်ဖို့ လုပ်ရမယ်”

“လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရင်တော့
အရှင်းကြီးလေ၊ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကို ပဲ
သတ်သွားတဲ့ သေနတ်ဟာ ဘယ်
မပျောက်ဘူး။ နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထား
တဲ့သေနတ်ဟာ အဲဒီသေနတ်ပဲ၊ ကျည်
ဆံတစ်တောင့် ပြန်ဖြည့်ပြီး ဟန်မပျက်
ပြန်ပြီး ထောင်ထားလိုက်တာ”

သက်ပြင်း

“ဘာရယ် ဆရာ”

မြရင် ဒေါ်ရည်လဲ့ထံ ပြန်ရောက်
သွားတော့ အခြေအနေအရပ်ရပ်အပေါ်
သုံးသပ်မိသွားသော အိမ်ဖော် ဒေါ်
သင်းသင်းယုသည် တစ်နိုင်စာအိတ်
တို့ဖြင့် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြေးသွား
ပြီဆိုတာသာ သိရပါတော့သည်။

“နေဦး၊ ဆရာ ရှင်းပြတာကို နား
ထောင်။ ဦးသိမ်းမောင်ကို သတ်ခဲ့တာ
ဟာ မုတ်ဆိတ်နဲ့လူ ဆိုတာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားလည်း
မဟုတ်ဘူး”

xxx

“ဟင်...ဒေါ်သင်းသင်းယုများ
ဖြစ်နေမလား ဆရာ”

မြရင် ဆရာဦးသက်ပြင်းထံ ပြန်
ရောက်၏။ ကောင်းစွာ နာလန်ထလာ
ပြီဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ပင် ထိုင်
နိုင်ခဲ့၏။ အပြုံးတို့တွင် ပြန်လည်အား
ပြည့်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“အဲဒီ ဒေါ်သင်းသင်းယုလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ပြောမယ်ဆို ဒေါ်သင်း
သင်းယု စစ်ဥကတည်းက တကယ်
ရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မျက်စိ အတော်လည်သွား မ
လားတော့ မသိဘူး”

“ဘယ်လို ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဘာတွေ
ဘယ်လိုမှန်း မသိအောင်ကို ရှုပ်နေ

“ကဲ...ဆရာ မေးမယ်၊ ငါ့
တပည့်နဲ့ ကိုအောင်ဘော်တို့ကတော့

သင်းသင်းယုနဲ့ ဒေါ်ရည်ရည်လဲ့
 နဲ့တာကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းပဲ အတူ
 ဂျာရပ်နေတာ မြင်ခဲ့ကြရလို့လား၊
 မမြင်ခဲ့ရဘူး မဟုတ်လား။ ဒေါ်
 ယုလဲ့ဟာ ရုပ်ဖျက်ကောင်းတဲ့ ဟန်
 ဆောင်ကောင်းတဲ့ အငြိမ့်သမ မင်း
 ယမီးဟောင်း ဖြစ်ခဲ့တာလဲ မြရင်
 မသိပဲ။ အခု သူဟာ ငါ့တပည့်ကို
 မှောင်ရိပ်ထဲမှာရပ်ပြီး ဆက်ဆံခဲ့တာ
 မဟုတ်လား။ ဒါမှ သူ့အရှင်သခင်မ
 ကို အပေါ်တက်ခေါ်ချင်ယောင်ဆောင်
 ပြီး ဇာတ်ဆင်ခဲ့ပေါ့မှာ အငြိမ့်သမတွေ
 မဝတ်အစား လဲလှယ်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့
 ချက်ချင်း အဝတ်အစားလဲ၊ မိတ်ကပ်
 ပြောင်းနဲ့ ရုပ်ပြောင်းပြီး ဆင်းလာခဲ့
 တာပေါ့ကွယ်”

“သူ...သူ ဒီလို ဘာကြောင့်
 လုပ်ရတာလဲ ဆရာ”

“ဪ...ငါ့တပည့်မကို တ
 ဟယ်မရှိတဲ့ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး
 နဲ့ မညှိသည်သူစိမ်း လာသလိုလိုနဲ့
 ပျက်သေထူမလို့ပေါ့ကွယ်။ အဲဒါမှလဲ
 ပျက်စီးတစ်ယောက်ကနေ ကြားဝင်
 ပျက်သွားတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်နိုင်
 တာမှာကိုးကွယ်၊ အမှန်က ဒေါ်ရည်
 လဲ့ကိုယ်တိုင် ဦးသိမ်းမောင်နောက်ပါး

ကနေကပ်ပြီး သေနတ်ကောင်း ပြုလုပ်
 လိုက်တာလေ”

“ဟာ...ဆရာရယ် ရက်စက်လှ
 ချည့်လားနော်”

“လောဘ ဒေါသ မောဟတွေ
 အကြောင်းပေါ့ကွယ်။ ခုကျတော့
 ဥပဒေက သက်သေမခိုင်လုံလို့ ပြစ်
 ဒဏ်မစီရင်နိုင်ခင် သူဦးလေးရဲ့ ကျန်
 ရစ်ခဲ့တဲ့အမွေတွေနဲ့ လင်မယားနှစ်
 ယောက် သုံးမကုန်နိုင်အောင် နိုင်ငံ
 အနှံ့အပြားကို ဖြန့်ကျက်နေကြပြီ
 မဟုတ်လား။ အင်း...ကျုပ် ရင်မော
 ရတာကတော့ ဥပဒေဘက်က သူတို့
 ကို အချက်ပိုင်ပိုင်ကိုင်ပြီး မဖမ်းနိုင်
 သေးဖြစ်တာကိုပါပဲလေ မြရင်”

အင်း...ဆရာသက်ပြင်းတို့က
 တော့ လူကိုယ်တိုင်တောင် လိုက်နေ
 စရာမလိုဘဲ Logic နည်းလမ်းဖြင့်
 ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်လိုက်ရုံလေးမှ
 တဆင့် အမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သူပါ
 ပဲလား။

သို့မို့ကြောင့်ကိုး...

အတိတ်တုန်းက စုံထောက် ဦးစံ
 ရှားတို့ တင်မောင်ဆွေတို့ စုံထောက်
 ရန်ကင်းတို့ကဲ့သို့ ဆရာသက်ပြင်း
 ကျော်ကြားနေခြင်းပါပင်။

“တရားကို နတ်စောင့်သည်။

အမှန်တရားအတွက် ဘုရားသခင် ရှိသည်” ဆိုသော စကားတို့သည် အကြောင်းမဲ့တော့ ပေါ်ထွက်နေခြင်း မဟုတ်တန်ရာပါလေ။ ထိုအဖြစ်တို့သည် တကယ်ရှိနေခြင်းကြောင့်သာ တကယ်ပြောနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ကြမ္မာဝိတက် နောက်ပိုးတက် ဟူသောစကားကပါ မှန်နေပါလိမ့်မည်။

သူတစ်ပါးအသက်နှင့် ဘဝပါရင်းနှီး၍ရှာဖွေခဲ့သော ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့အား မတော်မတရားကြံစည်၍ အမွေအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသော...

သူရိန်မင်းမင်းနှင့် ဇနီးဒေါ်ရည်လဲ့ခေါ် ငွေဇာခြည်ဆောင်းနမိုးတို့သည် ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် ပြင်ဦးလွင်သို့ ကားနှင့်မောင်းအတက်မှာပင် ချောက်ထဲကားကျရောက်သွားသောသတင်းက စာစောင်တစ်ခုတွင် စာလုံးမည်းမည်းကြီးများဖြင့် ပါလာခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

သူတို့တတွေသည် ယခုလောက်ဆိုပါက ငရဲပြည်သို့ပင် လားနေလောက်ရောမည် အမှန်။

ယမင်းကလျာ

မင်းမင်း

ကိုယ်ပျောက်ဆီသည်

*** ကိုယ်ပျောက် ခရီးသည် ***

မောင်မောင် (မြန်မာပြည်)

ကမ္ဘာကျော်ခဲသော သင်္ဘောမှတ်တမ်း

သင်္ဘော အမည်က အာချီလီ
လောရီး (ACIHLLE LAUYRO)

သင်္ဘော အမျိုးအစားက ခရီး
သည် တင်သင်္ဘော (PASSENGER
LINER) (ကမ္ဘာခရီးသည် သင်္ဘောကြီး
ပျားတွင် စတုတ္ထနေရာရှိပြီး သင်္ဘော
ပြာ (BLUE SHIP) ဟု အမည်တွင်၏။

ဇန်ချိန် (GROSS TONNAGE) က
၂၄၀၀၀ ဇန်ချိန်

စက်အမျိုးအစားက ဘွိုင်လာ
အင်ဂျင် (SIAM TYPE) စက်ခေါင်း
စက်လုံး တပ်ဆင်ပြီး ဖျက်ခံရေတာ
GENERATOR တပ်ဆင်ထား ခေါင်း
ခိုင်ခံ့လှသည်။ (၁၈) မှတ်တော်
တပ်ဆင်ထားသည်။ (TITANIC)

သင်္ဘောကြီးသည် ခေါင်းတိုင်လေး
ပါသည်။) နော်ဝေးနိုင်ငံတွင် တ
ဆောက်သည်။

တင်ဆောင်နိုင်သောခရီးသ
ပေါင်းက (၁၈၀၀) ခန့်

သင်္ဘောဝန်ထမ်းပေါင်းက
မြန်မာသင်္ဘောသား (၃၄) ဦး၊ မေ
တာကျွန်းသူ (၃၀) ဦး၊ စပိန်၊ ဂျာမာ
စကာပူနိုင်ငံသူများ (၆၄) ဦး၊ အီတလီ
နိုင်ငံသားများမှာ အများစု အမှုထမ်း
ကြ၏။ စုစုပေါင်း (၆၄၂) ဦးရှိ၏။

သင်္ဘောမှတ်ပုံတင်ရာနိုင်ငံ
မြို့က . . . အီတလီနိုင်ငံ နေပါလီ
(NAPLES) မြို့ . . . (အီတာလျံစကား
အရ နာပိုလီ (NAPOLI) ဟု ခေါ်တွင်
သည်။)

ဆက်သွယ်ရေးစနစ်က ခေတ်မှီ
စွာ ဂြိုဟ်တုဆက်သွယ်ရေး (SETTLE
LITE SYSTEM) အင်တာနက် (INTER-
NET SYSTEM) သင်္ဘောကြီးအား . . .
TV တယ်လီဗေးရှင်း ဗီဒီယို အလို
အလျောက် စက်များဖြင့် ခန်းမကြီး
တိုင်းတွင် လုံခြုံရေးစံနစ် (TV CON-
TROL AUTO SYSTEM) တပ်ဆင်
ထား၏။ ထိန်းချုပ်ခန်းမှ ဝန်ထမ်း
များက နေ့သပတက် စောင့်ကြည့်
လျက်ရှိ၏ . . .

ခါတ်သောခန်းများ (SIMULATOR)

လျှောက်တက် လေ့ခါးများပါ
သင်ထားခဲ့၏။ သင်္ဘောအထပ်
ပေါင်း (၁၁) ထပ် ပါရှိပြီး . . .
ရောင်းပြခန်း၊ ခွဲစိတ်ခန်း၊ အလှ
ပန်းခန်း၊ အနှိပ်ခန်း (MESSAGE
ROOM)၊ ကပွဲခန်းမ (၃) ခု၊ ရေကူး
ပန်းနှစ်ခု၊ တင်းနစ်ကစားကွင်း (၁)ခု၊
ပျားရှိခိုးခန်း (ခရစ်ယန်) ခရီးသည်
များအတွက် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံ
စေအောင် ဆောင်ရွက်ထားပါသည်။
ပမာဆိုရသော် ရေပေါ်အဆင်မြင့်
သင်္ဘောတယ်ကြီးပင်တည်း . . .

သင်္ဘောပေါ် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် . .
ဖြစ်မှုက တရားမဝင် ခိုးလိုက်ပါလာ
မှု . . . ဖြစ်ပွားရာ နိုင်ငံဒေသက
တူးအက် (SEUZ CANNAL) တူးမြောင်း
လွန်ပို့ဆက် (PORT SAID) မြို့၊
ကျော် အီဂျစ်နိုင်ငံ ရေပိုင်နက်
တွင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

တရားခံများမှာ အာဒမ်ရှယ်နှင့်
ဗွအိုလ်ခါလစ်ဖြစ်သည်။

အာချီလီနှင့်မြန်မာသင်္ဘောသားများ

စာရေးသူတို့ အလုပ်သင်အရာရှိ
(Deck CADET) ဖြင့် အာချီလီလောရီ၊
သင်္ဘောပေါ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ကျက် ကြံ့တွေ့ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန်
ကိုလမ်းပါပေ . . စာရေးသူတို့အား

မြန်မာနိုင်ငံ သင်္ဘောသား ရွေးချယ်
ရေးအဖွဲ့ (S.E.C.D.) နှင့် ယူဂျီအာ
ဆာနိုသင်္ဘောကုမ္ပဏီ (FUJI ASANO
KAIUN CO., LTD.) တို့မှ ရွေးချယ်
စိစစ်ပြီး ကမ္ဘာကျော်သွားသော . .
အာချီလီလောရီ (ACHILLE LAURO)
သင်္ဘောပေါ်တွင် စတင် ထမ်းရွက်
ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အချိန်ကား ၁၉၈၀ ခုနှစ် နိုဝင်
ဘာလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် စတင်ကာ
အင်္ဂလန်နိုင်ငံ (ယခု အိုင်ယာလန်)
ဆောက်ဟမ်တမ် (SOUTHAM TON)
မြို့ ဆိပ်ကမ်းမှ တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့ကြရ၏။ ပထမဆုံး ခရီးစဉ်ကား
တောင်အာဖရိက ခရီးစဉ်ပါပေ . .
(ထိုအချိန်က တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ
သည် လွတ်လပ်ခွင့်မရသေးချေ . .
လူဖြူလူမဲ ခွဲခြားချိန်ဖြစ်၏။)

အာဖရိကတိုက် ခရီးစဉ်ပြီးသော်
စာရေးသူတို့ လိုက်ပါ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ကာ အရှေ့ အာရှ ခရီးစဉ်
(FAR EAST ASIA) ထွက်ခွာလာခဲ့၏။
ခရီးစဉ် (Ceucse) အရ မြေထဲပင်လယ်
ထဲသို့ ဇူးအက်တူမြောင်း ဖြတ်ကာ
ပြန်ဝင်ရပေသည်။ ထိုစဉ်က ဇူးအက်
တူးမြောင်းသည် တစ်လမ်းသွားသာ
ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့၏။ သင်္ဘော အစင်း
နှစ်ဆယ်ဖြတ်မောင်းပြီးနောက် . .

တူးမြောင်းအလယ်ရေအိုင် (MIDDLE LAKE)တွင်ကျောက်ချရပ်နားကြရ၏။

တစ်ဘက်မှ လာသော သင်္ဘောများက တစ်ဖန် ကျောက်ချ စောင့်ဆိုင်းရာမှ ကျောက်နှုတ်ကာဖြတ်သန်းသွားလာရပြန်သည် . . . ဇူးအက်တူးမြောင်းသည် သဲကန္တာရ နယ်မြေများကို ဖြတ်ကာ ဖောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အီဂျစ်နိုင်ငံမှ တူးမြောင်းဖြတ်သန်းခ ကောက်ခံပါသည် . . . သဲမုန်တိုင်း ကျရောက်တတ်သဖြင့် သင်္ဘောများ တူးမြောင်းထဲတွင် . . . အန္တရာယ်မကျရောက်စေရန်အတွက် သဲမုန်တိုင်း ကာကွယ်ရန် လုံခြုံရေးလှေငယ်ကလေးများဖွဲ့ကာ သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင်တင်ဆောင်သွားကြရ၏။

သူတို့သည် . . . သဲမုန်တိုင်း ကျရောက်ပါက သင်္ဘောကြီးပေါ်မှကြိုး (MOORING ROSE) များအား လှေငယ်ပေါ်သယ်ဆောင်ကာ ကမ်းတွင်ချည်နှောင်ပေးကြမည် ဖြစ်၏ . . . သင်္ဘောဦးနှင့် ပဲ့ပိုင်းတွင် လှေငယ်နှစ်စင်းလိုက်ပါတတ်ပါသည်။ အာချီလီလောရီးခရီးသည်တင် သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် သင်္ဘောအရွယ်အစားအလိုက် လှေငယ်လုံခြုံရေး (၄) စင်းလိုက်ပါခဲ့ပါသည်။

သူတို့သည် တူးမြောင်း အလွန်

ပိုဆက် (PORT SAID) မြို့ အလွန်တွင် လှေငယ် ကလေးများ ချကာ တာဝန်ပြီးဆုံးပြီမို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြတတ်၏ . . . တစ်ဖက်တွင် အလက်ဇန္ဒြား (ALEXZEDRA) မြို့ရှိ၏။ ထို သဲမုန်တိုင်း လုံခြုံရေးလှေငယ်လေးများပေါ်မှ အမှုထမ်းများသည် အရောင်းအဝယ် အီဂျစ်နိုင်ငံ ထွက်ကုန်ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြ၏။

သင်္ဘော လုံခြုံရေး အစောင့်အဖြစ်လိုက်ပါရင်း ရောင်းဝယ်မှု ပြုကြတတ်၏။ ထို လုံခြုံရေးအတွက် လိုက်ပါသော လှေငယ်များ သင်္ဘောကြီး နားကပ်ချိန်တွင် အခြား ကုန်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်သော လှေငယ်များလည်း ကပ်ကာ သင်္ဘောပေါ်ရောင်းချရန် ဈေးသည်များပါ တက်ရောက်လိုက်ပါတတ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည်များပါ ဈေးဝယ်ကြကုန်သဖြင့် လူများ ရှုပ်ထွေးရောနှောနေတော့၏။ စာရေးသူတို့ သင်္ဘောဝန်တမ်းတွေ့ပါ ကြုံတောင့်ကြုံခဲမို့ ဝယ်ကြပါသည်။

ကိုယ်ပျောက်ခရီးသည်

ဦးပခက်တူးမြောင်း ဖြတ်ကျော် မပြီးမချင်း အရောင်းအဝယ်မပြတ် ပြုကြကုန်၏။ တစ်ချို့ကုန်ရောင်းသမား

များက သင်္ဘောသားများအခန်းများ
ရှိရာသို့ပင် ဝင်ရောက်လာတတ်၏။
ထိုသူတို့အားစိတ်မချရပေ။ လူလစ်ပါ
က အခန်းထဲရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ
မှီးဝှက်ယူဆောင်သွားတတ်၏။ သူတို့
က အတင်းပင်ဝင်ရောက်လာတတ်ကြ
ပြီး တစ်ယောက်ကကိုယ်ဖြင့်ကွယ်ကာ
ရောင်းချနေချိန်တွင် နောက်မှ တစ်
ယောက်က သင်္ဘောသားပစ္စည်းကို
မချန် . . ခိုးယူသွားတော့၏။ သူတို့
အား အခန်းထဲ အဝင်မခံသည်က
အကောင်းဆုံးပါပေ . . .

ပို့ဆက် (PORT SAID) ဆိပ်ကမ်း
လွန်မှ ထိုသူများဆင်းသွားကြတော့
၏။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့
များ (FIRE MAN) များက လုံခြုံရေး
အတွက် လှည့်လည်ကာ ခရီးသည်
ပဟုတ်သူများ လိုက်ပါလာခြင်း ရှိ
ပရိုကို စစ်ဆေးကြသည်။ ခရီးသည်
များထဲတွင် သူဌေး သူကြွယ်များ
လည်းပါ ကောင်းပါမည်ဖြစ်၏ . . .
မရေးပါသော အရာရှိများလည်းပါ
ကောင်းပါနိုင်၏။

သင်္ဘောပေါ်တွင် တစ်စုံတရာ
ပစ္စည်းအခင်းဖြစ်ပါက သင်္ဘောတွင်
စစ်ချိန်ရှိပေသည်။ ခရီးသည်များ
ပေါ်ပေါက်ခရီးထွက်ကာ အပန်းဖြေခြင်း
အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန်

အထူး ဂရုစိုက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
ရ၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် များသောအားဖြင့်
ပါဝင်၏။ ပြဇာတ်အဖွဲ့များမျှော်လင့်
ပါ ပြသပါသည် . . . ညာဘတ်ပုလဲ
ဘွတ်ဖေး (BUFFET) ပွဲ ကျင်းပစမြဲပေ။

ညဉ့်လယ်စာဟု ခေါ်နိုင်၏ . .
ညဉ့် (၁၂) နာရီ တိတိ အချိန်တွင်
တည်ခင်း ကျွေးမွေးသည်။ ဖန်စီ
(FANCY SHOW) ရှိုးခေါ် အဝတ်
အစားမျိုးစုံ ဝတ်ဆင်ကာ ဆင်နွှဲနိုင်
၏။ တစ်ချို့မှာ ဇာရိုး (ZERRO) လို
ဝတ်ဆင်၏ . . . တစ်ချို့မှာလည်း
ပင်လယ်မီးပြ မျက်နှာဖုံးတပ်ကာ
ဝတ်ဆင်တတ်သေး၏ . . မည်သို့
ဆိုစေ တီဗွီကင်မရာများဖြင့် အခန်း
တိုင်း လှုပ်ရှားမှုများကို ထိန်းချုပ်ခန်း
(TROL ROOM) မှ ပန်ထမ်းများက
တီဗွီမှန်သားပြင်ပေါ်မှ စောင့်ကြည့်
လျက်ရှိ၏။

အချို့ မသမာသူများက ခါးပိုက်
နှိုက်သည်ဖြစ်စေ လှယက်သည်ဖြစ်
စေ ပြေးမလွှတ်နိုင်ပေ . . ထိုသို့
ပြုမူနေသည်ကို မတွေ့ပါက ထိုအခွေ
ကို မှတ်တမ်းကင်ထားလိုက်၏ . .
ပြီးသော်မှ ကျူးလွန်သူအားဖော်ထုတ်
အရေးယူမှု ပြုရပါသည်။ သက်ဆိုင်
သူ ခရီးသည်မှအပ အခြားခရီးသည်
များ မသိစေရန် ယောင်ဇွတ်ရပါ
သည်။ ခရီးသည်များ သိသွားမည်

ဆိုပါက လုံခြုံရေးအရ စိတ်မချရဟု ထင်မှတ်တာ မလိုက်ပါတော့ဘဲ . . သင်္ဘောနာမည်ပျက်သွားနိုင်ပါသည်။

ထိန်းချုပ်အခန်း (CONTROL ROOM) ထဲတွင် ဖီးလစ်ဘစကိန်းလေး နှင့် ရောဘတ်တို့ တို့ တာဝန်ကျနေကြသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်နေ့ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တည်း . . တီဗွီဖန်သားပြင်ထက် တွင် ခရီးသည်များ လှုပ်ရှား သွားလာနေကြ၏။ နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေကြပါပေ . . . သို့သော် မုတ်ဆိတ်နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ဆံပင်ဖုတ်သိုက်ဖြင့် အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ် . . . လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်မိ၏။

ခရီးသည်များက ဖန်စီ (FANCY) ဝတ်ဆင်တတ်ကြသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ ဟိုနေရာမှတ်တပ် ဒီနေရာမှတ်တပ်သာရှိ၏။ ဆာရန်တို (SARENO) ခန်းမ (LOUNGE) ထဲတွင် သာရှိနေခဲ့သည်။ နေ့လည်စာကျွေးသည့်အခါတွင် ထိုသူနှစ်ယောက်သည် တော်ရုံသင့်ရုံ အစားအစာများကိုထည့်ယူခြင်းမပြု ပိုလျှံစွာ ယူဆောင်ကြ၏။ တစ်ချို့ခရီးသည်များက သင်္ဘောလိုက်ပါစရိတ် ဖန်စီအောင်လုပ်တတ်ကြ၏။ အပ်ကြီး

ငွေ အကုန်မခံချင်ကြပေ . . ဘတ်စကိန်းလေး စက်ပိတ်လိုက်၏။ သူများတွေ စားသောက်နေသည်ကိုမြင်သဖြင့် သူလည်း ဆာလောင်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ မပြောင်းမလဲသော အဝတ်အစားဖြင့် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်မရိတ်မသင်ဘဲ တွေ့ရပြန်သည် . . မနေ့ကလိုပင် အစားအသောက်များကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုထည့်သူနေသည် . . . မယောင်မလည် ဟိုသွားသည်သွား လုပ်နေသည်။ သူတို့အနားသို့ အခြားခရီးသည်များ မကပ်ကြပေ . . အနားကပ်မိသူများက နှာခေါင်းရှုံ့ နှာခေါင်းပိတ်ကာ သူတို့အနားမှ ရှောင်ခွာသွားတတ်၏။

ဘတ်စကိန်းလေး တီဗွီဖန်သားပြင်ထက် ထို သူနှစ်ယောက်အား ကြည့်နေရင်းမှ ရင်ထိတ်သွားမိ၏။ ဟုတ်သည်။ ကိုယ်နဲ့အသက် အဝတ်အစားများ ချေးညှော်များလိမ်းခြယ်ထားသဖြင့် အနံ့အသက် ဆိုးတို့ ထွက်ပေါ်နေတတ်၏ . . ခရီးသည်ဆိုပါက တစ်နေ့တစ်မျိုးမရိုး ရလေအောင် ဝတ်ဆင်ပြောင်းလဲ သန့်ရှင်းစွာ နေကြမည်သာဖြစ်၏။

ဘတ်စကိန်းလေး မျက်လုံး ပြူးလာတော့၏။ ထို သူနှစ်ယောက်မှာ ခရီးသည်တွေမဖြစ်နိုင်တော့ပေ . .

သင်္ဘောပေါ်သို့ဘယ်လို အကြောင်း
ကြောင့် တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာ
ကြလေသနည်း။ ထိုသူနှစ်ယောက်
က လိုက်ပါသူများရှိနေပါသလား။
ထိုနှစ်ယောက်က အစားအစာများ
လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုဝယ်ဆောင်ကြ
ခြင်းသည်။ ဟာ . . . ဘုရား . . .
ဘုရား . . .

ဘတ်စကိုင်လေး အငြိမ်မနေ
နိုင်တော့ပေ . . . ကိုယ်လက်တွေပင်
ကုန်ချိရှိက်မောလာခဲ့၏။ ထိန်းချုပ်
ခန်းမှ အချက်ပေးအရေးပေါ်ခလုတ်
များရှိ၏။ (EMERGENCY ACARM)
လုံခြုံရေး အဖွဲ့ (PIRE MAN) တို့
ခန်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည် . . .
ဘတ်စကိုင်လေး တွေဝေမနေတော့
ပေ . . . အချက်ပေးခလုတ်ကို နှိပ်
လိုက်တော့၏ . . . ထိုသူနှစ်ယောက်
အား တိတ်ခွေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်
မှိုက်ကူးထားလိုက်၏။

ခက်သည်က . . . တီဗွီရိုက်ကူး
ကင်မရာများအား ခန်းမများတွင်သာ
တပ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်၏ . . . ကျန်
နေရာများတွင် မရှိပါချေ . . . ထိုသူ
နှစ်ယောက် နောက်တွင် ဘယ်နေရာ
သို့ ပုန်းခိုတာနေကြပါသနည်း . . .
မသိလှပေ။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့သား
အချက်ပေးရောက်လာသည် . . .

တာဝန်ရှိသော မာလိန်ပျားက ပြော
ပြန်၏။ ။

ထိုသူနှစ်ယောက်အား တွေ့မြင်
ခဲ့သောနေရာ . . . ဆာရန်တိုခန်းမ
(SARENTO LOUNGE) အား သင်္ဘော
သားထဲမှ ခရီးသည်ဟန်ဖြင့် စောင့်
ကြပ် ကြည့်ရန် လေးယောက်အား
တာဝန်ပေးခဲ့သည် . . . ထိုသူ နှစ်
ယောက်သည် နေ့ဘက်တွင် စား
သောက်ချိန်တွင် ထွက်လာတတ်ကြ
ပြီး အစားအသောက်များ ယူဆောင်
ကာ . . . အသက်ကယ်လှေ သင်္ဘော
အမှတ် (၈) တွင် ဝင်ရောက် ပုန်း
အောင်းခဲ့ကြ၏။ (အသက်ကယ်လှေ
(LIFE BOAT) စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်
သုံးစင်းပါရှိပါသည်။)

ညဘက်တွင် တစ်ကြိမ် အပြင်
ထွက်လာကြသော ဆာရန်တိုခန်းမ
ထဲ ဝင်ရောက်ကာ ညဉ့်လယ်စာများ
ယူဆောင်စားသောက်ပြီး ခင်းကျင်း
ထားသော စားပွဲခင်း အောက်တွင်
ပုန်းအောင်းအိပ်စက်ခဲ့ကြသည် . . .
လုံခြုံရေး မီးသတ်အဖွဲ့မှ ညဉ့်အချိန်
ခရီးသည်များ မရှိတော့ချိန် နံနက်
(၃)နာရီကျော်တွင် ထိုသူနှစ်ယောက်
အား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးခဲ့ကြ၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်အား သင်္ဘော
ပေါ်ရှိ အကျဉ်းခန်းတွင် ချုပ်နှောင်

ကာ စစ်ဆေးခဲ့ကြ၏။ (ထိုအချိန် ခါက အယ်ကေဒါ မပေါ်ပေါက်သေး ချေ။ ပါလက်စတိုင်းလွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦး (P.L.O) သာ အကြမ်းဘက် သမားများဟု ပေါ်ပေါက်နေချိန် ဖြစ် ၏ . .) ၁၉၈၂ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့အိုလံပစ် ပြိုင်ပွဲအား ကစီလိုနာ (BACELONA) စပိန်နိုင်ငံတွင် ကျင်းပခဲ့၏ . . .

တရားမဝင် ခိုးဝင်ရောက်လိုက် ပါ ပုန်းခိုလာသူ နှစ်ဦးအား အစွဲရေး နိုင်ငံ ဟိုင်ဖာ (HAIFA) ဆိပ်ကမ်းမြို့ အရောက်တွင် လွှဲပြောင်း ပေးခဲ့ပါ သည် . . ထိုသူနှစ်ဦးကား ပဟေဠိ သဖွယ် သဘောပေါ်တွင် ကျန်ရစ် ခဲ့တော့၏။

အာချီလီလောရီး နောက်ဆက်တွဲ သတင်း

၁၉၈၅ ခုနှစ်အတွင်း မတ်လ ဆန်း အချိန်တွင် ပါလက်စတိုင်း လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးအဖွဲ့မှ . . အာချီလီလောရီးသဘောကြီးအား ပို့ ဆက်ဆိပ်ကမ်းအလွန်တွင် ပြန်ပေး ဆွဲမှုကြီးဖြစ်ပွားခဲ့တော့၏။ စာရေး သူတို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သော သဘော ပေါ် တရားမဝင် ခိုးလိုက်ပါသူတွေ အတိုင်း ထိုလွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦးမှ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

အကြောင်းက တိုက်ဆိုင်လွှဲ လှတော့၏။ ဓါးစာခံတစ်ဦး အသက် ခံခဲ့ရပြီး ဦးဆောင်သူနှစ်ဦးတို့ လွတ် မြောက်သွားခဲ့ပေသည်။ ထိုသဘော ကြီး ပြန်ပေးဆွဲမှုကြီးကြောင့် အာချီလီ လောရီးသည်ကမ္ဘာကျော်သွားခဲ့ရ၏။ (ထိုအချိန်က သတင်းစာဂျာနယ်များ တွင် မပြတ်ဖော်ပြ လူကြိုက်များ သော သတင်းတစ်ပုဒ်ပါပေ . . .

အာချီလီလောရီး ဇာတ်လမ်း သည် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဒဏ္ဍာရီမဟုတ် ခဲ့ပေ . . ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် အာချီ လီလောရီးသဘောကြီး ပင်လယ်ပြင် တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့၏။ သဘောပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး အာချီလီ လောရီးပင်လျှင် . . သေဆုံးခြင်းကို မလွန်ဆန်ဝံ့ခဲ့ပေ . . သဘောကြီး ကွယ်ပျောက်ခဲ့သလို ကွယ်လွန်သွား ရှာတော့သည်။

ကမ္ဘာကျော် အာချီလီလောရီး သတင်းကား ထိုမျှနှင့်အဆုံးမသတ် ခဲ့ပေ . . . အမေရိကန်နယ်ချဲ့တို့ အီရတ်နိုင်ငံတွင် ကျူးကျော် စစ် ဆင်နွှဲရာမှ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုသတင်းကား အာချီ လီလောရီးသဘောကြီး ပြန်ပေးဆွဲ ခဲ့ရာတွင် အဓိက ဦးဆောင် အမိန့် ပေးခဲ့သူ အပေါ့လျော့အား ဘက်(၆)ဆင့်သာ

... ပြန်ပြန်တစ်နေရာတွင် ဖမ်းဆီး
ရန်အတွက်ပင်တည်း . . .

ထိုကဏ္ဍအား အီတလီနိုင်ငံ
ဗာရူးရုံးမှ အလိုရှိ ဝရမ်းထုတ်ထား
ပါ၍ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရန် တောင်း
ဆိုသည်ဟု ကြားသိရ၏။ မည်သို့
ဆိုစေ စာရေးသူတို့ မြန်မာသင်္ဘော
သားအချို့ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သော . .
ကမ္ဘာချီလီလောရီးသင်္ဘောကြီး ပေါ်
တွင် အမှုထမ်းခဲ့ကြောင်းကိုတော့ . .
သင်္ဘောသားလောကတွင် ယနေ့တိုင်
မမေ့နိုင်သေးသောသူများ ရှိနေခဲ့ပါ
သည် . . စာရေးသူဘဝသို့ စတင်
ရောက်ခဲ့သော ဝတ္ထုဆောင်းပါးတစ်
ပုဒ်အဖြစ် အမြဲမေ့မရဘဲ အမှတ်ရရ
ရှိနေကြောင်းကိုတော့ ဝန်ခံမိပါတော့
သည်။

မောင်မောင် (မြန်မာပြန်)

ပန်းချီ-ဖိုးကောင်

မင်းဝင်း
မိုးမိုးမွန်ယု
အများစုပိုင်

www.burmeseclassic.com

မိုက်မြားဗွန်းမသိခဲ့တဲ့

အမှားတစ်ခုကြောင့်

မောင်ဝင်းနိုင်(ငါ့သရောက်)

(၁)

တနင်္သာရီတိုင်း၏ ကမ်းရိုးတန်း
မြို့ဖြစ်သည်။ မြို့နှင့် ၁၂-မိုင်ခန့်ကွာ
ဝေးသော ကမ်းရိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့
လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ဇော်ယွမ်း၏ ဦးဆောင်မှု
ဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းအနီးရှိ
လွှက်ရည်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာ
သည်။

ကိုနိုင်လူတစ်ယောက် ဒီနေရာ
ဒီဒေသသို့ ပထမအကြိမ်အဖြစ်
ရောက်ရှိခြင်းသာဖြစ်၏။ ကမ်းရိုး
တန်းဒေသ၏ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းရာ
ဆိပ်ကမ်း၊ သရက်ချောင်းမြို့၏ တစ်
နေရာဖြစ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းမြို့ဟုဆိုသော်လည်း
မြို့နှင့်လေးဖာလုံးခန့်ဝေးသေးသည်
မြို့ပြင်ဖြစ်သည်။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သ
င်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ (Supercub)
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာလာ
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရုံးကိစ္စပင်ဖြစ်
သည်။

“ဆရာ.. ဘိုမှာထိုင်ရအောင်
သင်္ဘောက နောက်ထပ်နာရီဝက်
လောက်နေမှ ဝင်လိမ့်မယ်.. ကျွန်
တော်တို့ကသာ ကြိုရောက်နေရ
တာ.. သူတို့ပြောတဲ့ အချိန်က
ခန့်မှန်းအချိန်..”

“အေး.. ကောင်းပါတယ်
ကွာ.. ဒါထက်မောင်ဇော်ယွမ်း..
အစ်ကို့ကို အစ်ကိုပဲခေါ်ပါတော့..”

“ဟာ.. မဟုတ်တာ.. ကျွန်
တော်တို့က ကိုယ့်ဌာနကို ရောက်လာ
တဲ့ဆရာတို့ကို ဆရာလို့ပဲခေါ်နေ
ကြ.. နှုတ်ကျိုးသလိုဖြစ်နေပါပြီ..”

“ရပါတယ်ကွာ.. ညီအစ်ကိုလို
ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့..”

ကမ်းရိုးတန်းမြစ်အတွင်းမှာ ရေ
ကနည်းနေသေးသည်။ ရေတက်ချိန်
ရေမြင့်မှ သင်္ဘောက ဆိပ်ကမ်းသို့
ဝင်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။
ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် လွှက်ရည်
ဆိုင်ရှိ ဒေါင့်ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ရင်း
စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

ကုန်လူ အဝေးသို့ငေးကြည့်
နေမိ၏။ ဆိပ်ကမ်းအပြင်ဘက်တွင်
ခရီးသည်များက သင်္ဘောအလာကို
စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဆိပ်
ကမ်းတွင် ဆင်းမည့်ခရီးသည် များ
ဆင်းပြီးမှသာ သူတို့တက်ကြရန် ဖြစ်
သည်။

“ဆရာရေ . . အခုအခြေအနေ
ကတော်သေးတယ် . . ကျွန်တော်တို့
ဟိုအရင် ဆယ့်လေးနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်
ခန့်ကဆိုရင် လမ်းပန်းဆက်သွယ်
ရေးက မကောင်းသေးဘူး . . အခု
လို ဆိပ်ကမ်းကို ကျွန်တော်ဌာနတာ
ဝန်အရ လာရတဲ့အခါ မိုးတွင်းဆိုရင်
မိုးထဲရေထဲပဲ . . ”

တစ်ခါတစ်ရံဆို သင်္ဘောဆိပ်
ကမ်းကို မကပ်နိုင်တဲ့အခါ လှေနဲ့
သွားရတယ် . . ပစ္စည်းတွေအတင်အချ
လုပ်ရသေးတယ် . . ”

“ဟုတ်လား အစ်ကို . . ရောက်
တဲ့အချိန်က အစစပြည့်စုံတဲ့အချိန်
မို့ . . ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမ
လို့ပဲနော် . . ”

ဇော်ယွမ်းက “ဆရာ”လို့ သုံးနှုန်း
ခေါ်ဝေါ်ပေမဲ့ ကိုနိုင်လူကတော့
“အစ်ကို”လို့ပဲ သုံးနှုန်းပြောဆိုနေလေ
ရဲ့။

“အေးကွာ . . မင်းတို့လည်း ကြ
တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေအခက်
အခဲတွေလည်းရှိခဲ့တာကိုး . . အစ်
တာဝန်ယူရတဲ့အပိုင်းမှာ ကျေပြ
ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက်သွ
ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ . . ”

နာရီဝက်ဟု ခန့်မှန်းပေမယ
တစ်နာရီခန့်အကြာမှာ သင်္ဘောကြို
ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာသည်။
သင်္ဘောမှတာဝန်ရှိသူများနှင့် ဆိပ်
ကမ်းမှတာဝန်ရှိသူများက ဆင်းမည့်
ခရီးသည်များကို ဆင်းစေပါသည်။

ပြီးမှ လိုက်ပါကြမည့် ခရီးသည်
များကို စစ်ဆေး၍ သင်္ဘောပေါ်သို့
တက်စေသည်။

ကိုနိုင်လူနှင့် ဇော်ယွမ်းတို့သည်
မိမိတို့တာဝန်ကျဆောင်ရွက်နိုင်ရန်
အတွက် ဆိပ်ကမ်းဝန်ထမ်းအား မိမိ
တို့၏ဌာနအမည်ကို ပြောပြ၍
သင်္ဘောပေါ်သို့တက်ရောက်ခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်မှု
ပြီးစီး၍ ကိုနိုင်လူနှင့်ဇော်ယွမ်းတို့
နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့်
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာ . . လူရွင်းတဲ့ ခန့်ရာ
ရောက်ရင် . . ဆရာ ဆိုင်ကယ်စီး
ပါ . . ကျွန်တော်နောက်ထိန်းပေး
မယ် . . ”

“ဖြစ်ပါ့မလား.. မောင်ဇော်
ယူပေးရာ..”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ.. ကျွန်
က ထိန်းပေးမယ်.. ဒါမှ ဆရာ
လည်းနောက်ဆိုရင် စီးလို့အဆင်ပြေ
မှာ.. ဒီနေရာက လမ်းလည်းဖြောင့်
တယ်.. လမ်းရှင်းပါတယ်..”

မြို့ပြင်ရောက်တော့ မောင်ဇော်
ယူမီးက ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပြီး စက်
သတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ.. ရှေ့ကတက်..”

ကိုနိုင်လူ ဆိုင်ကယ်ကို ရှေ့က
ကက်ထိုင်ပြီး နေရာယူလိုက်သည်။
ဇော်ယွမ်းကနောက်မှ ခွဲထိုင်လိုက်ပြီး
လက်ကိုထိန်းပေးသည်။

“ဆရာ.. သော့ဖွင့်လိုက်..
ကလပ်ဖြုတ်.. ညာဘက်ကလီဗာကို
ဖြေးဖြေးချင်း မြှင့်ပြီးလွှတ်လိုက်..”

မောင်ဇော်ယွမ်း ညွှန်ကြားသည့်
အတိုင်းလုပ်ရင်း ဆိုင်ကယ်က ပုံမှန်
ဘီးစထွက်သည်။

“ဆရာ.. သိပ်ပြီးစိတ်မလှုပ်
နဲ့.. စက်ဘီးတက်ရင်.. ဆိုင်ကယ်
နီးလို့ရပါတယ်.. ရဲရဲသာစီး.. ကျွန်
တော်နောက်က ထိန်းပေးမယ်..”

မောင်ဇော်ယွမ်းသည် အရပ်က
ရှည်သည်။ အရပ်အမြင့် ၅-ပေ
လက်မခန့်ရှိမည်။ ဆိုင်ကယ်ကို

ခွဲလို့ လွတ်လွတ်တင်းတင်းရသည်။
ထို့ကြောင့် ကိုနိုင်လူကို နောက်မှနေ
၍ ကောင်းကောင်းထိန်းပေးနိုင်
သည်။

ဇော်ယွမ်း၏ ဖေးမထိန်းထား
ပေးခြင်းကြောင့် ဆိုင်ကယ်လေး
သည် လမ်းအတိုင်းဖြောင့်တန်းစွာ
သွားနေ၏။

“ဆရာ.. ရှေ့နားရောက်ရင်
ရပ်လိုက်အုံး.. လီဗာကိုလျော့..
ဖြည်းဖြည်းချင်းလျော့ချလိုက်..
ဘရိတ်ကို အသာနင်းလိုက်..”

ဆိုင်ကယ်ဘားအသာကလေး
ငြိမ်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ဆိုင်ကယ်
ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“အစ်ကိုဇေ.. ဆရာ.. ကျွန်
တော် ဆိုင်ကယ်ကို နေရိပ်ထဲတွန်း
ထားလိုက်ဦးမယ်.. ဘုရားဖူးရအောင်
ဒီနေရာကို တမင်လာဖို့ဆိုဟာ
မလွယ်ဘူး.. ခရီးကဝေးနေတယ်”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘုရား
စောင်းတန်းသို့ လှမ်းလျှောက်ခဲ့ကြ
သည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး တစ်အောင်
တစ်နား အမောအပန်းဖြေကြသည်။

“ဒီဘုရားက ရှင်မုတ္တီးဘုရားလို့
ဘွဲ့အမည်တွင်တယ်.. ကျွန်တော်တို့
မြို့မှာ ရှင်(၉)ရှင်ဆိုပြီးရှိတယ်..
ဆရာ(၉)ရှင်လေးစုံအောင်ဖူးနော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ. . နယ်
မြေသစ် ဒေသသစ်ကိုရောက်သ
ခိုက် ဘာများတွေဖူးမျှော်. . ဒေသရဲ့
ခလေ့စရိုက်တွေကို လေ့လာ. .
ဇော်ယွမ်းပြောတဲ့အတိုင်း ရှင်(၉)ရှင်
ကို စုံအောင်ဖူးရဖို့ ဆုတောင်းရမှာ
ပဲ. . ”

နာရီဝက်ခန့်နားပြီး ခရီးဆက်ခဲ့
ကြသည်။

“ဆရာရေး. . မြို့ထဲဝင်ရမှာမို့
အစ်ကိုကို စိတ်မချသေးလို့ ကျွန်
တော်ပဲ စီးလိုက်မယ်. . ”

“အေး. . အေး. . ကောင်းပါ
တယ်. . ”

“ဇော်ယွမ်းရေး. . ကျေးဇူးတင်
တယ်ကွာ. . မင်းနဲ့အတူတွဲပြီး ဆိုင်
ကယ်စီးလိုက်တာ အတော်ဟုတ်
သွားတာပဲ. . နို့မဟုတ်ရင် စီးဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး. . ”

“အခုလို စပြီးကျင့်လိုက်မှ. .
ဆရာနောက်ဆို တစ်ယောက်တည်း
စီးလို့ဖြစ်မှာ. . ”

မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်း ကမ်းရိုး
တန်းတလျှောက်ရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့
ဖြစ်သည်။ မြို့၏အရှေ့တောင်ဘက်
ဝင်ပေါက်မှနေ၍ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
နှင့်လူနှစ်ယောက်သည် ဘီးမှန်မှန်
လှိုမ့်လျက် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ပေါက်တိုင်းချောင်းဟု အမည်
တံတားလေးကို ဖြတ်ကျော်ဝ
ရောက်ကာ “ထားဝယ်မြို့မှ ကြိုဆို
၏” ဆိုသည့် စာတန်းပါ ဆိုင်းဘုတ်
ကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်
ကတ္တရာလမ်း၏တစ်ဘက်တစ်ချက်
တွင် စီရိတ်တန်းနေသည့် ထန်းပ
လမ်းလေးအတိုင်း မြို့ထဲသို့ “မြတ်
လမ်းအတိုင်းပင်ရောက်လာခဲ့သည်

“ဇော်ယွမ်းရေး. . အရင်တုန်း
က ခါတ်ပုံတွေထဲမှာသာ မြင်ရခဲ့ဘူး
တဲ့ ဒီထန်းပင်တန်းလေးနေရာက
အခု ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့ပြီ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဆရာ ဒါမျိုးပုံ
လမ်းလေးက ကမ္ဘောကင်းဘက်က
အထွက် ကမ္ဘောကင်းတံတား
ရောက်ခင်မှာလည်းရှိတယ်. . လောင်
လုံတို့ မောင်းမကန်တို့ သွားတဲ့လမ်း
ပေါ့ ဆရာ. . နောက်မှ မောင်း
မကန်ကမ်းခြေကို သွားကြတာပေါ့

ဟုတ်ပါသည် သိချင်းထဲမှာသာ
ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ “ကိုလေးတို့ မောင်းမ
ကန်” ဆိုသည်မှာ မြန်မာပြည်၏
အထင်ကရနေရာဖြစ်သည်။ အပန်း
ဖြေစခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

မြို့အဝင်လမ်းအတိုင်း ခိုင်လုံတို့
နှစ်ယောက် ---- ဌာန ရုံးသို့ ပြန်
ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ယူဆထားသည်။ ကိုနိုင်လူ၏ မာရု
သမားများကလည်း စောင့်ရှောက်ပုံ
ပိုးပေးသည်။ မြို့ခံမိတ်ဆွေများထံသို့
နိုင်လူသည် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာလာ
မည့်ရက်ကို ကြိုတင်၍ ဖုန်းဆက်အ
ကြောင်းကြားထားသည်။

(၂)

xxxxx

ကိုနိုင်လူသည် ရာထူးတိုးမြှင့်
ခြင်းခံခဲ့ရပြီး ကမ်းရိုးတန်းမြို့သို့
ဌာန၏ မြို့နယ်မှူးအဖြစ်ပြောင်း
ရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရခြင်းဖြစ်
သည်။

ဒီမြို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မ
ရောက်ဖူးပေ။ အခုလို ပြောင်းရွှေ့
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဆိုတော့လည်း
ဖြုန်းစားကြီးမို့ ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်းအ
တွက် ဝမ်းသာရသလို၊ ဝေးကွာတဲ့
အရပ်ကို မိသားစုနှင့်ခွဲပြီး သွားရမှာမို့
စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေမိ
သည်။ ဒါပေမယ့် တာဝန်ကျရာမြို့
ကို သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရမည်ဖြစ်သည်။

မြို့ခံများတွင် မိတ်ဆွေရင်းချာ
အသင်းတို့က တွင်းပြုလုပ်သလိုက

(၃)

နိုင်လူသည် ရန်ကုန်-မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်မှ လေယာဉ်ဖြင့်ထွက်ခွာလာရာ မြို့လေဆိပ်သို့ ညနေ(၄) နာရီခန့်တွင် ဆိုက်ရောက်သည်။ ဌာနဆိုင်ရာမှ တိုင်းအဆင့် လက်ထောက်မန်နေဂျာသည် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိပြီးသားမို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လာရောက်ကြိုဆိုသည်။ ငယ်ရင်းမိတ်ဆွေလည်းပါသည်။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ချင်းပင် “ဆရာဦးနိုင်လူ” လူရွယ်တစ်ယောက်အနားသို့ ရောက်လာ၏ “ဟုတ်ပါတယ်. .”

“ဆရာကို. . ကျွန်တော်တို့ လာကြိုတာပါ. . ဆရာမဒေါ်နန်းမြင့်အပြင်မှာစောင့်နေတယ်. . ဆရာသူငယ်ချင်း ကိုရွှန်ကြီးလည်းပါတယ်. .”

လူရွယ်၏ ဟန်ပန်ကတော့ ဗမာ့ဟန်ပန်ဆိုပေမယ့် အသံကဝဲဝဲနဲ့ စကားဆိုနေမှုကြောင့် ဒီမြို့က တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဟုပင် မှန်းဆသည်။

ခရီးသည် ကြိုဆိုရေးခန်းမရောက်သည့်အရောက်တွင် ဗျူငှာစွာကြိုဆိုလက်ကမ်းကြသည်။

ကိုနိုင်လူ၏ သေတ္တာနှင့်ခရီးဆောင်သားရေအိတ်ကို ကားပေါ်သို့ တင်ကြသည်။ ---- ဌာနဝန်ထမ်းများ အိမ်ယာသို့ပို့ပေးရန် မှာကြားသည်။

ဒေါ်နန်းမြင့်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

ကိုနိုင်လူကို ကိုတင့်လေးက ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တက်စေပြီး မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာသည်။

ကိုရွှန်ကြီးက နောက်မှနေ၍ စက်ဘီးစီး၍ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

လေယာဉ်ကွင်းလမ်း၊ ဂေါက်ကွင်းပတ်လမ်းတို့ကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ----ဌာနဝန်ထမ်း အိမ်ယာစခန်းသို့ ရောက်ရှိ၏။

ဆရာမဒေါ်နန်းမြင့်က. .

“ကိုနိုင်လူ. . မိအခန်းက ရှင့်အတက်အခန်းပဲ. . မနော့နော်ကတယ်

က ဝန်ထမ်းတွေစုပေါင်းပြီး သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်ပေးထားတယ်. . ကိုနိုင်လူ
နဲ့ တွဲလျက်အခန်းက အောင်လင်း၊
ဟိုဘက်အိပ်ခန်းက ဇော်ယွမ်း သူတို့
က ကျွန်မတို့ရုံးကပဲ. . လိုအပ်တာ
ရှိရင် သူတို့ ကူညီလိမ့်မယ်. . ”

နိုင်လူရောက်တယ်ဆိုတာနှင့်
မိမိဌာနမှ ဝန်ထမ်းများ ရောက်ရှိလာ
ကြသည်။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ. . ဘာကူ
ညီရမလဲ. . ”

“ဘာမှမလိုသေးပါဘူး. .
သယ်စရာ ပိုးစရာဆိုလို့ သေတ္တာ
တစ်လုံးနှင့် အိတ်တစ်လုံးပါပဲ. . ”

“ကဲ. . နားလိုက်ဦး. . ဒီညစာ
ကို ကျွန်မစီစဉ်ထားပါတယ်. . ရေ
ပိုးချိုးပြီး အိမ်ဘက်ကို ကူးလာခဲ့
ပါ. . စားသောက်ပြီးရင် ကျွန်မတို့
ဟိုင်းမန်နေဂျာထံ သတင်းသွားပို့ကြ
မယ်. . ”

“ဇော်ယွမ်းဆိုသူက “ကျွန်တော်
ဟိုကို လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါ. .
မပါလိုက်ပါ. . ”

“ရပါတယ်. . အားလုံးကို ကျေး
ဇူးကပ်ပါတယ်. . ”

xxxxx

(၄)

ညနေစာကို (၇)နာရီခန့်တွင်
စားသောက်ပြီးကြသည်။ ဒေါ်နန်း
မြင့်နှင့်အတူ တိုင်းမန်နေဂျာထံ
ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ဆရာ. . ကျွန်တော် နိုင်လူ
ပါ. . ဒီညနေပဲရောက်ပါတယ်. . ”

“အေး. . အေး. . မင်းဆရာမ
စီစဉ်ပေးထားတယ်မဟုတ်လား. .
မင်းနေဖို့နဲ့ မင်းရဲ့အလုပ်တာဝန်
ဆောင်ရွက်မှုတွေကို သူ့ကိုစီစဉ်ဖို့
ပြောထားတယ်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . ဆရာ. . ”

“အေး. . အေး. . ခရီးပန်း
လာတယ်. . ဒီညအေးအေးဆေးဆေး
နားလိုက်. . မနက်ဖြန်အလုပ်ဝင်
လိုက်. . ဒေါ်နန်းမြင့် အလုပ်တာဝန်
သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ. . ကျွန်မ စီစဉ်
ထားပြီးပါပြီ. . ကျွန်မတို့ကို ပြန်ခွင့်
ပြုပါအုံး. . ”

“ဆရာ. . ကျွန်တော်တို့ကို
ပြန်ခွင့်ပြုပါ. . ”

တိုင်းမန်နေဂျာထံ သတင်းပို့ပြီး
၍ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

(၅)

xxxxxx

ဒီနေ့ နိုဝင်ဘာလ (၁)ရက်နေ့၊
ရုံးသို့ စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်
သည်။ ဒေါ်နန်းမြင့်က ဝန်ထမ်းများ
နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နိုင်လူက
မိတ်ဆက် နှုတ်ဆက်စကား ပြော
သည်။

“တွေ့ရ ဆုံရတာ. . ဝမ်းသာပါ
တယ်. . ”

ကျွန်တော်. . ဒီ မြို့ကို လာ
ရောက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး
ရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်ရောက်
လာတဲ့အတွက် ဝန်ထမ်းတွေအ
တွက် အခက်အခဲမရှိစေပဲ ဝန်ပို့မှု
လည်း မရှိစေရပါ. . မိမိတာဝန်ကို
မိမိဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ကြပါ. . ”

xxxxxx

မြို့၏ မြို့လယ်ဘုရားကြီးတွင် ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပသည်။ နှစ်ကျိပ် ရှစ်ဆူ လှည့်လည်အပူဇော်ခံပွဲဖြစ် သည်။ ဤဒေသသည် ဘုရား ကျောင်းကန် စေတီပုထိုးများပေါများ သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာထွန်း ကားရာ နယ်မြေဒေသဖြစ်သည်။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားများလှည့် လည်ပူဇော်ပွဲသို့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ် သော အောင်လင်းအမည်ရှိသူက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် လှည့်လည်ပြ သသည်။ ရုံးမှာ အောင်လင်းဆိုသူ နှစ်ဦးရှိသည်။ တစ်ယောက်ကို အောင်လင်းကြီးဟုခေါ်ပြီး နောက် တစ်ယောက်ကို အောင်လင်းငယ်ဟု ခေါ်ကြောင်း သိရသည်။ သူသည် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း မြို့တစ်မြို့မှ ရောက်လာပြီး ဒီမြို့မှာ အခြေချနေ ထိုင်သူလည်း ဖြစ်သဖြင့် သူသည် ပုဂံသား၊ ဂံသားဟု သတ်မှတ်ကော ဂံ အောင်လင်းဟုလည်းခေါ်ကြ သည်။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူပူဇော်ပွဲသို့ လိုက် ပါလာကြသူများ ဘုရားဖူးအား စတု ဒီသာတိုက်ကျွေးခြင်းကို ရပ်ကွက် တိုင်းလမ်းတိုင်းမှာ အလှူရှင်များက ပါနပြုကြသည်။ ထိုသို့ လှည့်လည် ပွဲကားတစ်မြို့လုံး ဖြစ်သဖြင့်ညသန်း ခေါင်ကျော်မှသာ ပြီး၏။

အဲဒီနေ့ညက လူလူများဖြင့် မိုးစက်မိုးပေါက်ကလေးများ ရွာချ လာ၏။ အောင်သင်းကြီးက ကိုနိုင် လူကိုနေထိုင်ရာ အိမ်ရာဝင်းသို့ပြန် လည်လိုက်ပို့သည်။

xxxxx

ရုံးသို့ အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင် ပြီး (၂)ရက်ခန့်တွင် ရုံးဝန်ထမ်း များနှင့် မိတ်ဆက်ပွဲလေး ပြုလုပ် သည်။

ဒေါ်နန်းမြင့်က “ဒါဟာတို့ဌာန ကိုပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင် လာတဲ့ဌာနမြို့နယ်မှူး ဦးနိုင်လူဖြစ် တယ်၊ သူဟာတို့နဲ့ အတူတာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ဖြစ်တယ်၊ အလုပ်တာ ဝန်များကို ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ပူး ပေါင်းဆောင်ရွက်သွားမှာ ဖြစ်တယ်၊ ဝန်ထမ်းများမှ လုပ်ငန်းအောင်မြင် ရေးအတွက် ပံ့ပိုးဆောင်ရွက်ရန်” ပြောကြားသည်။

ကိုနိုင်လူက “ကျွန်တော်ဒီနေ့မှာ ဒီဒေသကို အခုလိုလာရောက်တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ရလို့ ဝမ်းသာပါ တယ်၊ ဝန်ထမ်းများကို လေ့လာရတာ လုပ်ငန်းအပေါ်ဟာဝန် သိတတ်စွာ

ဖြင့်ဆောင်ရွက်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ မိမိတို့ထမ်းဆောင်နေကြတာတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာဆက်လက်ထမ်းဆောင်ကြဖို့ပဲ မှာကြားလိုပါတယ်။"

ကိုနိုင်လူအား ဝန်ထမ်းများက သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြင့်နှေးထွေးပျူငှာစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။

(၆)

xxxxxx

မောင်ဇော်ဟွမ်းနှင့်အတူ သရက်ချောင်းရှိ ကမ်းရိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ပထမဆုံး တစ်ခေါက်ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

xxxxxx

(၂)

ပြည်နယ်တိုင်းဒေသ အသီးသီး
ပွင့်လှာလုပ်ရေးနေ့ အခန်းအနား
ပြန်ဆိုင်ရာပြခန်းများ ဖွင့်လှစ်ပြသ
ကြသည်။

တနင်္သာရီတိုင်း လွတ်လပ်ရေး
နေ့ အခန်းအနား ကျင်းပရာတွင်
ကိုရိုက်လူတို့ဌာနမှ ပြခန်းလည်းပါဝင်
ပြသရသည်။ ဌာန၏အကြီးအကဲ
များမှတာဝန်ပေးအပ်ချက်အရ ပြ
ခန်းကိုညပိုင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရန်ဝန်ထမ်း (၃)ဦးနှင့်အတူတာဝန်
ယူရသည်။

ကိုရိုက်လူနှင့်အတူ အောင်လင်း
(ပဲခူးအောင်လင်း)၊ ဇော်ယွမ်း၊ ကျော်
လွင်တို့ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်ပြင်
ပေပွင့်ဖြစ်သဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေ
ထိုင်ပြောဆိုနေထိုင်ကြသည်။

ပဲခူးအောင်လင်းကား လူပျိုကြီးဟု
ခေါ်ရပေမည်။ အသက်(၃၅)နှစ်ခန့်

ရှိသည်။ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ
သူ၏ညီတစ်ယောက်နှင့်အတူ နေ
ထိုင်သည်။

မောင်ဇော်ယွမ်းကား ကလေး
(၂)ယောက်၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။ သား
တစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိ
သည်။ သားက (၉)နှစ်အရွယ်ရှိပြီး
သမီးလေးကတော့ (၅)နှစ်အရွယ်
ခန့်သာဖြစ်သည်။

ဇော်ယွမ်းသည် အရပ်မြင့်မြင့်အ
သားဖြူဖြူဖြစ်သည်။ ဒေသခံဇာတိ
မဟုတ်ပေ။ ရှမ်းသွေးစပ်သောသူဖြစ်
သည်။ အမျိုးသမီးများ စွဲမက်ဖွယ်
ကောင်းသော ရုပ်ရည်မျိုးပိုင်ဆိုင်
ထားသူဖြစ်၏။ ဆံပင်ကိုအရှည်ထား
ပြီးနောက်မှ စုစည်းထားသည်အား
ကစားသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့
သည်ဟုသိရသည်။

ကျော်လွင်ကတော့ လူအေးဟု
ဆိုရပေမည်။ တစ်နေ့လုံးနေလို့မှ
စကားတော်လုံးပင် ပြောဖြစ်သလား
မသိပေ။ အသက်တော့ (၃၀)ကျော်
ခန့်ရှိလူပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်တွေနှင့် ဒီညဆုံမိကြ
တော့ည ၁၀နာရီခန့်တွင်ပြခန်းများ
ပိတ်ချိန်ရောက်ပြီ။ မောင်းညချမ်း
ကလည်းအေးလာပြီ။ ကွင်းပြင်ကျ
ဖြစ်သော တိုင်းအားကစားကွင်းတွင်

ဖြစ်သဖြင့် လေတိုက်တိုင်းချမ်းလာ
၏။

ဂံအောင်လင်းက ကိုနိုင်လူကို
စကားစသည်။ “အာစရိ ကျွန်တော်
တို့ကိုခွင့်ပြုပါ၊ ချမ်းလည်းချမ်းလာပြီ၊
ကျွန်တော်တို့ အသင့်ဝယ်လာတဲ့
အချမ်းပြေလေးကို ခွင့်ပြုပါအာစရိ”

“အေးကွာ သင့်သလိုတော့လုပ်
ကြပါမလွန်စေနဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့မ၊ အာစရိရော”

“ကျွန်တော်မလုပ်တတ်ပါဘူး၊
ခင်ဗျားတို့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်
လပ်နေကြပါ”

ကျော်လွင်က စေးတန်းမှ
ကောက်ညှင်းခြေထောက် ဝါးပတ်
များကိုသွားရောက်ကောက်ပြီး ပြခန်း
ရှေ့ကွင်းပြင်မှာ မီးဖိုပြီးဝိုင်းထိုင်
လိုက်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက် အေးအေး
ချမ်းချမ်းလွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနေကြ
သည်။ ကိုနိုင်လူကတော့မလှမ်းမ
ကမ်းမှာကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်
နေလိုက်တော့သည်။

XXXXX

(၈)

ကိုနိုင်လူ ဒီမြေဒီဒေသကို
ရောက်ခဲ့သည်မှာ (၄)လခန့်ရှိသွား
ပြီးနေသားကျသွားပြီဟု ဆိုရပေ
မည်။ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတို့၏
စကားပြောလေသံကို ရောက်ကာစ
ကနားမလည်ပေမဲ့ ကြာတော့လည်း
နားယဉ်သွားပြီး သူတို့ပြောသလို
လိုက်ပြီးမပြောနိုင်ပေမဲ့ သူတို့ပြော
တာကိုနားလည်နေပြီ။

သူတို့၏စကားသုံးနဲ့ ပြောဆိုရာ
တွင်စကားအဆုံးတွင် လေသံဝဲဝဲဖြင့်

“ခန့် ခန့် ခန့်”

“ရှင့် ရှင့် ရှင့်” ဆိုသည့်အသံ
မှာနားတွင် ကြားရသူအဖို့ ချို့လွှင့်
နေသည့်ဟန်ပင်။

ကိုနိုင်လူသည် ငှက်ဆိုရာဝန်
ထမ်းများအတွက် သတ်မှတ်ပေး
ထားသောအိမ်ခန်းများတွင် အောင်

လင်းနှင့်ဇော်ယွမ်းတို့သည် ထိုဝန်းထဲ
ဟွင်အတူမျှကြသည်။

ရုံးမှအပြန်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ခြင်းလုံး
ခတ်ကြသည်။ ညနေစာစားသောက်
ပြီးနောက် ဇော်ယွမ်းတို့လူငယ်အဖွဲ့
ကတော့ “ဆုံမှတ်” လွှတ်ရည်ဆိုင်မှာ
ဆုံကြသည်။

ကိုနိုင်သည် အောင်လင်းနှင့်ဦး
ရိန်ကြီးတို့နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်
ရင်းကြက်မင်း စေတီတော်ကြီးသို့
သွားရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ အပြန်
တွင်မှသာ “ဆုံမှတ်” တွင်လွှတ်သုတ်
ရေခွေးကြမ်းသုံးဆောင် ကြလေ
သည်။

သတိထားမိသည်ကတော့ ဇော်
ယွမ်းသည် သူ့သားနှင့်သမီးကို
အလွန်ချစ်သည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် သားနှင့်သမီးကို
စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး လွှတ်ရည်ဆိုင်
သို့သွားကြသည်။

ဇော်ယွမ်းသည် စကားကိုအ
ထွေအထူး မပြောတတ်သော်လည်း
အမြဲတမ်းမျက်နှာချို နေတတ်သည်။
ပါကြောင့်လည်း အားလုံးက
“ဇော်ကြီး” “ဇော်ကြီး” စသည်ဖြင့်
ခေါ်ဝေါ်တတ်ကြသည်။

xxxxx

(၉)

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်
ကိုနိုင်လူ၏ ဇနီးနှင့်သမီးသည်
သမီးကျောင်းပိတ်ချိန်မှို့ ကိုနိုင်လူရှိ
ရာမြို့သို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိ
လာသည်။

ကိုနိုင်လူဇနီးနှင့် သမီးတို့ရောက်
လာခဲ့က်တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေ
မောင်းမကန်စခန်းသို့ ခရီးထွက်ကြ
ရန်စီစဉ်ကြသည်။

ကိုနိုင်လူသည် ဝံအောင်လင်း
အားကားတစ်စီး စီစဉ်ရန်တာဝန်
ပေးသည်။

“အောင်လင်းရေ မောင်းမကန်
သွားဖို့ကား စီစဉ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့
ရုံးကဝန်ထမ်းတွေ့ အနေနဲ့ လိုက်ချင်
တဲ့သူတွေ လိုက်နိုင်အောင်လည်း
စီစဉ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိကျွန်တော်
စီစဉ်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟိုမှာတစ်

ညအိပ်နေမှဖြစ်မှာ ဒါမှအေးအေး
ဆေးဆေးနားရမှာ”

“တည်းခိုဖို့ဘန်ဂလိုကို “ဇော်
ယွမ်း”စီစဉ်ဖို့ တာဝန်ပေးရင်ရတယ်”

“ဇော်ယွမ်းရဲ့ မိတ်ဆွေကိုအကူ
အညီတောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်
ညအိပ်တည်းဖို့ ဘန်ဂလိုစီစဉ်ဖို့
ပြောရင်ရပါတယ်”

“အာစရိလသာရက် လပြည့်ခါ
နီး၊ လပြည့်ကျော် ရက်တွေသွားမှ
ဖြစ်မှာနော်၊ ဒါမှအဆင်ပြေမှာ၊
ညအခါလသာသာမှ ဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ပြီလေ နောက်အပတ်ထဲ
ဆိုရင်လဆန်း ၁၂ရက်နေ့မကောင်း
ဘူးလား၊ စနေ တနင်္ဂနွေလည်းဖြစ်
တယ်၊ စနေနေ့သွားပြီး တနင်္ဂနွေမှ
ပြန်ကြတာပေါ့”

xxxxxx

(၁၀)

မောင်းမကန်

ဟိုးရှေးယခင် (၁၁)ရာစုကရွှေ
နန်းပျော်များ၊ ရေနန်းပျော်ပါးခဲ့ဖူး
၏။ ဤနေရာဒေသကို “မောင်းမ
ကန်”ဟု သမိုင်းတွင်ခဲ့သည်။

ပုဂံရွှေနန်းတော်သူ နန်းတော်
သားများဘုရင် အလောင်းစည်သူမိ
ဖုရားကြီးဝယ်၊ မောင်းမမိသံစစ်
သည်တော်များ အားလုံးထားဝယ်
ဒေသသို့ဆိုက်ရောက်စဉ် ဤဒေသ
တွင်ပျော်ရွှင်စွာ ရေကူးကစားခဲ့ကြ
သည်။

ပင်လယ် ရေတိမ်ကမ်းဦးတွင်
ငွေသောင်ယံ သဲခုံတန်းလျားရှည်
ကြီးသာယာလှပသော စိမ်းလဲ့ပြာပြာ
ရေချိုးဆိပ်နေရာဖြစ်သည်။

ပြန်ဖြူညီညာသော သောင်ပြင်
ဖြစ်သဖြင့်ရေချိုးသူများအား အ
ရာယ်မရှိပါ။ အလျား ၅မိုင်၊ အ

ကိုက် ၅၀၀ခန့်ရှိသည်။ သောင်ယံ
ဟလှသည်ပြန်ပြန်စွာ တောင်နှင့်
မြောက်သွယ်တန်းနေ၏။

သဘာဝအလျောက် အစီအရံ
ပေါက်နေသော ပင်လယ်ကပ္ပိပင်
များသည် အမြင်တမျိုးဆန်းစေသည့်
သဘာဝအလှဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြင် တစ်လျှောက်၌
ရေပေါ်တွင်ပေါ်နေသော ပြပြမှေး
မှေးဘုတ်ကျွန်းများလည်း မြင်ရ
သည်။

တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်
လိုက်လျှင်အငွေ့စွန်းတွင် မျှော်ရစ်စေ
တီတော်ကို ဖူးတွေ့နိုင်သည်။

စိမ်းပြာရောင် ရေပြင်အောက်
သို့နီရဲသောနေလုံးကြီး ငုပ်လျှိုးသွား
သည့်မြင်ကွင်းသည် “မောင်းမကန်”
ကမ်းခြေလွှမ်းမောစရာ အလှပင်ဖြစ်
သည်။

“မောင်းမကန်”သမိုင်းဝင် ဖြစ်
စဉ်နှင့်မောင်းမကန်၏ သာယာလှပ
ပုံတို့ကိုဖွဲ့ဆိုထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

xxxxx

(၁၁)

အောင်လင်း၏ စိစဉ်မှုဖြင့်အစစ
ပြည့်စုံစွာရှိသည်။ (အီးတူးသောင်
စင်)ကားတစ်စီးနှင့် အတူရုံးဝန်ထမ်း
တချို့မိသားစုများအပါအဝင် မောင်း
မကန်ကမ်းခြေသို့ ခရီးစဉ်စတင်လာ
ခဲ့သည်။

မြို့အထွက် အစီအရံစီတန်း
နေသောထန်းပင်တန်း ကမ်းကလေး
မှကမ္ဘာတင် တံတားကိုဖြတ်ကျော်
လာခဲ့သည်။

“ဆရာရေ ဒီကမ္ဘာကင်းတံ
တားတည်ဆောက်ပြီးခဲ့လို့ အခုလို
ကားနဲ့သွားရေးလာရေး လွယ်ကူ
သွားတာ၊ အရင်ဆိုဟိုဘက်ကမ်းဒီ
ဘက်ကမ်း စက်လှေနဲ့ကူးရတာ”

“အေးဗျာ ဒီနေရာလေးက
လည်းသာယာတယ်နော်”

ကမ္ဘာကင်းတံတားကို ဖြတ်
တော်ခဲပြီးနောက် လမ်းဘေးရဲဝံ့

တစ်လျှောက် ရော်ဘာခြံ၊ ပိန္နဲခြံ၊
မင်းကွတ်ခြံတို့ကို ဖြတ်ကျော်ကာ
ခရီးနှင့်လာခဲ့သည်။

ပူပြင်းတဲ့ နွေရာသီဖြစ်ပေမယ့်
စိမ့်စိမ့်လေးအေးနေသည်။ ကား
သည် တောင်ကျောက်ကွေ့ပတ်ပြီး
ဖြတ်သန်းလာသည်။ နိမ့်သွားလိုက်
မြင့် လာလိုက်နှင့် အမြင့်သို့ ရောက်
လျှင် အောက်သို့ငုံ့ကြည့်ရာ အ
သည်းအေးစရာပင်။

ကိုနိုင်လူတို့အဖွဲ့၏ ကားရှေ့မှ
ဂံအောင်လင်းနှင့် လွင်မောင်တို့နှစ်
ယောက်က ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်
ဦးဆောင်မောင်းနှင်လာသည်။

မောင်းမကန်ရောက်လျှင် သွား
ရဲလားရေးလွယ်ကူစေရန် အတွက်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီး စီစဉ်ခဲ့ကြောင်းသိ
ရသည်။ တောအလယ်တောင်အ
ထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက်
မောင်းမကန်ရွာကို ရောက်ခဲ့သည်။
အေးချမ်းသာယာသော ရွာကလေး
ဖြစ်သည်။ မောင်းမကန်ရွာသည်
မောင်းမကန်ကမ်းခြေနှင့် အတော်
ဝေးသေးသည်။

အောင်လင်းစီစဉ် ထားသည့်အ
တိုင်းမောင်းမကန်ရွာ၏ နိုင်လူတို့ဌာ
နမှစမ်းခွဲ တာဝန်ခံမြတ်သိင်္ဂီက
အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေ၏။

သူမအနားသို့ အရောက်တွင်
ကားကရပ်လိုက်၏။

“ဆရာတို့လာမယ်လို့ ဖုန်းဖြင့်
ဆက်ထားတာမို့ ကြိုနေတာ၊ အခု
အရာရာ သိင်္ဂီတို့စီစဉ်ထားပါ
တစ်လက်စတည်း ဟိုနားကခြံမှ
အုန်းသီးစိမ်းရယ် ငါးခြောက်စေ
ရယ်ဝယ်ထားတယ်၊ ကမ်းခြေက
သယ်သွားရအောင်”

မြတ်သိင်္ဂီက တစ်လက်စတည်း
ပင်လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ကိုဇော်ယွမ်း၊ ဂံအောင်
လင်း၊ လွင်မောင်တို့ လိုက်ခဲ့အုန်း
ကားကို အုန်းသီးများ ဝယ်စား
သည့် အိမ်ခြံရှေ့သို့ မောင်းသွားပြီး
ပစ္စည်းတွေ တင်ကြသည်။

နံနက် ဉာရီခန့်တွင် မောင်း
မကန်ကမ်းခြေသို့ ရောက်သည်။

xxxxx

အေးချမ်းသာသာသော နေရာ
ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်လူသည် ကိုကြည်တိုးသိ
ချင်းသိ ဆိုခဲ့သည်။ “ကိုလေးဆို
မောင်းမကန်” အမည်ရှိ တေးသီချင်း
စာသားကို တိုးတိုးလေး သိဆိုမိ
တော့၏။

အခန်း (၁၂)

ကမ်းခြေရောက်ပြန်တော့
တဖြောက်မြည်သံကျူ၍
နဂိုမူစွန့်ကာ ပစ်ပါလို့
ပြင်ကျယ်ကျယ်ပင်လယ်စခန်း
ဆီသို့

မြန်းကြမည့်သွင်

ဆရာဇော်ဂျီ ရေးသားသည့်
ကဗျာပိုဒ်လေးတစ်ပိုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

တနင်္သာရီတိုင်း၊ ထားဝယ်မြို့၏
အမည်ထင်ပေါ် မောင်းမကန်ပင်
လယ်ကမ်းခြေသို့ ကိုနိုင်လူတို့မိသား
စုနှင့်အတူ ဝန်ထမ်းများ ရောက်ခဲ့
ကြပြီ။

မောင်းမကန် ပင်လယ်ကမ်းခြေ
သို့ ညိုမှိုင်းနေသည် ရေပြာပြာ
ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှသည် အဆုံးတိုင်
မမြင်နိုင်သော ပင်လယ်ကြီးဖြစ်
သည်။ တစ်လိမ့်လိမ့် တစ်ဝုန်းဝုန်း
တက်လာသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံး
ကြီးများက ကြီးကြီးကြီးကြီး

အဖွဲ့သားများ ပစ္စည်းတွေ ကား
ပေါ်မှ ချသည်။ မောင်ဇော်ယွမ်း
က တည်းခို၍ သန်ဝလှစီစဉ်ထား
ပြီဖြစ်သည်။ ထမင်းဟင်းချက်၍
အိုးခွက် ပန်းကန်၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား
အားလုံး စီစဉ်ထားသည်။ အဖွဲ့သား
များ (၂၀) ခန့်ဖြစ်သည်။ ကလေး
တွေ သဲသောင်ပြင်ကို ပြေးဆော့
နေကြသည်။ အီနားဟုကြပြီး
နံနက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်ကြ
သည်။ ထင်းခွဲ၊ မီးဖို၊ ဆန်ဆေး၊
ထမင်းအိုး၊ ဟင်း လျာစီစဉ်ကြသည်။

ပျော်ရွှင်စရာအချိန်များပင်။

xxxxx

(၁၃)

ကိုနိုင်လူတို့အဖွဲ့သည် ကမ်းခြေ
တစ်လျှောက် အစီစီနေရာယူကြ
သည်။ ရေကူးရေချိုးကြသည်။ ပင်
လယ်လေကို ငစ်ဝကြီးရှုရှုတ်ပြီး ပင်
လယ်ရေကို တစ်ဝကြီးချိုးကြသေး
သည်။

“ဆရာ. . ဆရာမဒီမှာရေချိုး
ငင်ထားပါတယ်”

“ဟာ. . နေပါစေ၊ ကျွန်မတို့ဘာ
သာဝင်ချိုးပါ့မယ်”

ကိုနိုင်လူဇနီးက ပြန်ပြောသည်။

ရေမှိုးချိုးပြီးနောက် အမျိုးသမီး
အဖွဲ့က နံနက်စာစားသောက်ရန်
စီစဉ်သည်။ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်
ရေကအမျိုးသားတွေလည်းပါသည်။
အားလုံးတစ်ပျော်တပါးကြီး စား
သောက်ကြသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက်

“ဦးနိုင်လူတို့ ပင်ပန်းနေမယ်
တစ်ရေးအိပ်ပါလား” ဦးရှိန်ကြီးက
လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဦးရှိန် နားနားနေနေ
တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဦးနိုင်လူရေ အခုလိုအဖွဲ့တွေ
တပျော်တပါးစုစုရုံးရုံး မလာဖြစ်ခဲ့ဘူး။
ဦးနိုင်လူရောက်မှပဲ လာဖြစ်တော့
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့
သမီးတို့ရောက်တုန်း စီစဉ်ရတာ၊
ကျွန်တော့်ရုံးအဖွဲ့တွေလည်း လိုက်
နိုင်အောင် အောင်လင်းကိုစီစဉ်ဖို့
တာဝန်ပေးရတာလဲ”

“ကဲ. . ဆရာတို့အိပ်တုန်း ဝိုင်း
စရအောင်”

“ဆူဆူညာညာတော့ မလုပ်ကြနဲ့၊
နော်”

ဦးရွှေအောင်က လှမ်းပြော
သည်။ သူတို့စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း
ဝိုင်းကလေးဖွဲ့လိုက်၏။ ဟုတ်တယ်
လေအပန်းဖြေလာကြတာပဲ စိတ်ရွှင်
လန်းဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်
ကိုနိုင်လူက

“အေးအေး ဆေးဆေးလွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ၊ ကြိုက်သလို
စီစဉ်ကြပါ” ဟုနှိုးမြှလိုက်၏။

“ဟေ့ ကိုဇော်ယွမ်းကစားမက်
မနေနဲ့ အုန်းနော်၊ ဘနာရီလောက်ကျ
ရင်အုန်းသီးခွဲပေးကြအုန်း၊ အုန်းစိမ်း
ရည်နဲ့နို့ဖာလူဒါလုပ်ပေးမယ်”

မဝေဝေသွယ်က လှမ်းပြော၏။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ငါ့တာဝန်
ထားပါ” ဟုဇော်ယွမ်းကပြန်ပြော
၏။

xxxxxx

(၁၄)

ကိုနိုင်လူမွေးကနဲ့ အိပ်ပျော်ပြီး
တစ်ရေးနိုးတော့ ဇော်ယွမ်း၊ အောင်
လင်းလွင်အောင်တို့ အုန်းသီးခွဲနေ
ကြပြီ။

အုန်းသီးတွေလည်း အုန်းစိမ်း
ရည်ဆိုတော့ အရည်တွေကများ
အုန်းသီးနုဖတ်တွေကို ဇွန်းနှင့်ခြစ်
ရေခဲစိမ်းနို့ဆီဆမ်းကြသည်။ ပြီး
နောက်မတ်ခွက်နှင့်တည်ပြီး မလှ
ချယ်ရီကလာပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မလှချယ်ရီ”

အားလုံးသောက်သုံးနိုင်ရန်ပင်
များပြားလှသည်။ အုန်းသီးပေါ
သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသကိုး
သို့သော်..

မောင်းမကန် ကမ်းခြေတစ်
လျှောက်တွင် အုန်းပင်တန်းများကို
မတွေ့ရပဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေပင်တန်းကို

သာတွေ့ရသည်။ ဒါဟာလည်း
မောင်းမကန်အလှ၏ ပန်တင့်စရာ
အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ ကမ်း
ခြေမှာဘောလုံးကန်ကြသည်။ ဓါတ်
ပုံရိုက်ကြသည်။

ကိုနိုင်လူသည် အသင့်ပါလာ
သောကင်မရာဖြင့် အဖွဲ့သားများကို
ဓါတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးအ
ဖွဲ့အမျိုးသားအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့စီရိုက်ကြ
သည်။

ဇော်ယွမ်းသည် အရပ်ရှည်ရှည်
မို့တိုအမျိုးသားများထဲတွင် ပေါ်ပေါ်
လွင်လွင်ရှိသည်။

ဇော်ယွမ်းသည် အားကစား
သမားဖြစ်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တုတ်ခိုင်
သည်။ ဆံပင်ကိုဂုတ်ဝဲအောင်တင်
ပြီးသားရေကွင်းနှင့် စည်းထားသည်
ကထူးခြားလှသည်။ ဇော်ယွမ်းသည်
စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ပြတ် ဝတ်ထား
သဖြင့်သူ့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပိုပြီးပေါ်
လွင်နေသည်။

ခရုခွဲတွေကောက်ကြသည်။ ပြီး
တော့အသီးသီးနေရာယူ ရေချိုးကြ
သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတွေကိုစီးရ
သည်မှာပျော်ရွှင်စရာ ပင်လယ်ပြာ
ကြီးထဲသို့နေလုံးနီနီကြီးကား ဝင်
ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

xxxxx

လပြည့်ခါနီး (၁၂)ရက်နေ့ဆို
တော့လရောင်ဖွေးဖွေးက သဲသောင်
ဖွေးဖွေးသို့ ကျဆင်းနေပြီ။ အခု
အောင်လင်းပြောသည့် အချက်ကို
သတိထားမိသည်။ လရောင်ရှိမှကမ်း
ခြေမှာအလင်းရောင်ရှိပြီး အပန်းဖြေ
သူတို့အဖို့ပျော်စရာဖြစ်မှာ-

ညနေစာစားပြီးနောက် ည
၈နာရီ ၉နာရီခန့်တွင်ဇော်ယွန်း၊
အောင်လင်း၊ လွင်မောင်တို့ပင်ဦး
ဆောင်လျက်ထင်ရှားကြသည်။ ပင်
လယ်ထဲမှ မျောပါလာပြီးကမ်းပေါ်
တွင်တင်နေခဲ့သော အုန်းလက်
အုန်းသီးထင်းခြောက်တွေ ရှာဖွေ
သည်။

မီးဖိုလိုက်သည်။

မီးပုံကြီးကို ဝိုင်းပတ်၍ အဖွဲ့
သားများနေရာယူကြသည်။ သိချင်
တွေ အော်ဆိုကြသည်။ ရောက်
တတ်ရာရာတွေဖြစ်သည်။ ၁၀နာရီ
လောက်မှာ လွင်မောင်က စကား
သည်။

“ဟေ့ အောင်လင်း ဝဏ္ဏ
သွားရှာရအောင်”

ဇော်ယွမ်းတို့သားအဖ၊ အောင်
လင်းတို့ ညီအစ်ကိုလွင်မောင်တို့
ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထသွားကြ၏။

ဂဏန်းတွေရှိတဲ့ နေရာ ခို
အောင်းနေသည်။ နေရာကို ရှာကြ
သည်။ ကမ်းစပ်နှင့် မနီးမဝေးသဲ
ခြောက်တွေမှာ တွင်းလုပ်ပြီး ပုန်း
အောင်းနေသည်ဟု ဆို၏။ ကြည့်
လိုက်တော့ သဲမြေလေးက ခွက်ခွက်
ကလေးဝင်နေသည် အောင်လင်း၏
ညီ မြင့်အောင်က ဓါတ်မီးနှင့် ထိုး
ကြည့်သည်။

“ဒီမှာတွေ့ပြီ” ဓါတ်မီးကို
အောင်လင်းအား ပေးလိုက်ပြီး ဒူး
ထောက် ထိုင်ချလိုက်ကာ သဲတွေကို
လက်ဖြင့် ယက်ပြီး ကုန်ထုတ်သည်။
ပြီးနောက် ဂဏန်းလုံးတွေ ဖမ်း
သည်။

အသင့်ပါလာသော ကျွတ်ကျွတ်
ဖိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။
ဂဏန်းတွေ တော်တော်များများ ရခဲ့
သည်။

သူတို့ မီးပုံပဲရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလာ
ကြ၏။ မီးဖိုဘေးမှာ ခုခံစရာ မီးဖို
မနောင့်လုပ်ရန် ခဲလုံးရှာကြသည်။
ဖိုတင်သည်။ ခဲထဲသို့ ပင်သယ်
မရတွေ ခပ်ထည့်သည်။

မီးဖိုသည်။ ဂဏန်းကောင်တွေ
ကို ဖြုတ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ချိုနေသော ဂဏန်းများ စားကြ
သည်။ ညဉ့်နက်နက်မှာ သီချင်းတွေ
အော်ဆိုကြပြန်သည်။ နောက်တစ်
နေ့ မနက်မှပင် ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

xxxxx

အခန်း (၁၅)

ကိုနိုင်လူသည် နေရာဒေသ အသစ်ကို ရောက်ခဲ့လေရာ ရောက် သည့်ဒေသ၏ အခြေအနေကို လေ့ လာသလို၊ မိမိဝန်ထမ်းအတွက် အခြေအနေကိုလည်း လေ့လာ တတ်သည်။

ဇော်ယွမ်း

လူချောလူခန့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူဟာ တနင်္သာရီတိုင်းသားမဟုတ်၊ ဖခင်ဖြစ်သူက နိုင်ငံတော်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် ဒီဒေသကို ရောက် ခဲ့သည်။

ဇော်ယွမ်းသည် ဒီဒေသမှ အမျိုး သမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့ဖခင် အခြားတိုင်း ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော် လည်း ဇော်ယွမ်းက ဒီဒေသမှာ ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။

ဇော်ယွမ်းသည် သူ့ထက် (၅)နှစ် ခန့်ကြီးသော မြမဇ္ဈဆိုသည့် အမျိုး သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ မြမဇ္ဈသည် ဇော်ယွမ်းကို အလို လိုက်သည်။ အလိုလိုက် အကြိုက် ဆောင်၍ ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဂရုစိုက်တတ်သဖြင့် ဇော်ယွမ်းသည် ဇနီးသည်ကို ဆိုးချင်သည်၊ အနိုင် ကျင့်ချင်သည်။

ဇနီးသည်က ဒေသထွက်ကုန် ရာသီပေါ်သီးနှံ ရောင်းသည်။ သား တစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပင် ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။

ဇော်ယွမ်းအတွက် တစ်နေ့တာ လွှက်ရည်မုန့်ဖိုးကအစ ပေးထား သည်။ ဇော်ယွမ်းသည် သာနှင့်သမီး ကို အလွန်ချစ်သည်။ နံနက်တိုင်း သားနှင့်သမီးကို ကျောင်းပို့ရင် လွှက်ရည်သွားသောက်ကြသည်။

ဇော်ယွမ်းသည် ရုပ်ရည်သန့် သန့်နှင့် လူချောဖြစ်သဖြင့် အိမ် ထောင်မကျမီက အပျော်အပါးကို လိုက်စားမိခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျ ပြီးနောက်ပိုင်းတွင်လည်း တစ်ခါ တစ် ...

သည်အကြောင်းတွေကိုတော့ မြမဇ္ဈမသိရှာလေ။

ဇော်ယွမ်းက ကလေး(၂)နှစ်
ယောက်ဖခင်ဖြစ်သော်လည်း လူဖျို၊
လူလွတ်လို နေတတ်သည်။

ဇော်ယွမ်းရဲ့ ဉာဉ်လေးကိုလည်း
သတိထားမိသည်။ ဇော်ယွမ်းဟာမိမိ
တာဝန်တစ်ခုတည်းဆိုတော့ မခိုမ
ကပ်သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြီးအောင်
လုပ်တတ်သည်။ သို့အခြားသူတစ်
ပါးတာဝန်ကို မလုပ်လိုပေ။

ဒါကြောင့်အလုပ်တာဝန်ကိစ္စ
နှင့်ပတ်သက်၍နိုင်လူသည် ဇော်
ယွမ်းကိုခေါ်ပြောရတော့သည်။

xxxxx

(၁၆)

“ဦးရွှေအောင်ရေ မောင်ဇော်
ယွမ်းရောက်ပြီလား။”

“မရောက်သေးဘူး ဆရာ”

“အေးဗျာ ရောက်ရင်ကျွန်တော့်
ဆီလွှတ်လိုက်ပါ”

နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ဇော်ယွမ်း
သည်ကိုနိုင်လူအခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့
သည်။

“ဆရာ ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“အေးကွာထိုင်ဦး ရောက်
ရောက်ချင်းပဲ ပြောရမှာဇော်ယွမ်း
မင်းလုပ်ငန်းခွင် အချိန်နောက်ကျ
လွန်းတယ်”

“မင်းတာဝန်ပြီးမှ ကျန်တဲ့သူတွေ
လုပ်ရမှာမင်းသိတယ်နော်”

“နောက်ပြီး မောင်ကျော်လွင်
နေမကောင်းလို့ မလာဘူး၊ ခွင့်တိုင်
ထားတယ်၊ အဲဒါမင်းကိုတာဝန်ပေး
မလို့မင်းမလာသေးတော့ အောင်

၉၈

လင်းကြီးကို တာဝန်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီတာဝန်တွေဟာမင်းထမ်းဆောင်ရမဲ့တာဝန်တွေဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... အေး... မင်းလုပ်ရမဲ့အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ပေတော့”

ဇော်ယွမ်းထိုင်ရာမှ ထ၍အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

(၁၇)

xxxxxx

ကိုနိုင်လူသည် ရန်ကုန်ကိုပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အမိန့်ရသည်။

မိမိရုံးဝန်ထမ်းများကို နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ရန်စီစဉ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ မကြာမီမှာဒီမြို့ကနေရန်ကုန်ကို ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်အခွဲဝန်ထမ်းများကို နှုတ်ဆက်ပွဲစီစဉ်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဒီမြို့ကို ရောက်စကတည်းကအစစအရာရာ ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ကြတဲ့ ဝန်ထမ်းများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“အထူးသဖြင့်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို စာရင်းဝယ်မှတကွ အားလုံးအချိန်မီအောင် ကူညီဆောင်ရွက် တာဝန်ယူပေးတဲ့

ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း တင်
 ဟော့မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးကို
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ရောက်စမှာ ဆိုင်
 ကယ်မစီးတတ်သေးတဲ့ ကျွန်တော်
 ကိုသရက်ချောင်း ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း
 ကိုသွားရင်း အပြန်မှာအစီးသင်ပေး
 ပဲ့တဲ့မောင်ဇော်ယွမ်းကိုလည်း ကျေး
 ဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်
 ကျွန်တော်နှင့်တကွ အတူတူလုပ်
 ကိုင်တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့ကြတဲ့ လုပ်
 ဖက်ကိုင်ဖက်များကို အမြဲအမှတ်တ
 ရရှိနေပါ”

ဝန်ထမ်းများကလည်း နှုတ်
 မက်စကားပြောကြပြီး ကိုနိုင်လူကို
 လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးအပ်ကြသည်။

အစီအစဉ်ပြီးချိန်တွင် ကိုတင်
 မလေးက-

“ဆရာဒီညနေစာကို ကျွန်
 ကော် ဧည့်ခံပါရစေ”

“ဟာ နေပါစေကိုတင်လေးရာ
 မားနာပါတယ်”

“အားအနာပါနဲ့ ဆရာ ကျွန်
 ကော်ကဆရာဒီမြို့ကို ရောက်က
 ကျန်းကအိမ်ကို မဖိတ်ခေါ်ဖြစ်ခဲ့
 ပုံ။ အလုပ်အကိုင်တာဝန်တွေနဲ့
 မလုပ်လို့ပါ။ ဆရာ့ကိုနှုတ်ဆက်
 ကိုယ်နဲ့ ဧည့်ခံပါရစေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာတို့စားနေကျ
 ဒေါ်စန်းထမင်းဆိုင်မှာ ညနေစာသုံး
 ဆောင်ရအောင်”

“ကောင်းပါတယ်”

xxxxxx

(၁၈)

ဒီနေ့ဇော်ယွမ်း ရုံးမရောက်လာကြောင်းသိရ၏။ ဒါကြောင့်သူ့တာဝန်ကိုခံအောင်မင်းကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့၏ဇနီးဖြစ်သူမြမဉ္ဇူမှ ခွင့်လာတိုင်သည်။ ဇော်ယွမ်းမနေ့က နေမကောင်းဖြစ်လို့ဆေးခန်းပြရကြောင်း ပြောသည်။

ဝန်ထမ်း မိတ်ဆွေများသခင်ဇော်ယွမ်းတို့အိမ်သို့ ရုံးမှအပြန်တွင် သွားရောက်ကြသည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် ဦးရှိန်ကြီးက ဦးဆောင်သည်။

“ဇော်ယွမ်းလေ နေမကောင်းလို့ ဆို”

“ဟုတ်တယ်ဦးရှိန် လာပါထိုင်ပါ”

“မင်းမှာ ငှက်ဖျားရှိလို့လား”

“အရင်ကတော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်တာကြာပြီ”

“အေးနဲ့နဲပိန်သွားသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်ညနေဆို ကိုယ်က အရမ်းပူလာတယ်၊ ချောင်းလည်းဆိုးတယ်၊ ချောင်းဆိုးတော့ ညညမအိပ်ရဘူး၊ ၂ရက်လောက်ရှိပြီ ဆိုပါတော့ ကိုယ်မှာလည်း အနီစက်တွေပေါ်လာသလိုပဲ”

“ဆေးခန်းပြပြီး ဆေးစစ်အုန်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မိတ်ဆွေများက အားပေးစကားပြောကြသည်။

xxxxxx

ဇော်ယွမ်းကဲ့သို့ မြမဉ္ဇူသည် တရှောင်ရှောင်နှင့် သူတစ်လှည့်ကိုယ်တစ်လှည့်လို ဖျားနေကြတာမို့ အစကတော့ တုတ်ကွေးလား၊ ငှက်ဖျားလား၊ စသည်ဖြင့်စိတ်ထင်နေကြတာမို့ဆေးခန်းသို့ သွားရောက်ပြီး ဆေးကုသမှုခံယူကြသည်။

“သားနှင့်သမီးကိုတော့ မြမဉ္ဇူ၏မိဘများကခေါ်ယူ ထားကြသည်”

“ဒီနေ့မှ သူတို့ဆေးစစ်ထားတာကိုအဖြေသိရန် ဆေးခန်းသွားခဲ့ကြသည်။”

တာဝန်ကျ ဆရာမက

“ကိုဇော်ယွမ်းနှင့် မြမဉ္ဇူ”

“ဗျာ” “ရှင်” တပြိုင်နက်တည်း
ထူးလိုက်ကြသည်။

“ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်း
ဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မပြောလည်းမဖြစ်
ဘူးလေ စိတ်အေးအေးတော့ ထား
ပါ။ သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့၊ မစိုးရိမ်
ပါနဲ့၊ ဆက်လက်ဆေးကုသမှု ခံယူ
ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“သွေးစစ်၊ ဆီးစစ် စစ်ချက်တွေ
ရဲ့အဖြေအရ ပြောရမှာမို့အားလည်း
နာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့သိပ်ပြီး
လည်း စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့။”

“ရှင် ပြောပါဆရာမ” “ပြောပါ”

“မဉ္ဇူ နားထောင်ပါတယ်
ဆရာမ”

“ရှင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ
H.I.V ပိုးရှိနေတာ စစ်ဆေးတွေ့ရှိ
ရတယ်”

“ဗျာ . . ကျွန်တော်နဲ့ မဉ္ဇူတို့
A.I.D.S ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊
ဆရာမ”

“မပြောရက်ပါဘူး၊ A.I.D.S
ရောဂါဟာ ကြောက်စရာကောင်း
လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အားမငယ်ပါနဲ့၊
ဆရာမတို့ အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ဇော်ယွမ်းအထိတ်တလန့် အော်
လိုက်သည်။

“ဟာသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ကျွန်
တော် ကျွန်တော်မိုက်တာကျွန်တော်
သိပြီ၊ မဉ္ဇူဟာ ကျွန်တော်ကြောင့်”
“တောက်”

ဇော်ယွမ်းဟာ တောက်တစ်
ချက်ခေါက်သက်ပြင်းတချချနှင့် ဖြစ်
နေသည်။

မြမဉ္ဇူကတော့ ဇော်ယွမ်းကိုသာ
ငေးကြည့်ရင်း တွေတွေ့ကြီးရပ်ကာ
မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

“သားနှင့်သမီး”

နှုတ်မှ အော်မြည်ရေရွတ်
လိုက်သည်။

xxxxxx

ဇော်ယွမ်းစဉ်းစားနေသည်။ ပြန်
စဉ်းစားမိပြီ “နဒီဆွေ”

ဟုတ်တယ် နဒီဆွေသူ့ကိုငါ့သ
တိမထားခဲ့မိတာ . .

xxxxxx

(၁၉)

“ဟေ့ကောင် ဇော်ယွမ်း”

“ဘာလဲကွ”

ဇော်ယွမ်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ရုံးသို့အရောက် နောက်ကျတတ်သည်။ လွင်မောင်က ဇော်ယွမ်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မနက်က ဟိုတုန်းက မင်းကောင်မလေး၊ နဒီဆွေရုံးကိုလာသွားတယ်၊ မင်းကိုလာရှာတာလား တော့မသိဘူး”

“ဟေ့နဒီဆွေ ပြန်ရောက်နေသလား၊ သူဒီကပျောက်သွားတာ ၂နှစ်လောက်ရှိပြီကွ”

“အေးလေကွာ မင်း.. မင်းရဲ့ မင်းမှတ်မိမှာပါ”

“ဟာ.. မမှတ်မိပဲနေပါ့မလား ကွသူဒီမြို့ ကို စရောက်တုန်းက ငါနဲ့ပဲစတွေ့တာ”

တော့မတောင့်တော့ဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ လှသော့လှသေးတယ်၊ နည်းနည်း ကိုယ်ရေစစ်သွားသလိုပဲ၊ အသားက တော့နဲ့နဲ့ညှိသွားတယ်”

“အေးပါကွာ တစ်နယ်နယ်က ပြန်ပြီးပြောင်းလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေးညနေကျမှ သွားလိုက်အုံး မယ်မင်းလည်းလိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“လိုက်မှာပေါ့ကွာ ဒါပေမဲ့ငါက အဖော်ပဲလိုက်မှာနော် ဟိုရောက်ရင် မင်းဘာသာမင်း”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ငါ့နဒီဆွေပဲ”

“အောင်လင်းကြီးကော လိုက်အုန်းမလားမေးကြည့်အုံးမယ်”

“ဟာဒီကောင်ကြီးက မိန်းကကြောက်ရတယ်ကွ၊ လိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကသာမိန်းမမကြောက်ရတဲ့သူဆိုတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးအိမ်ပြန်မအိပ်လည်း မင်းမိန်မမြမဉ္ဇူကပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟားဟား အခုမှမိန်းကြောက်တဲ့သူတွေ စာရင်းပေါ်ကုန်ပြီ”

“အေးပါကွာ အေးပါ”

“ဟေ့ကောင် အရင်နေရာမှာပဲ တဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ
သွတည်းမှာ”

xxxxxx

ဇော်ယွမ်းညနေ နေဝင်ရီ
ကရော အချိန်လေးမှာ နဒီဆွေရီ
သည့်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“နဒီဆွေ”

“မှတ်မိပါတယ်နော်”

“မှတ်မိတာပေါ့ကွာ ဟိုအရင်က
တည်းကနဒီနဲ့ကိုယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ကြဖူး
ကာဘယ်မေ့ပါ့မလဲ”

“နဒီလည်း မောင့်ကိုသတိရလို့
ပနက်က ရုံးကိုလာခဲ့တာ”

“ဇော် နောက်ကျနေတာကွ၊ နဒီ
ပရက်နေတယ်ဆိုတာ သိရလို့အခု
နပီဆီကို အရောက်လာခဲ့တာ ဇော်
နပီနဲ့အတူနေပါ့မယ်ကွာ”

ဇော်ယွမ်းတစ်ယောက် ဒီညမှာ
ကပ်ကိုပြန်မအိပ်တော့ အိမ်ကဇနီး
မြနဲ့သုမြမဉ္ဇူ၊ သားနှင့်သမီးတို့က
“မျှာနေလေရော့မည်။

ဇော်ယွမ်းသည်ကား

မှောင်မှန်းမသိတဲ့

မှောင်ထဲမှာ

(၂၀)

ကိုနိုင်လူ

ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ တာပင်(၄)
နှစ်ကျော်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ မြို့ကလူတွေ
ကတော့ ရန်ကုန်ကိုတပယောက်မ
ဟုတ်တစ်ယောက် ရောက်လာတတ်
သည်ကတစ်ကြောင်း တယ်လီဖုန်း
နှင့်အဆက်အသွယ် ရှိတတ်သည်က
တစ်ကြောင်းကြောင့် ကိုနိုင်လူတာ
ဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ဒေသကမြို့ခံ
ဝန်ထမ်းများအကြောင်း သတင်းအ
ဆက်မပြတ်ခဲ့ပေ။

အခုကြားလိုက်ရသည့် သတင်း
ကားမယုံကြည်နိုင်စရာပင်။

“ဇော်ယွမ်းတစ်ယောက် မကြာမီ
ကဆုံးဘွားကြောင်း လူဇနီးမြမဉ္ဇူ
မှာလည်းနေမကောင်းသဖြင့် အိပ်
ယာထဲလဲနေကြောင်း မျှော်လင့်ချက်

ကောင်းစရာသတင်းကို ကြားရ
သည်။

“ဘာရောဂါပါလိမ့်”

နောက်ဆုံးပေါ်ရောဂါ

ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိသည့်...

“ဟာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

အမှန်တော့ တရားခံအစစ်
သည် ဇော်ယွမ်း

စိတ်ကို အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်မကျမီ လူပျိုလူ
လွတ်ဘဝကလည်း အပျော်အပါး
လိုက်စားခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်တိုင် အ
မှားမှန်းမသိတဲ့ အမှားတစ်ခုကို ကျူး
လွန်မိသည်။ ရောဂါရတာ မိမိ
ကြောင့်ဟု

မိမိက ရောဂါရစေတဲ့ အပြုအမူ
တွေလုပ်ခဲ့တယ်။ ကြုံရတဲ့ရောဂါဟာ
လူတိုင်းဆင်ခြင် စောင့်ထိန်းဖို့လိုအပ်
တဲ့အချက်

ဇနီး၊ မယား၊ လင်ယောက်ျားတို့
နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက်သစ္စာရှိရှိ နေဖို့လို
တယ်

အခုတော့ ဇော်ယွမ်းမှားခဲ့
သည်။ အမှားကို အမှားမှန်းမသိနိုင်
ခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် လောကကို အရှုံး
ပေးသွားရသည်။ ရောဂါလက္ခာ

ပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးကြား
လိုက်ရသောသတင်းကား ဇော်ယွမ်း
ဆုံးပါးကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်
တစ်လခန့်သာကြာပြီး မပြဋ္ဌာန်ကွယ်
လွန်ခဲ့ကြသည်။

မိုက်မှန်းမသိတဲ့

အမှားတစ်ခုကြောင့်...

မောင်ဝင်းနိုင်(ငါ့သရောက်)

၁၅-၃-၂၀၀၄

နိဗ္ဗာန်

လျှို့ဝှက်ချက် ၈

ဝန်းသို့ စိုးလှော်

အမေ

မယ့် သူကြီးအမိန့်မို့ ဘယ်သူမှ မနေ
ဝံ့ကြပေ။

“စိတ်ညစ်စရာသိပ်ကောင်း
တာပဲဗျာ... ကောင်မလေးကို
တော့ သနားပါတယ်... ဒါပေမယ့်
ခုလိုကြီး နေ့စဉ်လူလဲပြီး မျက်နှာ
သွားပြနေရတာတော့ နည်းလမ်း
မကျဘူးထင်တယ်...”

“ဟုတ်တယ်... တစ်ရွာ
တည်းသားချင်း... ပြီးတော့ ကိုယ့်
မျက်စိအောက်မှာတင် ကြီးပြင်းလာ
တဲ့မိန်းကလေး... ရွာသားတွေထဲက
ဘယ်သူက စော်ကားမှာလဲ...”

“နောက်ပြီး... ကလေးမ
က ဆွံ့အနေတာ၊ စာကလည်းမ
တတ်၊ဘယ်သူစော်ကားရက်မှာလဲဗျာ”

အေးမောင်တို့ စကား
တပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့
ကြသည်။

“အင်း... မင်းတို့ပြော
တာလည်းဟုတ်တာပဲ... ဒါပေမယ့်
စော်ကားရက်တဲ့သူက စော်ကားလို့
တမာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီလေ...
သူကြီးဒီလိုလုပ်တာ လွန်တယ်လို့
တော့ပြောမရဘူးအေးမောင်...
ရွာသားတွေထဲက တင်ယောက်
ယောက်ကတော့ တရားခံဖြစ်မှာပဲ
အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ဟာ လူပျို

“လျှို့ဝှက်ချက်၏ အပြေ”

ဒိုင်ဇင်သန့် (ဆင်ဖြူကျွန်း)

ရွာထဲမှာ ရှိသမျှလူရွယ်
ယောက်ျားအားလုံး တစ်နေ့ငါး
ယောက်ကျ ဒေါ်မယ်ခရဲ့ နေအိမ်သို့
အလှည့်ကျလာကြရသည်။

နာရီဝက် တစ်နာရီမျှ
အချိန်ပေး၊ ပြီးတော့အိမ်ပြန်...

ဒီနေ့ ကိုယ့်အလှည့်ကျ
ရောက်ပြီဆို... သွားကြရမည်
လူငယ်တစ်ချို့မျက်နှာပျက်တတ်ကြ
သည်။

ဒေါ်ခယ်မအိမ်ကိုသွားရမှာ
ရှက်သည့်သူ... မခံချင်ဒေါသဖြစ်
သည့်သူ တချို့တချို့တွေ ရှိကြပေ

လူရွယ်ထဲက ဖြစ်နိုင်သလိုကျွန်တော်
ဟိုအေးမောင်တို့လိုအိမ်ထောင်သည်
တွေထဲကလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ... ”

“ဒါကတော့ဗျ... ယောက်ျား
ကားလုံဖြစ်နိုင်တာပဲပေါ့... ဒါပေမယ့်”

“လုပ်စရာက ဒီတစ်လမ်းပဲ
ရှိတာကိုး အေးမောင်ရဲ့ ကိုသာလှ
တို့လည်း စဉ်းစားကြည့်လေ... ”

ကမာက တရားခံကိုဖော်ထုတ်ဖို့
ကားလည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ စာရေး
ပြဖို့ကျတော့စာမတတ်ဘူး... ရွာ

ထဲရှိသမျှ ယောက်ျားတွေတန်းစီပြ
ဖို့ကျတော့လည်း မိန်းကလေးရဲ့
အရှက်နဲ့သိက္ခာကရှိသေးတယ်... ”

ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း
အိမ်အပြင်မပြောနဲ့ သူ့အခန်းထဲက
ကောင် အပြင်မထွက်လို့ သွားကြရ

တဲ့ ယောက်ျားငါးယောက်စီကို ထရံ
ပေါက်ဖြုတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းရတာ”

အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြ
သည်။

သူကြီးအမိန့်ချထားသည့်
ကတမာလက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ယောက်ျား
ဟာ တမာ့ကို လက်သပ်ယူရမည်။
ယောက်ျားပန်စော့... ပါင်းသင်း
မျှားရမည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့
တက်တဲ့... သသတောတကတစ်

လက်ညှိုးထိုးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ... သူကြီးရယ်... ”

ရည်းစားရှိထားကြသည့်
လူရွယ်တွေ ခေါင်းကုတ် ဖင်ကုတ်နဲ့
စောဒကတက်ကြသည်။

သူကြီးက တစ်ချက်လွှတ်
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိ။
သို့သော်

တမာ့ခဗျာ... လီဆယ်
လက်ညှိုးထိုးဖို့ဝေးလို့ အိပ်ခန်းထဲမှ
အပြင်သို့ ခေါင်းလေးပျံ့ကြည့်ဝံ့
ခြင်းမရှိပါ။

လူကြီးစိပ်စာတိုင်း...
မိခင်ဖြစ်သူ ချော့လိုက်
ခြောက်လိုက်ကြည့်ခိုင်းသမျှပျက်ရည်
လေးတဝဲဝဲနှင့် ခေါင်းခါငြင်းခဲ့ရွာ
သည်။

တရားခံဟာ ဘယ်သူပါနည်း။
တကယ်တော့ ဒေါ်ခယ်မ
ဒီအဖြစ်မျိုး မလုပ်ချင်ပါ။

သမီးလေးအရှက်ကို တစ်
ရွာလုံးသိအောင် ထုတ်ပြသလို ဖြစ်
နေသည်ဆိုတာ နားလည်သည်။

သို့သော် ခုတော့ သမီးမူ
ပျက်နေတာသိပေမယ့်ဘာလဲဆိုတာ
လည်းရိပ်မိကာ ရင်နာကြေကွဲစွာ
မျှိုသိပ်နေခဲ့သော်လည်းဖူးဖိမရသည့်

ဂုဏ်သတိ... နှစ်ကတော့ကတိ... ကိ...

ဂုဏ်သတိ... နှစ်ကတော့ကတိ... ကိ...

တိုင်က မုဆိုးမ... အနားမှာတိုးတိုး
အဖော်လည်းမရှိ...။

အရေးဆို ကူညီပေးမယ့်
သူလည်းမရှိပါချေ...။

ထို့အပြင် အစစအရာရာ
အမိအဖလို အားကိုးခဲ့ရသောသူကြီး
ကို ပြေးတိုင်ရင်ဖွင့်ရတော့သည်။
သူကြီးကချက်ချင်းအစီအစဉ်လုပ်၏။

ရွာထဲက ရှိသမျှယောက်ျား
အားလုံးခေါ်စစ်တော့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့
မည့်သူမရှိ...။

ခေါ်စစ်တော့ ဒေါသဖြစ်
လာကာသူကြီးက ဤသို့မိန့်ချခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ တရားခံမရှိ
ဘဲ တည်လာသလား...။

နောက်ဆုံး ချက်တော်ကို
လက်တော်နဲ့ တင်မိရုံလေးပါလို့ပဲ
ပြောပြော...။

တရားခံ အစပေါ်တာနဲ့
လက်ထပ်ပေးလိုက်ဖို့စီစဉ်လိုက်
သည်။ ရွာသားများလည်းကွယ်ရာမှာ
ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဘယ်လောက်
စိတ်ညစ်သည်ဖြစ်စေ... ဒေါ်မယ်ခ
အိမ်ပေါ်ထိုင်မိသည်နှင့် စိတ်တွေ
ငြောင်းကာ တမာ့ကို သနားကြင်နာ
စိတ်များသာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြ
သည်ပင်...။

အချိန်ရောက်ပြီဆို...
ဒေါ်မယ်ခအိမ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ
သူကြီးဦးတင်လှနဲ့ သူ့ရဲ့လက်စွဲတော်
အမဲလိုက် သေနတ်ပစ် ရှည်ကြာ
ကထောင်လျက်...။

လက်ဝဲဘက်မှတော့ သူကြီး
ရဲ့လူယုံကြီး ဦးကြာရဲ့...။

သိပ်မကြာမီ အလှည့်က
သည့် ရွာသားငါးယောက် ရောက်
လာကြသည်။

“ကဲ... မယ်ခ နင့်သမီးကို
မေးပါဦး...”

အိမ်ပြင်ခန်းက သူကြီးရဲ့
အသံကြောင့် တမာ့ရင်တွေ တဒိန်
ဒိန်းဆောင့်ခုန်လာသည်။

ဒီနေ့အဖို့လေးရက်ရှိလေပြီ
ရောက်လာသမျှ ရွာသား
တွေရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း တမာ
ကြည့်ဝံ့တော့ပေ။

ကိုယ့်ရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို ရှက်
ရွံ့လှစွာ မျက်ရည်တွေသာ တွေ့
ကျနေလေသည်။

“သမီးလေး...”
ပြောနေကျစကားများကို
အမေပြောပါတော့သည်။

တမာ ခေါင်းလေးခါ
မျက်နှာလွှဲပစ်ကာဒေါ်မယ်ခကဲ့သို့
မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်ရောင်
လာသည်။

လှလိုက်တဲ့ သမီးလေး...

မွေးရာပါ စကားမပြောတဲ့
တဲ့ရောဂါနှင့် စာလည်းသင်မပေးနိုင်၊

ရွာကကျောင်းဆရာလေးက
သူစာသင်မည်ဟုပြောပါသေးသည်။
ဒါပေမယ့် တမာက ခေါင်းခါလက်
ကာနှင့် အကြောက်အကန်ငြင်းနေ
သဖြင့် စာတစ်လုံးမှ မတတ်ခဲ့ပေ။

ဒီဘက်မှာ ဝဋ်ကြွေးကြီး
သလောက် အဆင်းအရာမှာကျ
တော့ တမာကငေးကြည့်နေလောက်
အောင်လှသည်။

တစ်ထွေးတစ်ခဲကြီးရှိသော
ဦးခေါက်ခွက်ထိ ဆံနွယ်ရှည်များနှင့်
ကိုယ်လုံးအကျလှပတောင့်တင်းလျက်၊
အကျိုးပေးထူးနေပြန်သည်။

ဒါသည်လည်း ခုတော့ သူမ
ဘဝတွင် အလှဟာ အကြီးမားဆုံး
ရန်သူဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပြီ...။

ဒေါ်မယ်ခ တမာ့ရဲ့ပါးပြင်
ပိုပိုထက်က မျက်ရည်ကြောင်းလေး
ကို တယုတယသုတ်ပေးရင်း...။

“ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံးအတွက်
ယိပ်ထောင် ဘက် ရှာတာပဲ လို့
မတော့ထားပါသမီးရယ်...
မကားဒီအပေါက်နားက ခဏလေး
လှမ်းကြည့်လိုက်နော်...”

တမာ့မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုး

ပေါက်ပေါက်ကျလာကာ ခေါင်းပဲခ
နေသည်။

“သမီး ညည်းဘယျက်ရဲ့
အမေပါ သေရမှာနော်... ဘာဖြင့်
လို့ ခေါင်းမာနေရတာလဲဟင်...
ကိုယ့်ကိုစော်ကားသွားတဲ့ သူကို ရဲ့
တင်းတင်းထိုးပြ၊ သမီးဘက်
အမေရယ် သူကြီးပါရှိတယ်...
ညည်း ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ
ဘာတွေခံစားနေရလို့လဲ...”

တမာ့ဝိုနေမြဲ... ခေါင်းခါဆဲ

“ဘာတဲ့လဲ... မယ်ခ...”

သူကြီးအသံ ဩဩကြီ
ထွက်လာလေမှ တမာ့ကိုယ်လေ
ဆက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟောသူကြီးမေးနေပြီ...
သမီးရယ် ကိုယ့်အပေါ် စေတနာ
ကွက်သွားရင် မကောင်းပါဘူး...
အမေတစ်သက်လုံး မျက်နှာငယ်
အောင်မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်...”

တမာ့မျက်ရည်လေးသူ
၍ ထရံပေါက်ကချောင်းကြည့်သည့်
စိုးရိမ်သော ရင်ခုန်သော...
ကြောက်လန့်နေသော မျက်လုံးမျှ
အားလုံးဟာ သူမချောင်းကြည့်လိုက်
သော ထရံပေါက်မှာပဲ စုဝေး
သည်ဖြစ်ရာ မျက်လုံးငါးစုံနှင့်
ဆည်းမိလေသည်။

တမာ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ

ပြန်ခွာကာ ခေါင်းလေးခါပြသည်။

“ဟဲ့... ဘာတဲ့လဲဆို”

“မပါဘူးတဲ့... သူကြီးရယ်”

ဒေါ်မယ်ခ အားလျှော့လေ

သံက မဲ့မဲ့သာ ဖြစ်လျက်။ သူကြီး

လည်း သက်ပြင်းချလေသည်။

ရွာသားငါးယောက် သက်

ပြင်းခိုးများချလျက်၊ စိတ်မကောင်း

ခြင်းများအသီးသီးဖြစ်မိကြ၏။

တော်တော်ကု သို့ လက်

ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးပါလား...။

* * * * *

“ဟော အုပ်စုတောင့်လှ

ချေလား ကိုမြလွင်... ဘယ်ကို

ချီတက်ကြမလို့လဲ...”

တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ကိုမြလွင်

တစ်ယောက်ကိုပဲ မြင်တာမို့ကိုမြလွင်

ကိုပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“ရွာလယ်ကိုပါကွာ...။

မင်း... မောင်ဇော်ဆီ အလည်

လာတာလား...။”

“ဟုတ်ကယ်... ကျွန်တော်

မြို့တက်နေတာနဲ့ မရောက်တာကြာ

လို့...”

“မောင်ဇော်မရှိဘူးကွ...။

ဖြူးမှာ သူ့ဦးလေးနေမကောင်းလို့

သွားပြုစုပေးနေရတယ်။ အိမ်မှာ

သူ့အဒေါ်ပဲရှိတယ်...။”

“ဟာ... ဟုတ်လား...”

နိုင်မင်းခြေလှမ်းတွေ တ

သွားသည်။

ရှေ့ဆက်ရမလို နောက်ပြ

လှည့်ရမလိုဖြစ်သွား၏။

“ရောက်လာမှတော့ သွာ

လိုက်ဦးပေါ့ကွာ...။”

ကိုမြလွင်က ပြော၍ ရှေ့

ဆက်ထွက်သွား၏။

“ဒါနဲ့ ကိုမြလွင်တို့က ဘယ်

လဲ...။”

“ရွာလယ်ပိုင်းကို...”

ဒီစကားကိုပဲထပ်ပြော၍

ထွက်သွားကြသည်။

သေချာပြောချင်ပုံမရသဖြင့်

နိုင်မင်းထပ်မေးဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ

လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုမနက်စော ကိုးနာ

အချိန်လောက်ကို ကိုမြလွင်တို့ဝ

ယောက်ျားသားများအုပ်စုဖွဲ့ သွာ

လာနေဖို့က ဒီရွာမှာမဖြစ်နိုင်ပါ...။

မိုးမလင်းခင်ထ မိုးချုပ်စ

အထိ လယ်ထဲချောင်းထဲမှာ ဝမ်းစ

ရွာဖွေကြရတဲ့ တောင်ပို့ ရွာကလေး

ဇာ သူတို့ရဲ့ ပီတောက်ဆိပ်ရွာကြီး

ကပ်လျက် ပေမယ်...။ အတော

ဆင်းရဲတဲ့ ရွာကလေးဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်အလုပ်ခွင်မှာ မရှိ

၁) ရွာထဲလှည့်လည်နေကြသော ကိုမြလွင်တို့ကို နိုင်မင်းစိတ်ဝင်စား လို့မေးမိတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နောင်တ ရသွားသည်။

• တောင်ပို့ရွာက ရွာသားများစည်းလုံးကြတာ.. ချစ်ခင်ကြတာ သူသိထားသည်။

တစ်ယောက်အရေးကို တစ်ယောက်အလေးထား နှုတ်လုံကြ၏။

၂) ဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ မရှင်လွဲသွားတာမှန်းသိကာ မောင်ဇော် ကိုကိပ်သို့သာ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့၏။

“ဒေါ်လေး...”

“ဟင်... ဪ... ”

“ဟင်... လာ... ထိုင်ကွဲ့...”

မောင်ဇော်အဒေါ် ဒေါ်လုံး

၃) သင်ဖြူးလေးခင်းပေးသည်။

မောင်ဇော်အဝေးဘယ်သွားသွား

၄) ဟွားအပြန် နိုင်မင်းတို့ အအေး

မောင်ဇော် နားနေရင်း အအေးသောက်

၅) ဘယ်လိုနေနေနိုင်မင်းက လို

၆) လေးသေးမရှိ ဂရုစိုက်ကြောင်း တူ

၇) သူကပြောလျက်နိုင်မင်းကလည်း

၈) မောင်ဇော်အတူ ပါလာတတ်သည်

၉) ကိပ်မနဲ့သာမက ရွာထဲကလူတွေ

၁၀) မောင်ဇော်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နိုင်မင်းက မိဘမဲ့လူပျို

ပိတောက်ရွာမှာ အတော်အဟင့်

ပြည့်စုံသော လူတန်းစားထဲကဖြစ်

ကာ... မင်္ဂလာဆောင်တော့မဲ့

ဆဲဆဲသတိုးသားလျှောင့်လျာဖြစ်သည်။

အိမ်တွင် ဘက်ထရီပြုပြင်

တင်သွင်းရေးလုပ်ငန်းရှိကာ အိမ်ရှေ့

မှာအအေးဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။

မောင်ဇော်နဲ့ ခင်တာမကြာ

သေးပေမယ့် တကယ်ငယ်ပေါင်း

သူငယ်ချင်းများလို တစ်ယောက်နဲ့

တစ်ယောက်ရင်းနှီးကြ၏။

“မောင်ဇော်... သူဦးလေး

ဆီသွားတယ်ကွယ်... ဟိုမှာ လူ

မမာက မသက်သာဘူးထင်တယ်။

ပြန်မလာဘူး... တစ်လကျော်

လောက်ရှိပြီ...”

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော်

ရွာထဲက ကြားခဲ့ပါတယ်... သူ

သွားတာကို...”

“အေးလေ... အစက သိပ်

မဖြစ်ပါဘူး... ဆယ်ရက်တဖြုတ်

ငါးရက်တစ်ဖြုတ်လေးပဲသွားရ

လူမမာစာ ဆေးလေး ဘာလေးနဲ့

စားစရာလေးနဲ့ပျိုးဆယ်ရက်သောက်

ကြာပြန်တာပဲ... ခုကျမှ သေသေ

ချာချာတွက်ရင် နှစ်လနီးပါးရှိရော

မယ်... အင်း... ဒီရွာကတစ်ဖုကွ

... ဒေါ်လေးဖြင့် စိတ်ညစ်လို့
ခါင်းပူနေပါပြီ... ”

“ဒီမှာဘာတစ်ခုခုကွတာလဲ

... ဒေါ်လေး... ”

“ဪ... ဟို”

“အကူအညီလိုရင်ပြောပါ။

ချွန်တော်ကို အားနာရမယ့် လူမှ
ဟုတ်တာ... ”

ဒေါ်ခင်လုံးမျက်နှာပျက်

ပျက်... တစ်ခုခုကိုလည်း ဖုံး
ကွယ်လိုက်သလိုရှိတာ... ။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... ”

သွားတာကြာပြီဆိုတော့... ဒီမှာ
ကမသိရ... ညာမသိရနဲ့... ”

“မျှော်နေစုတယ်။ စိတ်ညစ်စရာပေါ့၊
အလုပ်တွေကလည်း သူ့ရှိမဖြစ်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော်... ”

ချွန်တော်တောင်... ဒီညနေမှ
ပြန်ပြီး... နေ့လည်သူနဲ့ လယ်ထဲ

နိုက်ဖို့စိတ်ကူးထားတယ်... ”

နိုင်မင်းက မောင်ဇော်ဆီ
သာတိုင်း မောင်ဇော်... အလုပ်လုပ်

ဘဲဆီ ဒီလိုပဲ လျှောက်လိုက်နေကျ
ဖြစ်သည်။

မောင်ဇော်ကလည်း စကား

ပြောဖော်ရသည်မို့ သဘောကျ၏။
ခုတော့ သူ့လှည့်ပြန်ရ
တာမည်။

“ခဏနေဦးလူလေးရေ
ဒေါ်လေး မြေပဲကြော်လိုက်ဦးမယ်”

“မကြော်နဲ့ ဒေါ်လေး
ကျွန်တော် ခုပဲပြန်တော့မှာ... ”

ပြောရင်း နိုင်မင်းက ထရပ်
လိုက်သည်။

ခါတိုင်း သွက်လက်ဖော်ရွေ
သော ဒေါ်ခင်လုံး မျက်နှာမကောင်း

စွာဖြစ်နေသည့်အဖြစ်ကို နိုင်မင်း
အကဲခတ်မိသော်လည်း ကျောခိုင်းခဲ့

လျက်... ။

* * * * *

“ရွာထဲမှာတော့ လူငယ်
လူလတ် အားလုံးကုန်ပြီ... ”

“ဟုတ်တယ်... တစ်
ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်... ”

သူကြီးရဲ့ အိမ်အမြင့်ကြီး
ရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ လူအတော်

များများစုဝေးမိကြကာ ဟမာ့ကိစ္စကို
တိုင်ပင်ကြသည်။

သူကြီး ရေနွေးကြမ်း တစ်
ခွက်ငဲ့ကာ ယူမသောက်ဖြစ်သေးသော

အတန်ကြာစဉ်းစားနေလေသည်။

“မင်းတို့က မောင်ဇော်
ပြောတာလား... ”

“ဟုတ်တယ်... ”
“သူပဲရှိတော့တယ်လေ၊
တော့ တမာက သူ့ကိုအခင်ဆုံး စိတ်

ကတည်းပန်းနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်
မူင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကွင်းထဲမှာ
ကောက်လှိုင်းတွေ ခိပ် ပြီ ဆို
မောင်ဇော်ဘေးမှာ သူ့အမြဲရှိနေ
တတ်တာလူတိုင်းသိ... ”

“ဒါ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်၊
သူကြီး... ရှင်းရှင်းပြောရရင် တမာ
မောင်ဇော်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေ
ရှာတာကို လူတိုင်းက ဂရုဏာသက်
နေကြတာ။ မောင်ဇော်ကိုယ်တိုင်
လည်း တမာ့ကို အတော်လေးဂရု
စိုက်အရေးပေးထားတာ ကျွန်တော်
မြင်တယ်။ ဆွံ့အတွဲ မိန်းကလေးမို့
ကဂရုဏာသက်သက်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်
ပျားယွင်းမှုဆိုတာလည်း ရှိတတ်တာ
ပဲ။ ခုတလော သူ့ရွာသိပ်မကပ်တာ
ကိုက သံသယဖြစ်ထိုက်နေပြီ... ”

သူကြီးက တွေးတွေး
မဆန့်... ”

“မောင်ဇော် ဒီလိုအလုပ်
မျိုး မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“ထင်တာက မြင်တာ
ဟက်မသေချာပါဘူး... သူကြီး
ရယ်...”

“မင်းတို့က ဘာမြင်လို့လဲ”

“ဖြစ်နိုင်ခြေအများကြီးရှိတဲ့
ပျားသံယောဇဉ်ကိုပေါ့... အခု
မောင်ဇော်ထွက်သွားကြည့် အစက

မကြာခဏ ပြန်လာသေး တယ်။
ဒီပြဿနာ ဖြစ်လာမှ လုံးဝတုံ့
ပြန်မလာတော့တာဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ... ”

“ဦးလေးလုပ်သူ အသည်း
ရောင်အသားငါဖြစ်လို့ဆို... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်ဆိုင်
တာက လွန်းလွန်းတယ်လေ... ရှုပ်
ပါတယ်ဗျာ... ”

မောင်ဇော်ကို ဒေါ်လေးခင်
ဆီမှာ လိပ်စာမေးပြီး ကျွန်တော်
သွားခေါ်မယ်၊ ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ဖို့
ခေါ်လာပြီး... တမာနဲ့ တွေ့ပေး
လိုက်မယ်... ”

“တမာက သူ့သဘောကျလို့
မဟုတ်ဘဲ လက်ညှိုးငါးလိုက်ရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ”

“မျက်လုံးတွေမှာ အဖြေရှိ
ပါတယ်ဗျာ... ဒါ အသိသာကြီးပါ”

“အခု ပြပြီးတဲ့ ရွာသားတွေ
ထဲမှာ သူ့ကိုစော်ကားတဲ့ သူမိနေရဲ့
သားနဲ့ အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး
မပြရဲဘဲနေခဲ့တာဆိုရင် အားလုံးလွဲ
ကုန်မယ်နော်... ”

သူကြီးက လူကြီးပီပီ ရှုတ်
တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်မချ မဆိုင်တဲ့
သူ့ကို မနစ်နာစေချင်သလို နစ်နာခဲ့
သူ့အတွက်လည်း ထိုက်တန်တဲ့
အလျော်မျိုးသူပေးချင်သည်။

ဒေါ်မယ်ခဲတို့သားအမိ
ဟာ ရွာမှာ နာမည်ပျက်မရှိ သိမ်သိမ်
မွေ့မွေ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေလာခဲ့
ကြတဲ့ မုဆိုးမသားအမိ အထူးသဖြင့်
အဲဒီကိစ္စရပ်မျိုး တမှာလေးမှာ လာ
ဖြစ်ရသည်ကိုသာ လွန်စွာသနား
ဖွယ်ဖြစ်သည်။

ဒီ တရားခံမိလို့ကတော့
ဖြင့် ယွယ်ပါ့မလား...။

* * * * *

“မဟုတ်တာ ဒေါ်လေးရာ၊
ဒီလိုဒုက္ခိတကလေးကို ကျွန်တော်က
ယုတ်ယုတ်မာမာ စော်ကားရက်ပါ
မလား၊ ဒါ တကယ်ရော ဟုတ်လို့
လား၊ ဒေါ်လေးကို ဘယ်သူပြော
သလဲ...”

“ဪ တေးတတ်ပါပေ
မောင်မင်းကြီးသားရယ်... တစ်ရွာလုံး
လူကြီးမနေရ... လူငယ်မနေရ...
ဒီလောက် အုတ်အောင်သောင်းနင်း
ဖြစ်နေတဲ့ဟာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ဟုတ်
ရဲ့လားလို့ မေးရက်တယ်နော်...”

ဒေါ်ခင်လုံးက စိတ်တိုကာ
ဆေးလိပ်ကိုဖိစွာလေ... ကိုယ့်တူ
အကြောင်းကိုယ်အသိဆုံး...

...လို့ယုတ်မာမှုမျိုးကို ကျူး
လွန်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ရွာလုံးက

သံသယရှိနေကြသည်။

ရှိမှာပေါ့... ဒင်းက ဒီဟာ
လေးကိုမှ အရေးပေးဂရုစိုက်ခဲ့
သကိုး၊ ဒေါ်ခင်လုံးမကျေနပ်နေတ
ဒါကိုပဲဖြစ်သည်။

ဟိုးစကတည်းက သံသယ
ရင်တွေ မသေးတော့ ဘူးဆို တ
သိနေလို့ မတွဲဖို့ မခေါ်ဖို့ သတိပေး
တာ ဒင်းကဂရုမစိုက်...။

“တမာလေးက သနားစရာ
ပါတဲ့...”

တမာလေး တစ်ဖက်သတ်
မြတ်နိုးနေပုံပေါ်တာလည်း အတော်
များများသိကြသည်။

အခု သူကြီးက တမာလေး
ညှိုးထိုးတဲ့သူက လက်ထပ်ရမည်
ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် လို့ချင်တာ
လက်ညှိုးထိုးချလိုက်လျှင် ဘယ်နှ
လုပ်မလဲ...။

စကားမပြောတတ် တ
ကလေးကလွဲလျှင် အပြစ်ပြောရ
စရာမရှိသော ဒါလေးကို မောင်မ
ကြီးသားကလည်း ဂရုဏာတွေဗလ
နဲ့များ လက်ခံနိုင်လျှင်...။

“နို့... မင်းကများ...
သနားစိတ် ကလေးနဲ့များ...
ဇေယျကြီးလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားသေး
သလား...”

“ဒေါ်လေးကလည်းဗျာ”

ဆိုသော်လည်း မောင်ဇော်

မျက်နှာမှာ ဂရုဏာတွေက ဆောင်း
ရှင်ကျနေသလို လူတွေထင်နေကြပါ
ကယ်ပြောတာတောင် စိတ်ရှုပ်ထွေး
နောက်ကျီဟန်မရှိဘဲ တမာအတွက်
ယူကျုံးမရခြင်းများက မျက်နှာမှာ
ဖာထင်သား...

“ဒါတော်တော်ကို ယုတ်မာ
ကြစည်မှုပဲ...”

“သူများယုတ်မာတာကို
မယူကြီးဝင်လုပ်ဖို့တော့စိတ်မကူး
နဲ့နော်၊ ဒီပြင်ဘယ်သူကိုပဲယူယူ ငါ
မဝေးစားမယ်၊ စကားမပြောတတ်တဲ့
မိန်းကလေးကို တစ်သက်လုံး နွားလို
ရှုန်းတန်မယ်ဆိုရင်ကော့ လုံးဝလက်
မဝံ့နိုင်ဘူး... ဇွတ်ယူရင် မင်းနဲ့ငါ
မပြတ်ပဲ...”

“ဒေါ်လေးကလည်း ကျွန်တော်”

ရှင်ထဲမှာ တမာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကားလုံးရိုရိုသားသားပဲအစကတည်း
ပြည့်မလေးလို့ သဘောထားခဲ့တာ”

“အေးလေ... ဟိုကတော့

လို့သဘောထားခွင့်မှ ထားမှာပေါ့၊
မဟာကြာသူကြီးအိမ်ကို မင်းဆီလို့
မပို့ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ မနော့ကပဲ
မဟာဟိုလိုက်ခေါ်ကြဖို့ စည်းဝေးနေ
ကြတာ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“ရွာသားတွေလိုပဲ တမာဆို
မင်းသွားရမှာပေါ့ အေး... ပြဿနာ
ရှိတယ်၊ တမာက မင်းကိုတမင်လို
ချင်လို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်မှာကိုပဲ”

“တမာဒီလို မလုပ်ဘူးဆို
တာကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်...”

“အေး လုပ်ခဲ့ရင်လည်း မင်း
ခေါင်းမညိတ်ပါနဲ့ မတုတ်တာကို
တုတ်တယ်မလုပ်ပါနဲ့...”

“ခေါင်းညိတ်စရာလား
ဒေါ်လေးရာ... တမာကို ကူညီချင်
ဦးတော့ တရားခံအဖြစ် ခေါင်းညိတ်
ပြီးမှကူညီစရာလား... ကျွန်တော်
လူယုတ်မာဖြစ်သွားမှာပေါ့...”

“ခေါင်းညိတ်ပြီးတော့ဖြစ်
ဖြစ် မညိတ်ဘဲနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်းတမာကို
လုံးဝယူရဘူး... ဒါပဲ... ယူကြည့်
ငါဒီကတစ်ခါတည်းထွက်သွားမယ်”

ဒေါ်လေးပြင်းထန်နေတာ
ကို ကြည့်၍ မောင်ဇော်သက်ပြင်း
ချမိသည်။ ဘယ်သူက ဘာတွေပြော
နေလို့လဲ...

စိတ်ထဲမှာလေးလံလျက်
နေရာမှ အထဝွပ် အေးငြိတင်း
ပေါက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်က
အောင်တံခါးဝဘောင်ကို ကွယ်၍
ကောင့်တောင့်ကြီးချပ်နေသူကနိုင်မင်း

“ကိုနိုင်မင်း လာလေဗျာ”

“ဟင်. . .”

နိုင်မင်း မထင်မှတ်ဘဲ
နောက်ကခေါ်သံကြားသဖြင့် လန့်
သွားသူလိုမျိုးရှိကာ သူ့ခိုးလူမိသကဲ့
သို့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးရဲတွတ်သွား
သည်။

“မောင်ဇော် ငါ. . . ငါ
ချောင်းနားထောင်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊
မင်းတို့စကားပြောနေတုန်းမို့လို့. . .”

“လာစမ်းပါဗျာ. . ပြောရ
မယ့်လူတွေမှတ်လို့. . .”

မောင်ဇော်ကပေါ့ပါးစွာ
ရယ်၍ အပြင်ထွက်လာခေါ်သော်
လည်း ပျက်ယွင်းနေသော နိုင်မင်း
မျက်နှာက အိမ်ထဲရောက်လာတဲ့
အထိ အဖတ်ဆယ်လို့ မရသေးပေ။

“ထိုင်ဗျာ. . . ကျွန်တော်
က ခင်ဗျားချက်ချင်းလိုက်လာမယ်
မထင်တာနဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း
အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေတာ၊
ခဏနော်. . . ရေးချိုးလိုက်ဦးမယ်။”

“အို့ မင်းကဘယ်သွားမလို့
လဲ. . . သူ့ဦးခေါ်တဲ့ကိစ္စ သွားရဦး
မှာလေ”

“ရပါတယ်. . . ဒေါ်လေး
ကလည်း ကျွန်တော်တို့ တမာ့ဆီအ
ရင်သွားမှာ ပြီးမှ ကိုင်းသိမ်းတဲ့ အိမ်

နိုင်မင်းက ဝက်သားပေါက်
ဝယ်ဖို့ ကိုစိုးသိမ်းတဲ့အိမ်ကို သွားမှာ
ဖြစ်ကာ ရွာခံ မောင်ဇော်က လိုက်
မှာဖြစ်သည်။

သို့သော် ခုကိစ္စက ကိုယ်စွာ
ကိစ္စ. . . ။

နိုင်မင်းလို တစ်ရွာသားက
မသိစေချင်. . . ။

ဒေါ်ခင်လုံးက နိုင်မင်းက
မသိမသာကြည့်၍. . .

“ဧည့်သည်ကို ဟိုခေါ်
ဒီခေါ်နဲ့ကွယ်. . .”

“ဘယ်ကိုလဲ မောင်ဇော်”

မောင်ဇော်က တန်းပေါ်က
ပုဆိုးတစ်ထည်ဆွဲယူ၍ ပခုံးပေါ်
တင်လိုက်ရင်း. . .

“ကျွန်တော်အသိ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဝင်နှုတ်ဆက်ရုံ
အဲဒီကပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ကိုစိုးသိ
ဆီသွားမယ်လေ. . .”

တဆက်တည်း မောင်ဇော်
က ဒေါ်ခင်လုံးကို လှည့်ကြည့်၍. . .

“ဒေါ်လေးကလည်း တ
ဆီသွားတာ သူ့ကြီးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး

အဲဒီအိမ် ကျွန်တော်အ
ဝင်ထွက်နေကျပါ။

“ဟာ. . . ဟို ကျွန်တော်
မလိုက်တော့ဘူး. . .”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝက် . . . ဝက်ကိစ္စကို ပြော
ကာပါ . . . ဒီနေ့ ဝက်မကြည့်တော့
ဘူး . . . ”

နိုင်မင်းစကားတွေထစ်ထစ်
ငေါ့ငေါ့ဖြစ်လျက် . . . ။

“အဲဒါ ငါလိုက်ပြောတာကွ၊
ငါ . . . ငါ့မှာ ငွေလျော့သွားလို့ ပြည့်
အောင်ပြန်စုရဦးမှာ . . . ”

မောင်ဇော်က နိုင်မင်း ခါး
ပြားထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ဝှေ့
ကြည့်၍ . . .

“အားလုံးဈေးတည့်ပြီ၊ ဝက်
မကြီးကချတာနဲ့ တစ်လကျော်ရင်
လာယူမယ်လို့ ပြောဆိုထားပြီးသား
ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားပဲ ခင်ဗျားအိမ်မှာပြော
တုန်းကတော့ နေ့လည်လောက်
လာယူမယ်ဆို ကျွန်တော်က အခု
လာယူတာလို့ မှတ်နေတာ . . . ”

မောင်ဇော်မျက်လုံးများကို
တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ နိုင်မင်းက
မျက်နှာခပ်လွဲလွဲနှင့်

“အေးကွ . . . မင်းထပြန်
ပျားမှ သုံးစရာပေါ်လာတာနဲ့ ငွေ
ကုတ်လိုက်ရတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူထရပ်
ပိုက်သည်။

“မင်းတို့လည်း စကားပြော

နေကြတုန်း ဆက်ပြောရပါ။ ငါ
ပြန်မယ်နော်၊ ဒေါ်လေး ဝါချန်မက်
ပြန်မယ်နော် . . . ”

“အေး . . . အေး”

“ဟာ ကိုနိုင်မင်း ဘယ်နှယ်
နေပူလာတော့မှဗျာ . . . ခုပဲ ရောက်
တယ်၊ ဝက်မဝယ်ဖြစ်လည်း ခဏ
နားပြီးမှ ပြန်ပါ . . . ”

နိုင်မင်းက ဆွဲထားမှာ စိုး
သည့်နှယ် အိမ်ပြင်ရောင်အောင်
ထွက်ပြီးမှ

“ရတယ်လေ . . . စက်ဘီး
နဲ့ပြန်မှာပဲဥစ္စာ . . . သွားမယ်နော် . . . ”

ခြံဝနားမှာ ထောင်ထားသည့်
စက်ဘီးဆီသွက်သွက်လျှောက်သွား
သည့် နိုင်မင်းကို မျက်မှောင်ကုတ်
ကြည့်ရင်းမောင်ဇော်နားမလည်နိုင်
အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ကိုနိုင်မင်း ဘာဖြစ်သွား
ပါလိမ့် . . . ။

* * * * *

တစ်နေ့

အဲဒီတစ်နေ့ကို သူသမရိုးကျ
အတိုင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့တာပဲဖြစ်ပါ
သည်။ ထိုနေ့မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို
ခူးယူနမ်းရွှက်နင်းခြွေခဲ့ဖူး ကြိုတင်
ကြံစည်ခဲ့သည်မဟုတ်။

သို့သော်

မောင်ဇော် သူဦးလေးဆီသို့

ပထမဆုံးထွက်သွားတဲ့အခေါက်. .

တလင်းထဲမှာ စပါးလှေ့နေ

ကြတဲ့မြင်ကွင်း နေခြည်နွေးကို ဖြတ်

သန်းတိုးတိုက်လာသော တလင်း

ပတ်ကြားထဲကလေ။

မောင်ဇော်နဲ့ အတူလိုက်

လာဖြစ်တိုင်း ခံစားနေကျသဘာဝရဲ့

သာယာကြည်နူးမှုတွေကို ရောက်

လာမိတဲ့သူမှာ လက်လွတ်မခံလို

သည်မို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ

မောင်ဇော်တို့ တလင်းဘက်ဆီ

ထွက်လာခဲ့မိသည်။

တလင်းကို လှမ်းမြင်နေရပြီ

ဖြစ်သော ကိုင်းတောရှည်များကို

ဖြတ်သည့်လမ်းကျဉ်းကလေးထဲဝင်

တလင်းဘက်မှ လှပကျော့

ရှင်းစွာ တိုးလျှောက်လာသော

အရိပ်ကလေးတစ်ခု။

ကိုင်းတောတွေဟာ ရှည်

လျား ညွှန်ကျနေကြတာမို့ ဦးခေါင်း

နှင့် တိုးတိုက်မိတာမျိုးလည်းရှိကာ

အဲဒီအရိပ်ကိုင်းပင်တွေကြားက

ငုံ့လျှိုးပေါ်ထွက်လာတာကို အတော်

နီးနီးကျမှ လူလုံးကွဲလေသည်။

“ဟင် တမာပါလား”

သူအံ့ဩသွားသည်။

တမာ့ အကြောင်းကို

မောင်ဇော်ထံမှ သူ့အတော်များများ

သိထားခဲ့သည်။

ထို့ပြင် တလင်းထဲသို့

မကြာခဏရောက်လာတတ်သော

တမာဟာ မောင်ဇော်အပေါ်

အတော်လေးတွယ်တာနေမှန်းလည်း

သိခဲ့ရသည်။

မောင်ဇော်ကတော့ နှမလေး

တစ်ယောက်သဖွယ်ပါ. . .

ခုလည်း မောင်ဇော်မရှိမှန်း

မသိဘဲ ရောက်လာကာတစ်ယောက်

တည်း လှည့်ပြန်လာပုံရသည်။

ရှည်လျားသော ကျစ်ဆံမြီး

နှစ်ဘက်ချလျက် ဖြူနေသော ပါ

ပြင်နှစ်ဘက်မှာပါးကွက်ကလေးတွေ

ထင်းနေအောင် တင်ထားသည်မှာ

နီးကပ်လာလေ နိုင်မင်းရင်ခုန်သံမြစ်

လာလေ. . . ။

ပြည်ဝန်းမို့မောက်သော

ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းလေးတွေ

က အနက်ရောင်အင်္ကျီ လက်ပြတ်

ခါတို့ ကချင်ထမီ အနီရဲရဲလေးနှင့်

မျက်စိခွာချင်ဖွယ်မရှိ။

နိုင်မင်းကို အံ့ဩဟန်လေး

နှင့် မျက်လုံးလေးငစ်ချက်ပြုတ်ပြုတ်

ပြီး ချက်ချင်းမျက်နှာချစ်သည်။

ရှည်လျားတော့ညွတ်သော

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများက လှရက်

လှန်းပါသိ။

ဒီမိန်းကလေးသာ စကား
ပြောနိုင် လူကောင်းအတိုင်းဆို
နိုင်မင်း မရမက လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစား
ပါမည်မှာမလွဲ...။

ဒါပေမယ့် ခုတော့...

မောင်ဇော်ဆီ လာတာလား

တမာ...

သူ့ရှေ့က ပိတ်ရပ်၍ မေး
တော့ တမာမျက်လုံးလေး ပိုပြုံးသွား
ကာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မော့
ကြည့်၏။

“ညီမလေးက မောင်ဇော်
မိ လာတာမဟုတ်လား၊ မောင်ဇော်
က အင်ကြင်းရွာကိုသွားတယ်”

တမာက ထွက်သွားဖို့ဆို
တာ စုလျက်၊ လမ်းကလေးက
ပြည့် လူနှစ်ယောက်ယှဉ်သွားလို့
မလုံလောက်သော လမ်းမို့ ပြေး
ဂါတ်မှားနေသော သားသမင်နှယ်
ဟုန်ကယင်ဖြစ်နေလေသည်။

“တို့ကို ကြောက်နေတာ
ကား တမာ၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊
မောင်ဇော်ကို ခင်သလိုမျိုး ခင်လို့
ပါတယ်...”

တမာက အပြတ်သက်
မင်းခါဝစ်သည်။

နိုင်မင်းရင်ထဲအောင့်သွား၏။

ထို့ပြင် တမာက သူ့ကို

ရွှောင်းရှားကာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုး
စားရာ...

“နေပါဦး တမာ... အေး၊
အေးဆေးဆေး... ကျိုးပြောတာကို
နားထောင်စမ်းပါဦး...”

သူကဆွဲ တမာက ရုန်းနှင့်
မထင်မှတ်ဘဲ တမာကိုယ်လုံးလေးကို
သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့မိကိမိရာ နိုင်မင်း
အသွေးအသားတွေ ဆူပွက်လာ
သည်။

ရမ္မက်အမှောင်က သတိဆို
သော လမ်းကြီးကို တိမ်တိုက်ဖုံး
သွားသည့်နှယ်။

နိုင်မင်းနဲ့ တမာ ကိုင်းတော်
ထဲမှာ လုံးထွေးလဲကျသွားရင်း သူ
တမာကို ကိုင်းတောအတွင်းထဲထိ
ဆွဲသွင်းကာ...

တဒဂ် သာယာမှုမှာ သူ
မက်မောစွာမှားယွင်းသွားခဲ့လေသည်။
သူ့ကိုတွန်းဖယ်ကာ တမာ ဖရိုဖရဲ
ထွက်ပြေးသွားမှ နိုင်မင်း အားလုံး ကို
ထိတ်လန့်ရမုန်းသိလာသည်။

သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ...

ကိုင်းတောထဲမှာပဲ ငုတ်
တုတ်ထိုင်ရင်း အကြာကြီးလေ့ရှိင်း
နေမိသည်။

နောက်ဆုံး စကားမပြော
နိုင်သော တမာကို ဒီအဖြစ်ကို

တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုပြန်လည်ပြောဖို့
မလွယ်နိုင်ဘူးဆိုသောအတွေးနှင့်
မေ့ပစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်။

နောက်ရက်များမှာ သူ
တောင်ဖို့ရွာကို ခြေဦးအလှည့်ဘဲ နေ
ခဲ့ပေမယ့် နားတော့စွင့်ထားခဲ့သည်။

တမာနဲ့ ပတ်သက်၍ ဘာ
သတင်းအစအနမှ မရသဖြင့် ပူပင်
ကြီးခဲ့သော စိတ်က ငြိမ်သက်သွား
သည်။

နှစ်လနီးပါးကြာမှ ဝက်ဝယ်
လိုသောကိစ္စနှင့်တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့၏။

ဒီအချိန်ထိ အားလုံးက
အေးချမ်းနေခဲ့သည်သာ။

မောင်ဇော်နဲ့တောင် မဆုံမိ
အောင် သူရှောင်နေခဲ့တာ...။

ခုတော့ အားလုံးပြီးစီး လွန်
မြောက်ခဲ့ပြီထင်ခဲ့တာမှ... နဖူးမှာ
အစုံပြန်လာသည့် ချွေးစေးတို့ကို
အသာပွက်သုတ်ပစ်ရင်းအိပ်ယာပေါ်
လှဲချလိုက်သည်။

“ကိုနိုင်မင်းရေ မသင်
လာတယ်ဗျ...။”

“ဟင်...”

သူ့အထင်ကြီးလေးစား
မြတ်နိုးယုယလိုပါ၍ လက်ထပ်ယူနိုင်ဖို့
ကြိုးစားရယူထားရသော...

ယခုလက်ထပ်တော့အံ့ဆဲဆဲ

လည်းဖြစ်သော မူလတန်း
ကျောင်းဆရာမလေး သင်...

ချောသည် လှသည်
သာပေမယ့်ကျက်သရေရှိတဲ့မိန်းက
ကုန်သွယ်သောအခါတွဲ မိန်းကလေး...

မိဘလူကြီးအုပ်ထိန်း
အောက်မှာ ဗိုင်းကောင်းကျော
နေလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး...

တမာရဲ့ကိစ္စကြီးသာ
ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့လျှင်...

“သင်ကို မျက်လုံးပြု
ဘာဖြစ်လို့ငေးနေတာလဲ... အစ

“ဟင်... ဪ... ဟင်...
သူ့အခန်းတံခါးဝမှ စ

“လှုပ်ရှားဖို့သတိရ၏။
“ထိုင်လေ... တမာ”

“ဘယ်သူ... ”
“ဟာ ယောင်လို့ သ

ထိုင်လေ... ”
“အစ်ကိုရယ် သင်

တမာများမှားရတယ်လို့... ”
သင်က ပြုံးပြုံးလေ

ရင်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လို့
သည်ည။ တမာဆံပင်တွေလေ

မလှပေမယ့် တမာဆံပင်လော
အရှည်ရှိသော သင်နဲ့ ဆံပင်

ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နိုင်မင်း တံ
မမျှနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

“ဖိတ်စာတွေ ဒီနေ့အပ်မယ်

အစ်ကိုပေါ်မလာလို့ သင်ခန်းစာကို
ဖတ်တာ...”

“ဪ အပ်ခိုင်းလိုက်ပြီ

သင်... အစ်ကိုတပည့်လေး တစ်

ယောက်ကို သေချာရေးပေးပြီး ခိုင်း

လိုက်တယ်၊ သင်အလုပ်ရှုပ်နေမှန်း

လည်း အစ်ကိုသိတယ်လေ၊ ဒီနေ့မှ

အစ်ကိုလည်း သိပ်နေမကောင်းလို့”

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်

လို့လဲ...”

“ဘာဖြစ်မှန်း မသိပါဘူး

... ခေါင်းတွေနောက်နေတယ်... ”

“ကြောင့် မနက်ကတည်းက အပြင်

ကိုလုံးဝမထွက်သေးဘူး... အလုပ်

မမားတွေနဲ့ပဲ လွှဲထားတယ်”

ဒါဟာ မုသားတော့ မဟုတ်

မလဲ...။

မနေ့က တောင်ဖို့ရွာကပြန်

လာကတည်းက သူ့စိတ်ဟာ သူ

ကိုယ်မှာမရှိ တစ်ညလုံး အတွေးများ

ရစ်ပတ်လျက် မိုးလင်းတဲ့အထိ

ပျစ်မွေးမှ မမွေးခဲ့ရသေးပေ...။

တောင်ဖို့ရွာမှာ အုံးအုံး

ကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်နေခဲ့သော တမာ

ကိုစုဟာ အမှန်တရားပေါ်မလာဘဲ

အိုးသွားပါ့မလား...။

မောင်ဇော် ဟာ ဒီကိစ္စကို

ဘာတစ်ခုမှ သိခဲ့ပုံမပေါ်ပေ။ ဒုသ်
လျှင် သူတမာ့ဆီ ရောက်သွားမည်။

မေးတော့မည်။

သူနဲ့တမာ့ကို ထင်ထားကြ

သော လူတွေကြားထဲမှာ တမာ

သည် တရားခံဟာ မောင်ဇော်ပါလို့

လက်ညှိုးထိုးချလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး

ဆိုတာကို သေချာသည်။

ဒါကို မောင်ဇော်ဟာ သူ

ဂရုစိုက်ကြင်နာခဲ့ရသောမိန်းကလေး

တစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်အတွက် ဒီအ

တိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေမှာတဲ့လား...

ကိုယ်ဝန်အတွက် အနစ်နာ

ခံလက်ထပ်ယူဖို့ဆိုတာ မခဲယဉ်းလှ

ပေမယ့် စကားမပြောတတ်သည့်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်

ယောက်ျားက ပေါင်းသင်းလိုပါ

သနည်း။

ဒါဆို မောင်ဇော်ဘာလုပ်

မလဲ...။

နိုင်မင်း သင်ကို မမြင်

တော့ပေ...။

တောင်ဖို့ရွာနဲ့ ပိတောက်ရွာ

ဟာ အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်... တမာ

ကို သူ့ဘယ်လောက်ထိ ကြာကြာ

ပုန်းနေနိုင်မှာလဲ...။

နိုင်မင်း ချောက်ခြားပုံကို

သင်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ စူးစိုက်

ကလေးလေးနဲ့...

* * * * *

“ဒေါ်လေးခ”

“ဟေ့... ”

“ဟောဒီမှာ . . . တမာ့ကို
ခေါ်ပါဦး... ”“ဟော့တော်. . . ဘယ်တုန်း
က အပြင်ရောက်သွားသလဲ... ”ဒေါ်မယ်ခ အံ့ဩစွာဆိုရင်း
အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာသည်။
မောင်ဇော်က လွယ်အိတ်နှင့် ဆွဲခြင်း
တပ်ဖက်နှင့် တမာက မောင်ဇော်ရဲ့
ဘေးမှာ ဒေါ်မယ်ခသူမကိုဆင်းခေါ်
မှာ စိုးသည့် မျက်နှာလေးနှင့် လှမ်း
ကြည့်နေသည်။“ဘယ်တုန်းက ထွက်သွား
တာလဲ... သမီးရယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊
မောင်ဇော်ရယ်... ဒီကလေးမ...
ဒီလိုမထွက်တာ အတော်ကြာနေပြီ
ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ... ”“ကျွန်တော်က ပိတောက်
ဆိပ်ကိုသွားမလို့ တလင်းထဲကို
လှည့်ဝင်ကြည့်တာ သူတလင်းထဲ
ရောက်နေတယ်ဒေါ်လေးခ... ”သူသွားနေကျ နေရာပဲဟု
ခဏော့တာ ဒေါ်မယ်ခစိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွား၏။သမီးလေးဟာ လူကြောက်
တတ်သလောက် ဟိုဒီသွားလာတာဆိုလို့ ရွာထိပ်တောင်ဖို့ကြီးပေါ်မှာ
မောင်ဇော်အလုပ်လုပ်တတ်သေး
တလင်းထဲကိုပဲ ဖြစ်သည်။သူမမှလွဲလျှင် တမာအခ
ဆုံးလူဟာ မောင်ဇော်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ခုချိန်မှာ
တရားခံဟာ မောင်ဇော်လို့ အတော်
ကြီးထင်ခဲ့ကြတော့သည်။ခုတော့ အားလုံးရှင်းသွားပြီ
ဖြစ်ကာ တရားခံကို ရှာဖွေဖို့ခြေရာ
လည်း ပျောက်နေခဲ့သည်။မောင်ဇော်ကို ပြကော
မဟုတ်ဘူးခေါင်းခါပြကာ မောင်ဇော်
ကိုပါ တမာက လူတွေစွပ်စွဲတာက
မမှုသည့် အမှုအယာလုပ်ပြလျက်
ပုဆစ်လေးတုပ်၍ ထိုင်ကန်တော့ရှာ
သည်။သူကြီးလည်း ဦးကျောက်
ခြောက်သွားသည်။ရွာသားတွေလည်း စိတ်
မကောင်းကြပေ။သို့သော် တမာ လက်ညှိ
မထိုးပေမယ့် တရားခံယောက်ျား
ဟာ ရွာသားတွေထဲမှာပဲရှိရမည်ဟု
ရွာသားတွေရော သူကြီးပါ ထင်
နေကြဆဲ... “သူပျင်းလို့ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်
ရွာတယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်... ”

ဒေါ်မယ်ခက တမာ့ လက်

“မင်းလေးကို လာဆွဲ၍ စိတ်မ

ကောင်းစွာပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးခ

“ခုသူကကျွန်တော်နဲ့ပိကောက်ဆိပ်

ကို လိုက်မလိုတဲ့ . . . ”

“ဘုရားရေ . . . ”

ဒေါ်မယ်ခ တအံ့တဩဖြစ်

ပွားသည်။ ရှေ့ခြေတစ်လှမ်းတိုးဖို့ကို

“နောက်ခြေနှစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်ကြည့်

ကတ်တဲ့တမာဟာ ဒီလိုထင်ရာစွတ်

ကွက်သွားတတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်

ဟာ သူမမွေးထားတဲ့ သမီးမို့ သူမ

သာ အသိဆုံး

အခုကျမှ . . .

“ပိတောက်ဆိပ်ကို ဘာဖြစ်

ပို့လိုက်ချင်တာလဲ . . သမီးလေး

မယ် . . ဘယ်တုန်းကမှ ရွာပြင်ခြေ

ကစ်လှမ်းမကျူးခဲ့ဖူးဘဲနဲ့ ”

တမာက ဘာမှ လက်မခံ

သည့်သဘောနှင့် ခေါင်းတခါခါလုပ်

လျက် မောင်ဇော်လက်မောင်းကိုပဲ

ကွဲထားသည်။

“မလိုက်ပါနဲ့ ညီမလေးရာ

“နဲ့ချင်းပြန်ဆို အစ်ကိုက ခေါ်သွား

ပါတယ် . . . ခုဟာက ဟိုမှာပစ္စည်း

မပြီးရင် ညအိပ်ရမှာ နော် . . .

“မိကလေးကလိမ္မာပါတယ်ဟာ . . . ”

တမာက မျက်ရည်ပဲလျက်

မောင်ဇော်ကို ဆွေးငေးစွာပြော၏။

သူမမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ယူကျုံးမရ

သော နာကျင်ကြေကွဲသော မပြော

ဆိုနိုင်သော စကားလုံးပေါင်းများစွာ

ရှိနေလေသည်။

တမာကိုကြည့်၍ မောင်ဇော်

ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားသလို တစ်စုံ

တစ်ရာထိရှုခြင်းဖြစ်သွားမိသည်မှာ

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ . . . ။

တမာမျက်လုံးလေးတွေထဲ

က စာကိုသူအငမ်းမရ ရှာဖွေဖတ်ရှု

နေဆဲ . . . ။

“တမာ . . . ”

တလက်လက်ပြည့်အိုင်နေ

သော မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်များ

ပါးပြင်အောက်သို့ လိမ့်ခနဲဖြတ်

အဆင်း တမာချာခနဲပြေးထွက်သွား

လေသည်။

အိမ်ပေါ်ပြေးတက် သွား

သည့် တမာ့ကို ငေးကြည့်က

ဒေါ်မယ်ခ မျက်ရည်လည်နေသလို

မောင်ဇော်ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသလို

“ဒေါ်လေးခ . . . ”

“ဟင် . . . ”

“တမာ တစ်ခုခုကို ပြောချင်

နေသလိုပဲ . . အဲဒါ ဒေါ်လေး

သားအမိချင်းသိရအောင် ကြိုးစား

ကြည့်ပါလား . . . ”

“မပြောပါဘူး.. လူလေး
ရယ်၊ ဒေါ်လေး တတွတ်တွတ်ချော
မေးခဲ့ဖူးပါတယ်.. . ခုလည်း မေး
နေပါပဲ.. . သူတစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့
တွေ့ဆုံစကားပြောမလားလို့ စောင့်
ကြည့်နေခဲ့တာလည်းရှိပါတယ်.. .
မနေ့က အိမ်ကနေတစ်ဖဝါးမှ
မထွက်ခဲ့ပါဘူး.. . ဒီနေ့တော့
အမှတ်တစ်မဲ့ဖြစ်သွားတုန်း သူ
တလင်းဘက်ထွက်သွားတာပဲ.. .”

မင်းကိုပဲခင်တွယ်ရှာတာ
ပါကွယ်.. . ဟု လူစဉ်မမှီသော
သမီးလေးအတွက် ရင်ထုမနှာ ပြော
လိုက်မိသည်။

မောင်ဇော်က ဒေါ်မယ်ခ
ရင်ထဲကစကားကို မကြားနိုင်သလို
သတိလည်းမထားမိပေ.. . ။

သူစဉ်းစားနေမိသည်က။

တလင်းထဲကို သွားချင်တာ
သူ့ကြောင့်မှ ဟုတ်ရဲ့လား.. . ။

* * * * *

“မင်းဘက်ထရီကို က
ပလိပ်ပြားတွေ အားလုံးလဲပစ်ရမှာ
မောင်ဇော်၊ ပလိပ်ပြားအသစ် ငါ့ဆီ
မှာမရှိတော့ဘူး.. . ငါလည်း
အလုပ်မလုပ်ဘဲ အနားယူနေတာ
သုံးရက်ရှိပြီဒါကြောင့်ပစ္စည်းမရှိတာ”

“ဟင်း.. . ဒါဆို.. . .”

“ငါ ကောင်လေးတ
ယောက်နဲ့ မှာလိုက်ဦးမယ်.. .
ချိန်မီရောက်လာရင်တော့ ပြီးမှ
မပြီးတော့လည်း မင်းဒီမှာ ညအ
လိုက်ပါကွာ.. . မနက်စောစောထပြ
ရတာပဲ.. . .”

မောင်ဇော်က သူလည်း
တိုင်းပဲ ထင်ထားပြီးသားမို့ ဆတ်က
ခေါင်းညိတ်လျက်.. . ။

“အိပ်ရတာက အကြာဝါ
မဟုတ်ပါဘူး.. . တော်သေးတာပေါ့
တမာ ပါမလားလို့ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း
ကြိုတွက်လို့ ချောထားခဲ့ရတယ်.. .

“တမာ.. . .”

နိုင်မင်း ခေါင်းထဲမှာဒိန်းကနဲ
ပွင့်ထွက်သွားသလား.. . ထင်ရ
လောက်အောင် မြည်းဖီးသွားလေ
သည်။

မောင်ဇော်က ပြုံး၍.. .

“ဟုတ်တယ်.. . ဒီတစ်ခါ
ကျမှ ကောင်မလေးဘာတွေ စိတ်ကူး
ပေါက်ပြီးထဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး.. .
ကျွန်တော်လာခါနီးတလင်းထဲမှာ ဆုံ
ပြီး ပိတောက်ဆိပ်သွားမယ်မှန်း သိ
ရော သူပါလိုက်ပါရစေဖြစ်တော့တာ
ပဲ.. . အဲဒါနဲ့ ဒေါ်လေးမဆီ သေ
သေချာချာပြန်ပို့ခဲ့ရသေးတယ်.. .”

“ဟင်း.. . .”

နိုင်မင်း ဟန်ဆက်တင်း

“သည့်ကြားမှ လည်ချောင်းတွေ
မှောက်သွေ့လာသည်။

မောင်ဇော်က ဖြစ်သမျှကို
ကုချာပြောပြလိုပုံရသော်လည်း
လည်မျိုသိပ်လိုက်ဟန်နှင့် သက်ပြင်း
မူလသည်။

“ဟမ် ဟာ သိပ်ကို သနား
ယူကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါဗျာ”

နိုင်မင်း တောင့်တောင့်ကြီး
နေသည်။

သနားစရာကောင်းတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါစော်
ကားမိတယ်ဆိုရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်
မလဲ မောင်ဇော်...

သူ မောင်ဇော်ကို စူးစိုက်
ကြည့်ဖြစ်၏။

မောင်ဇော်ကဘာမှမသိပေ။

အိမ်ရှေ့ထောင့်မှ စုပုံထား
တာ ဘက်ထရီပြားဟောင်းများဆီ
ကြည့်ကာ ထိခိုက်ခံစားနေရပုံ
ပါသည်။

တမာ... တမာ... ဖိတောက်
စိုက်ကို ဘာလာလုပ်မှာလဲ...

အဖြေက တစ်ခုပဲရှိသည်။

နိုင်မင်း ခေါင်းတစ်ခုလုံး မီး
ဟောက်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုနိုင်မင်း ဖိတ်စာ

ထဲမှာ ကိုနိုင်မင်းရဲ့ ပီကေကုသ
အားလုံးကျောင်းဆရာချုပ်က

“ဪ... အင်း”

ဖိတ်စာတွေက ဝေပြုံးမဲ့ပြီ။

ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ။

နိုင်မင်း လက်ဝါးကို အုပ်၍

ဖြန့်ချိလုပ်လျက် ခြောက်ခြားမှုကို
ဖြေလျော့နေမိသည်။

တမာ ဒီလိုခြေလှမ်းစလာပြီ
ဆိုလျှင် သူ့မှာ ပုန်းစရာမြေမရှိတော့

ပေ။ ဒါဆို အားလုံးသိကွာကျ
အရှက်ရကြမည်။

သူ့ဘဝထောင်ထဲမှာ ဘဝ
ဆုံးရတော့မည်။

ဒီလိုအဖြစ်ခံလိုက်ရမှာလား။

* * * * *

သူကြီးအိမ်သို့ ချီတက်လာ
ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးက မနည်း

မနော။ သူကြီးဦးတင်လှ အိမ်မြင့်ကြီး
ရဲ့ အပေါ်ထက်မှ ကယျာကယာဆင်း

လာကာ လူအုပ်ကြီးအလယ်က
သယ်လာကြသော ဖာစ်စုံတစ်ရာကို

ပြူးပြဲကြည့်ရင်း ရှေ့ထွက်လာခဲ့၏။

“ဘာလဲ... ဘာဖြစ်လာ
ကြတာလဲ... လူစုလူဝေးနဲ့...”

သူကြီးခပ်သုတ်သုတ်ထွက်
လာတာမြင်သည်နှင့် ပိုင်ပတ်မန

သောလူအုပ်ကြီးက ကိပ်ဂဗု ရှာမနဲ့
ဖယ်ပေးလိုက်ကြ၏။

“ဟာ...”

ဝါးကပ်ပေါ်မှာ အလောင်း

တစ်လောင်း...

သူကြီးခါတ်လိုက်ခံရသူလို
တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီးဖြစ်သွားလျက်။

“ဒါ... ဒါ...”

“တမခု အလောင်းပါ

သူကြီးရယ် သူနေ့လည်မတိုင်ခင်
ကတည်းက ပျောက်နေလို့ သူအမေ
ရယ်၊ မောင်ဇော်ရယ် ရွာသားတစ်
ချို့နဲ့ ကလေးတွေရယ် လိုက်ရှာနေ
ခဲ့ကြတာ... ခုညနေစောင်းမှ
တောင်ဖို့ကြီးအောက်က လျှို့ဝှက်က
တွေ့တာ...”

ရွာသားတစ်ယောက်က
ပြောရင်း အလောင်းသယ်လာကြသူ
လည်းသူကြီးရဲ့ခြံရှေ့မှာပဲအလောင်း
ကို ချလိုက်ကြသည်။

လူတွေ တဖုတ်ဖုတ်ပြေး
လိုက်လာကြတာ သူကြီးအိမ်ရှေ့မှာ
လူတွေချက်ချင်းပြည့်ကြပ်သွား၏။

အုပ်ခဲရှည်လျားသော ဆံပင်
များက အထွေးလိုက် ပုံကျလျက်။
သွေးထွက်သံယိုလည်း မရှိပါဘဲ အိပ်
ပျော်နေ ာကဲ့သို့ ပက်လက်ကလေး
ငြိမ်သက်စွာရှိနေပါသော တမာ
မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ သူကြီး
အံ့ကြိတ်လျက် ခေါင်းတခါခါဖြစ်

သွားရှာသည်။ ဒီမိန်းကလေး ကိုယ်
ထဲမှာ ရင်သွေးလေးနဲ့ပါ...။

ယုတ်မာပက်စက်လွန်းသော
လူသတ်ကောင်ဟာ တမင်စော်ကဲ
ခဲ့ပြီးမှ အစအနမပေါ်အောင် လ
စတုံးလုပ်ပစ်လိုက်ခြင်းဆိုတာ ထ
ရှားနေသည်။

အစကတည်းက တရာ၊
ပျောက်နေရတဲ့အမှု...

အခု ကာယကံရှင်က ဆို
ပါးသွားခဲ့ပြီ...

“တောက်...”

သူကြီး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရန်
တက်ခေါက်လေသည်။

“တမခု ကိုယ်မှ... ဘာ
ဒဏ်ရာတွေလဲ...”

“ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး
သူကြီး... လည်ပင်းမှာ အညို အ
မည်းတွေတွေ့တယ်... ပါးမှာသွေး
ခြေဥနေတဲ့ လက်ဝါးရာကြီးတစ်ခု
တယ်...”

“တောက်... ယုတ်မ
လိုက်တဲ့လူ...”

“ဟုတ်တယ်... သူကြီး
အမှု့မြို့ဂတ်ကိုတိုင်ပြီး ရအောင်
ဖော်ပေးပါ...”

“လူသတ်ကောင်ပေါ်လာ
ရင် ရဲဆီကတောင်းပြီး ငါတို့ တ

ယောက်တစ်ချက်ခါးနဲ့ ခုတ်သတ်
ယယ်... "

ရွာသားတွေ ယောက်ျား
မိန်းမ အားလုံးလက်သီးလက်မောင်း
ကန်းနေကြသည်။

မိန်းမတစ်ချို့ငိုနေကြလေ
သည်။

"မယ်ခ ဘယ်မှာလဲ..."

"သတိရလိုက်. တက်လိုက်
ဖြစ်နေလို့ဒေါ်လှတို့ပြုစုနေကြတယ်"

"ဖြစ်ရလေကွယ်..."

သူကြီးမျက်နှာကြီးနီကာ
ခေါက်တုံးခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

ရုတ်တရက်နေရာမှ ရပ်
စဲလိုက်ပြီး

"မောင်ဇော်ရော..."

မေးလိုက်မှ အလောင်း
သယ်လာသူတွေတစ်ယောက် မျက်
နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဟိုဒီ ရှာ
ဖွေလျက်။

"အလောင်းကို သူနဲ့
ကလေးတစ်ယောက်တွေကြတာပဲ...
သူလည်းတော်တော်စိတ်ထိခိုက်သွား
ရှာပါတယ်... ဟိုနေရာမှ သဲလွန်
ယဲစရာကျန်ခဲ့တယ်ထင်တယ်..."

"ဟုတ်တယ်... ဦးဦးဇော်
ဟဲ့ဒီနေရာမှ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကျန်ခဲ့
တယ်..."

* * * * *

ရွာသားတွေအားလုံး အ
ပြင်မှာပဲနေကြပေမယ့် မောင်ဇော်
က ရင်ခွဲရုံထဲအထိ ဝင်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော့်ညီမလေးပါဗျာ
ကျွန်တော် နောက်ဆုံးခဏလေး
ဝင်ကြည့်ပါရစေ..."

အမှုက မြို့ဝတ်ကိုရောက်
သွားသည်၌... အလောင်းကိုပါ
မြို့ကိုသယ်သွားခဲ့သည်။

မူခင်းဆိုင်ရာ ဆက်စပ်သမျှ
များပြုလုပ်ဖို့ဖြစ်ပါသည်။

ဒါဟာနောက်ဆုံးတွေ့ခြင်း
မို့ ရွာသားအတော်တော်များများ
လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ မောင်ဇော်
အလောင်းနဲ့ နှစ်ယောက် ဘည်း
ရှိနိုင်မယ့် အချိန်ကို ဟမင်စောင့်ပေ
မယ့်မရခဲ့ပေ...။

ထို့အပြင် ခုလိုရင်ခွဲရုံထဲ
အထိ ကြိုးစားဝင်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်
သည်။ ခြေဖျားမှ မျက်နှာစစ်ဆုံး
ဖုံးလွှမ်းထားသော ပိတ်ဖြူစကို မျက်
နှာလေးပေါ်လာအောင် သူအသာ
လှမ်းလိုက်သည်။

ဝင်းဝင်းဝင်းလေးပျို့နေဆဲ
သော တမာ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်
မှာ အစကနီရဲ့စာ ထင်ကျန်ခဲ့သော
လက်ဝါးရာကြိုးက ညိုပုတ်ပုတ်ကြိုး

မောင်ဇော် အံ့ကြိတ်ထားပါ
လျက်နှင့် မျက်ရည်ဝဲလာခဲ့သည်။ သူ
ရုပ်အင်္ကျီထဲမှာ သိမ်းဆည်းယူ
ဆောင်လာခဲ့သောပစ္စည်းလေးတစ်ခု
ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အလွန်လှပသော အစိမ်း
ရောင်ဖောင်ပိန်လေးတစ်ချောင်း။

ဒီပစ္စည်းလေးကို သူသိ
သည်။

သူ့အမြဲမြင်ဖူးနေခဲ့သော
ပစ္စည်း...။

ဒါကို တောင်ဖို့ကြီးနဲ့မလှမ်း
မကမ်း ကိုင်းတော်အစပ်မှာ တွေ့ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းဖောင်တိန်ရှိသော နေ
ရာအနီး ကိုင်းတောထဲမှာ ကျိုးပိပြား
ကျနေသော ကိုင်းပင်အတော်များ
များကိုလည်း မြင်ခဲ့၏။

တမာဟာ ကိုင်းတောထဲမှာ
အသတ်ခံရကာ လျှို့ဝှက်ကို ပစ်ချထား
ခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ဖို့ရွာရဲ့အဆုံးဟာ
တောင်ဖို့ကြီးဖြစ်ပြီး တောင်ဖို့ကြီးရဲ့
ဘစ်ဘက်ဟာ တောင်ကြီး မျက်
ညှင်းမို့ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်ကြည့်
ဘတ်တဲ့နေရာမဟုတ်ပေ...။

သူ့ဟို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာ၍
တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ဇော်က ဖောင်တို
ကို တမာရင်ဘတ်ပေါ် အသာတ
ပေး၍...။

“နင့်ကို စော်ကားသွား
တရားခံကို ငါသိပြီတမာ နင်ပြော
ကြိုးစားရင်း မပြောနိုင်ခဲ့ဘဲ လွတ်
မြောက်ကျန်ခဲ့တဲ့ တရားခံကိုငါသိပြီ
သူ့အသံထွက်ပြောရင်း အ
သံက တိမ်ဝင်သွားသည်။

ပိတောက်ဆိပ်ကို သူ့သွား
မယ်ဆိုတုန်းက အတင်းလိုက်ဖို့ပြင်
ရင်း လိုက်ခွင့်မရခဲ့စဉ် ကြေကွဲသွား
သော တမာမျက်ဝန်းလေးတွေကို
ပြန်မြင်လာသည်။

သူ့မ တတ်နိုင်သည့် အား
လေးနှင့် တရားခံကို ဆွဲပြနိုင်ဖို့ ကြိုး
စားရှာပါသေးသည်။
သို့သော်...

“ညီမလေးရယ် ဒီပစ္စည်း
တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါတို့ တရားခံဖမ်းလို့
မရသေးဘူး... အခု သူမင်္ဂလာ
ဆောင်တော့မယ်... နောက်ထပ်
မိန်းမတစ်ယောက် ပျက်စီးရဦးမယ်၊
ဒီလူယုတ်မာမျိုးနဲ့ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ
မထိုက်တန်ဘူး...”

ပြောရင်း မောင်ဇော်အသံ
က ကျယ်၍ မာထန်လာသည်။

“ညီမလေးကိုယ်တိုင်

နာကျည်းခံပြင်းနေမှာပါ။ . . အဲဒီ
တရားခံကို ညီမလေးကိုယ်တိုင်
ဖော်ထုတ်စမ်းပါကွာ။ . . ဒီစိတ်နဲ့
နင်ကျွတ်လွတ်နိုင်မှာ မဟုတ်သေး
ဘူးဆိုတာငါတို့သိတယ်။ ဒါကြောင့်
ကမ္ဘာ့အမြန်ဆုံးပေါ်ရအောင် ယုတ်
မာတဲ့သူကို ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ပေး
နိုင်အောင်ညီမလေးကူမဖြစ်မယ်။ . . ”

သူ့ရှေ့တစ်လှမ်းထပ်တိုး
ကာ တမာ့မျက်နှာကိုစူးစိုက်ကြည့်၍
“ဒီလို ခိုင်းမိတာ ငါ့ကို
ပွင့်လွှတ်ပါ တမာ။ . . စမ်းတဝါးဝါး
ရှာဖွေနေကြရမဲ့ အချိန်တွေကို ငါ
မခံစားနိုင်လို့ပါ။ . . နင် ငါနဲ့ ခုလိုက်
ပဲ။ . . ငါသွားလေရာ နင်လိုက်လာ
ပါ။ . . တရားခံကို နင်ဖော်ထုတ်ပါ။
ကမာ ညီမလေး ငါပြောတာကြား
တယ်နော်။ . . တရားခံပေါ်တဲ့အခါ
နင့်ကို အလှူဒါနနဲ့ အမျှဝေပေးပါ
မယ်။ . . . ”

စခန်းအပြင် မှာတော့
“ဝီမယ်ခ ရွာသားတစ်ချို့လက်ထဲ
မှာပျော့ဖတ်ခွေခေါက်လျက်။ . .

* * * * *

“အမလေး သတိုးသားက
သတိုးသမီးအနားကကို မခွာတော့”
ပြည့်နက်လှပြီအိမ်မပြန်သေးဘူးလား”
မနက်မင်္ဂလာဆောင်တော့

မှာ ညဘက်မှာ ပန်းလိပ်တွေဆင်ကြ
ဘောလုံးတွေ ဆွဲကြ။

မိန်းကလေးတွေက ပန်း
စည်းကြ။ . . .

နောက်ဟယ် ပြောင်ဟယ်
နှင့် ပျော်စရာကြီးဖြစ်နေသည်။

နိုင်မင်းသင်္ဃာန်မျက်နှာလေး
ကိုကြည့်ကာ ပူပင်သောကများကို
ရုတ်တရက်မေ့သွားသည်။

မိန်းကလေးတွေက လက်
တို့၍ စကြ၏။

“ဟုတ်ပဗျာ။ . . မနက်ပဲ
မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မယ်။ . . အ
ဖြစ်သည်းမနေပါနဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီ
ထိုးနေပြီ။ . . တော်ကြာ။ . မနက်ကျ
သတိုးသားမျက်နှာချောင်နေလို့ မလှ
ဘဲနေဦးမယ်။ . . ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ဂိုင်းစကြသဖြင့် နိုင်မင်း ထိုင်ရာမှ
ထရပ်လိုက်ရသည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာက သတိုး
သမီးအိမ်မှာမို့ မဆောင်မီ ကိုယ့်အိမ်
ကိုယ်ပြန်အိမ်ရဦးမည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ . သတိုးသား
လိုက်ပို့ရဦးမလား။ . . ”

“မပို့ရပါဘူးဗျာ။ . သင်
အစ်ကိုပြန်ဦးမယ်နော်။ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့။ . . . ”

“ဟား... ဟား... ”

ဘာမှန်းမသိဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ရွာသားတွေက ရယ်မောမဆုံး...။

နိုင်မင်း ဓါတ်မီးကိုကောက်ယူ၍ မဏ္ဍပ်ထဲကထွက်လာခဲ့သည်။ ညဉ့်နက်ပြီမို့ ရွာလယ်လမ်းမမှာ လူသူလုံးဝ မရှိတော့ပေ...။

သင်တို့အိမ်နဲ့ သူ့အိမ်ဟာ ရွာဦးနဲ့ ရွာစွန်ဖြစ်နေတာမို့မနီးလှပါ။ မှောင်မိုက်သောလမ်းကို ဓါတ်မီးထိုးလျှောက်လာစဉ်...။

“ကိုနိုင်မင်း...”

“ဟင်...”

ခင်ဩဩမိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့အသံ...။

အနားမှာကပ်ခေါ်လိုက်သလို ပီပီသသကြီးရှိကာ ကြက်သီးတွေဖျန်းခနဲထသွား၏။

“ဘာလဲ...”

ရွာထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ ခင်မင်သော မိန်းမများထဲမှာ ဒီအသံမျိုးမရှိ။ နားယဉ်ခဲ့သော အသံမဟုတ်ပါလား။

ဓါတ်မီးနဲ့ အမှောင်ထဲသို့ ဟို ဟို ဒီ ဒီ လိုက်ထိုးကြည့်ပေမယ့် ဘာမှမရှိ။

ထိုစဉ် ရွာထဲမှ ပိုင်ရှင်မဲ့သွားလာနေသော ခွေးလေးခွေးလွင့်

နှစ်ကောင် သူ့အနားပြေးဝင်လာကာ ဟောင်ကြလေသည်။

ဟောင်လိုက်... နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့် ခွေးနှစ်ကောင် ဟောင်နေသည်က သူ့နဲ့ လက်တောင်အကွာလောက်ကို...

“ဟဲ့... သွား... သွား... စမ်း...”

သူဆက်ငေါက်လွှတ်လိုက်တော့ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလျက် နောက်ဆုတ်ထွက်သွားကြ၏။

ဒါတောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်၍ အူနေဆဲ...

နိုင်မင်းကျောထဲက စိတ်တက်လာကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခွေးတွေက နောက်မှ ကျန်ခဲ့ပေမယ့် ခွေးအူသံတွေက သူ့ရာလှမ်းကြည့်ဆွဲငင်လျက်ကပ်ပါလာ

“ကိုယ့် ခြေလှမ်းများကို အားမရနိုင်ဖြစ်နေမိသည်...”

“ကိုနိုင်မင်း...”

ဒီတစ်ခါ ခေါ်သံနှင့် အနားရှက်တစ်ဖက်အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ ဘေးမှာ ပခုံးချပ်ယှဉ်ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့သဏ္ဌာန်ခပ်ဝါးဝါးဟာ ရှည်လျှော့သောဆံပင်တွေ ဖွဲ့ခါလျက်...

“နင် . . . နင် . . .”

နိုင်မင်းကိုယ်ကြီး ဆတ်ကနဲ
ဟန်ခါသွားသည်။ မျက်လုံးတွေက
ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရုတ်တရက်
ပြာဝေကုန်၏။

သေချာပြုံးပြဲကြည့်လိုက်
“ဟာ့ ဘာမှမရှိတော့ပေ . . .”

သူ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး
ထွက်ပြေးချင်သော်လည်းခြေထောက်
ဟွတ်တုန်ယင်ချိနဲ့ကာ လှုပ်ရှားမရဘဲ
မြစ်ကုန်သည်။

“ကို နိုင်မင်း”

“အာမလေး”

ရုတ်တရက်အသံနှင့်အတူ
ရုတ်တည်းတည်းက ချာကနဲပေါ်လာ
သည်မှာ နီရဲသောမျက်လုံးများနှင့်
ဖြူပျော့ပျော့စိမ်းဖန့်ဖန့်မျက်နှာကြီး
ကိုယ်လုံးကို မတွေ့ရဘဲ ခေါင်းကြီး
ကလေးထဲမှာလှုပ်ခါနေသည့်နှယ် . . .

နိုင်မင်း လက်ထဲက ဓါတ်မီး
လွှတ်ကျသွားသည်။ လူလည်း ဒူး
ပျက်ကျသွား၏။

ဦးခေါင်းကြီးသူ့ဆီ နိမ့်ကျ
လာတာမြင်လျှင် နိုင်မင်း သတိလစ်
ပုမျောသွားလေတော့သည်။

* * * * *

သတိုးသားနေမကောင်းပါ။

ညက မင်္ဂလာဆောင်က

ရွာသားနှစ်ယောက် အပြန်လဲကျနေ
သော နိုင်မင်းကို နှိုးထူ၍ အိပ်စား
ရောက်ပြန်ပို့ပေးခဲ့ကြရသည်။

မနက် မိုးလင်းတဲ့အထိ
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့သောသတိုးသား
ကိုဘေးအိမ်ကမြင်ကြသည်ဟုဆို၏။

သို့သော် မင်္ဂလာပွဲကို
သတိုးသားမပါပဲကို မဖြစ်ပါ။မိုးလင်း
တော့ သတိုးသားကို ရွာသားတွေပဲ
ဖေးဖေးမမနဲ့ ခေါ်လာကြရသည်။

သို့သော် သတိုးသားက
တော့ အသက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်
နှယ်

အရယ်အပြုံးမဲ့လျက်၊ဘယ်
ကြည့်ကြည့် အထိတ်အထိတ်အလန့်
လန့်ညကအားလုံးပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသော
ကူညီကြသည့် ရွာသူရွာသားများ
လည်း မပျော်နိုင်ကြဘဲရှိကာ သင်္ဃင်
က ပဝါကိုခပ်တင်းတင်းခြုံ၍ နိုင်မင်း
ဆီလျှောက်သွား၏။

စောစောကပဲ “သူ နေမ
ကောင်းဘဲလာရတာကိုး” ဟု နား
လည်ပေးနေသေးသော သင်္ဃင် မျက်
နှာက ဒေါသများကို ရွာသားများ
လည်း လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာပွဲတက်ရောက်လာ
ကြသော ဟောင်ဖို့ရွာသားတစ်ချို့ထဲ
မှ သူကြီးနဲ့ မောင်ဇော်တို့လည်း

ဆူညံရယ်မောနေသော
မင်္ဂလာပွဲသည် တိကနဲတိတ်ကျသွား
ကာ သတိုးသမီးလျှောက်ထွက်သွား
ရာ ခြေလှမ်းများတိုင်းကပ်ငြိပါ
သွားကြ၏။

သင်က နိုင်မင်းရှေ့မှာ
ခြေစုံရပ်၍ ။

“ကိုနိုင်မင်း . . .”

“ဟာ”

“ဟင်”

တုန်ယင်အက်ရှသော
အသံသည် သင့်အသံမဟုတ်မှန်း
လိကာ ထိုင်နေသူများ လန့်ဖျန်
ယောင်ရမ်းထရပ်လိုက်ကြ၏။

သင်က ပဝါကို ကိုယ်က
နေဖြုတ်ချလွှင့်ပစ်ကာ မျက်ရည်တွေ
လည်း ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကြ
လျက် . . . ။

“ကျွန်မဘယ်သူလဲ ရှင် . .
သိလား . . .”

“နင် . . . နင် . . .”

“တမာလေရှင် . . ယုတ်မာ
စော်ကားပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ တမာပါ”

“ဟာ”

“တမာတဲ့ ဟေ့ . . .”

“ဟိုဘက်ရွာမှာ အသတ်ခံ
ရတဲ့ ကောင်ကလေးပဲ . . .”

ရွာနှစ်ရွာလူကြီးများလည်း

စုံနေစဉ် အမှုကြောင့်ရောက်ရှိနေကြ
သော ရဲများလည်း မောင်ဇော်တို့နှစ်
အတူပါလာကြတာမို့ အားလုံးသော
လူများ သင်နဲ့ နိုင်မင်းအနားမှာ
စုပြုံသွားကြသည်။

ဒီအနီနားရွာတွေမှာ အလှူ
အတန်းမင်္ဂလာဆောင်ရှိပြီဆို ရောက်
နေသည့်ဧည့်သည်များပါ ဘယ်သူ့
ဧည့်သည်ဖြစ်ဖြစ် ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေး
ကြတာ ထုံးစံဖြစ်သည်။

ရဲနှစ်ယောက်က ရှေ့တိုး
ကပ်လျက်သေချာကြည့်သည်။

သင်ကတော့ မျက်နှာမှာ
မျက်ရည်မိုးရွာလျက် . . . ။

“ရှင် . . . ကျွန်မကို ကိုင်း
တောထဲမှာ စော်ကားခဲ့တယ် . . .
ကိုင်းတောထဲမှာပဲ လည်ပင်းညှစ်
သတ်ခဲ့တယ် . . . ကျွန်မကို ရိုက်နှက်
ပြီး မသေမချင်းနှိပ်စက်ခဲ့တာ ကျွန်မ
မှာဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါ”

“နင် . . . နင် . . . ငါ့ကို
မခြောက်ပါနဲ့ ငါတောင်းပန်ပါတယ်
တမာရယ် . . . ငါ့ကိုမခြောက်ပါနဲ့”

“ခြောက်မယ် . . . ဒီအမှု
ကို ရှင်ဝန်မခံမချင်း ရှင်နောက်ကို
ကျွန်မလိုက်နေမှာပဲ . . .”

ပြောရင်း သင်က လက်
နှစ်ဘက်ကား၍ ရှေ့တိုးသည်။

“အား...”

နိုင်မင်း ငယ်သံပါအောင်

ကာ အနားမှာရှိသည့် လူတွေ
ပြောကြားထဲအတင်းလေးဘက်
ကပ်ဝင်သည်။

“လုပ်... လုပ်ကြပါဦးဗျာ
ကယ်ကြပါဦး...”

“တမာ့ကို မင်းတကယ်
ပတ်သလား နိုင်မင်း...”

ပိတောက်ဆိပ်ရွာသူကြီး က
လသံမာမာနှင့်မေးသည်။ လုံးဝ
ကပ်မှတ် မမျှော်လင့်ခဲ့သော အ
မျိုးမျိုးကို လူတွေအားလုံးစကား
ပြောနိုင်လောက်အောင် မှတ်တက်
နေကြ၏။

“ကိုနိုင်မင်း...”

“အမလေး... မခေါ်ပါနဲ့”

နိုင်မင်းနားတွေ ပိတ်၍
သင်ရွှေဆောင်ကြောင့်လေးပြေး
ကိုင်သည်။

ညကတည်းကအစွဲအောင်
ပြောလန်ခဲ့ရသော ဒီအသံကြီးကို
ပူလပ်မဲမဲကြားရဲတော့ပေ...။

“ငါ... ငါဝန်ခံပါတယ်။

“ဟုန်းပါတယ်... တမာရယ်၊ ငါ့ကို
ပြောပါနဲ့တော့ဟာ ရှိခိုးပါတယ်”

သူတကယ်လက်အုပ်ချီတော့
ကပ်ဝင်ပူးနေသော သင်က ဖျတ်

“အခု လူကြိုက်လူ
လှည့်ပြီး ရှင်ဝန်ခံ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်
တမာ့ကိုသတ်ခဲ့တာပါ။ အမှုပေါ်ရင်
ကျွန်တော်သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ သတ်
ပစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ကိုတယ်ကြ
ပါဗျာ...”

သင်သည် နိုင်မင်းကို ငုံ့
ကြည့်လျက် တည့်တည့်ရှိက်ငိုရင်း
ဖြည်းလေးစွာ ခွေကျသွားလေသည်။

“သင်...”

“ဟဲ့... သတိုးသမီးကို လုပ်
ကြပါဦး...”

“ဘာ... သတိုးသမီးလည်း
မင်္ဂလာပွဲပျက်ပြီ...”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်

မျိုး ဘာလုပ်ရမှာလဲ...”

“လူယုတ်မာကို သတ်ပစ်”

မင်္ဂလာပွဲသည် ချက်ချင်း
ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွား၏။ သတိုးသမီး
သတိရလာအောင် လူတွေ ဝိုင်းဝန်း
ပြုစုနေဆဲ နိုင်မင်းကို ရွာသူကြီးတွေ
ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

* * * * *

ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ရေ
မှာ ရေစက်ခွက်ကိုင်ရင်း သင်
တဆတ်ဆတ်တုန်ကပ် လဲကျလဲ
တတ် ချိနဲ့နေသော ဒေါ်မယ်ခက်

ကြည့်၍ ဘယ်သူမှ မျက်ရည်မ
ဆည်နိုင်ကြပေ. . .။

ဆရာတော်ထံမှာ လှူဖွယ်
ဝတ္ထု အစုစုတို့ဖြင့် တမာအတွက်
ရေစက်ချလှူဒါန်းသည့်ပွဲ. . .။

သမီးလေး ဒီဘဝမှ ကျွတ်
လွတ်ပါစေ. . .။

ဘဝဆက်တိုင်း. . ယခုကဲ့
သို့ လွန်စွာဆိုးဝါးကြီးမားသော ဝဋ်
ကြမ္မာဆိုးမှ ကင်းလွတ်ပါစေ. . .။

“သမီးလေးရေ. . သမီး
အတွက် အမေ. . အလှူဒါနနဲ့ ပြု
လိုက်ပြီး အမေပြုတဲ့ဒါန အားလုံး
သမီး. . ရ. . ပါ. . စေ. . သမီး. .
သာဓု ခေါ်ပြီး ကျွတ်ရာ လွတ်ရာ
ကောင်းသော ဘုံဘဝလူဌာနသို့
အမြန်ဆုံးရောက်ရှိပါစေ. . . .”

ဒေါ်မယ်ခ အသံသည် တိုး
တိမ်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်. .

“သ. . မီး. . လေး. .
တမာ အမေ. . အမျှဝေတယ်. .
အမျှ. . အမျှ. . အမျှ သာဓု. . ခေါ်
ပါကွယ်. . .”

ရေစက်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်
လျက်နုဦး ဒေါ်မယ်ခ ပုံကျသွားလေ
သည်။ အားလုံးထိတ်ထိတ်ပျာပျာ
ဟဆွဲကြ၏။

ဆရာတော် သံဝေဂရှုရင်း
တရားဟောလေသည်။ မောင်စေ
ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှ လှေခါးများ
ကို တစ်ထစ်ချင်းနင်းဆင်းလာခဲ့ရ
ပါးပေါ်က မျက်ရည်ကြောင်းက
လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားလိုက်မိသည်။

ငါ ငိုမိခဲ့ပြီ. . တမာရယ်. .
“နင့်ကို စော်ကားခဲ့တာ
ကောင်. . သူတရားသူစီရင်သွားပါ
ပြီ. . ကျေနပ်ပါတော့ တမာ. . နင့်
လွတ်ရာနေရာကို သွားပါတော့
ညီမလေးရယ်. . . နင့်ဖြစ်လေရာ
ဘဝတိုင်းမှာ မိန်းမဖြစ်ခဲ့ရင် မနစ်
ဘဲခြွေခံရတဲ့ ဒီလိုဘဝဆိုးက ကင်
လွတ်ပါစေ. . . ကံကောင်းခြင်းတွေ
ပဲရပါစေ. . . အစ်ကိုဆုတောင်း
လိုက်ပါတယ်. . .”

သူခြေစုံရပ်နေမိသော
တည့်တည့်က ကိုင်းပင်လေးတစ်
ဖျတ်ဖျတ်ခါ လူးလွန်သွားသည်။

လေနဘေးလေးတစ်ချက်
ဟူးခနဲ တိုးတိုက်သွား၏။

နှုတ်ဆက် သွားတာလေး
ပန်းကလေးရယ်. . . .

ရှင်ဇင်သန့်
(ဆင်ဖြူကျွန်း)

မြသန်းဝင်း

ဆောင်ရွက်လူသတ်မှု

၁၅၀၀-ချစ်ခြင်းကိုမူ သမီး

ရည်းစားလင်းမယားချစ်ဟုဆိုကြ၏။

၅၂၈-အချစ်ဖြစ်သော

၁၅၀၀-အချစ်ဖြစ်သော ချစ်ခြင်း

၏မူလသဘောမှာ “လောဘတရား

ပင်ဖြစ်လေရာ လူ့ဆောင်သော

သဘောကိုဆောင်နေပေသည်။

“လောဘ” ဟူသည်လိုချင်

ခြင်းသဘောဖြစ်သဖြင့် လိုချင်မှု

ဆုံးရှုံးရသောအခါ ပူလောင်ခါးသီး

များကိုပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိစေချင်ပေ။

မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်လို

သည်။

၅၂၈-အချစ်ကိုဖြစ်စေ

၁၅၀၀-အချစ်ကိုဖြစ်စေ၊ မိမိတစ်ဦး

တည်းသာ ပိုင်ဆိုင်လိုပေသည်။

အခြားသူများကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မပေး

ပေ။ ဤသည်မှာ “ချစ်လောဘ”

ဖြစ်သည်။

လောကကြီးတွင် လူတို့

လူတိုင်းသည် “ချစ်ခြင်းလောဘ

ကြီးသူများဖြစ်ကြ၏။ အချစ်

ပတ်သက်လာလျှင် ၁၅၀၀-အချစ်

တွင် ဖြစ်စေ၊ ချစ်လောဘကြီး

၏။ ချစ်အတ္တလွန်ကဲတတ်ကြ

လိုအပ်သည်ထက်ချစ်သော အတ္တ

ကြီးလိုအပ်သည်ထက် ချစ်အတ္တ

ကဲတာတို့ ချစ်လောဘချစ်အတ္တ

“ဆောင်းသင်္ခါ
လူသက်မှု”

မြဘုန်းထက်

ပုထုဇဉ်တို့၏ အမြင်၌

“ချစ်ခြင်း” ဟူသည်ကြည်နူးနှစ်သက်

ဖွယ်ကောင်းသောအရာတစ်ခုဖြစ်၏။

သို့သော် ပုရိသတို့၏ အမြင်၌မူ

“ချစ်ခြင်း” ဟူသည် “လောဘတရား”

အတွင်း၌ အကျုံးဝင်သောလောဘ

စိတ်တစ်ခုဖြစ်၏။

လောဘဟူသည်ကိုချစ်ခြင်း

တကျောပင်ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်း၌ ၅၂၈-

ချစ်ခြင်းနှင့် ၁၅၀၀-ချစ်ခြင်းဟူ၍

ခွဲခြားထားကြ၏။

၅၂၈-ချစ်ခြင်းသည် မိဘ

ချစ်၊ သားသမီးချစ်၊ ညီအစ်ကိုမောင်

နှမချစ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းချစ် ဟုဆို

ကြ၏။

မာန်မာန် တရားတို့ပေါင်းစပ်သွား
ကြလေသောအခါ

* * * * *

“ဆရာ . . ဆောင်းသင်
ကည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဦးရဲဇင်က ဆရာ
ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့ဆရာ . . .”

ရဲတပ်ကြပ်မြင့်မျိုးက အခန်း
ထဲသို့ ဝင်လာကာ စခန်းမှူး ရဲအုပ်
မင်းခန့်အားပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာကိုမျှားပါလိမ့် . . .”

“အဲဒါတော့ မပြောသေးဘူး
ဆရာ . . .”

“အေး . . ဒါဆိုရင်လည်း
ငါ့အခန်းထဲကို လွှတ်လိုက်ပါကွာ . .”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်မင်းခန့်
သည် လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်
ကြည့်လိုက်သည်။ မနက် ၉ နာရီ
ကိုးနေလေပြီ။ သူသည်ပြတင်းပေါက်
မှအပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။
ဦးရဲဇင်သည် အေးအေးတည်ငြိမ်စွာ
နေတတ်သော သူတစ်ယောက် . .

ဦးရဲဇင်နှင့် သူသည် အပြင်
မှာသာ စကားလက်ဆုံကျရိုးရှိသည်။
သူတောဝန်ကျချိန်များတွင် ဦးရဲဇင်
တစ်ယောက်သူ့ဆီသို့ လာရောက်
လည်ပတ်ခြင်းမရှိတတ်ပေ။ ထို့
ကြောင့် ဦးရဲဇင်ယခုကဲ့သို့လာရောက်
ခြင်းသည် အကြောင်းထူးတစ်ခုခု

တော့ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်း
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးရဲဇင်
အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ထိုင် . . . ဦးရဲဇင်
မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာသွား
ပြီနော် . . . ဘာအကြောင်းများထူး
လာလို့ပါလိမ့် . . .”

ဦးရဲဇင်က စားပွဲရှေ့ကုလား
ထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
ဦးရဲဇင်၏ သက်ပြင်းသံကြောင့်
ရဲအုပ်မင်းခန့်မှာ နည်းနည်းပျက်ခုံး
လှုပ်သွားသည်။ သူ့စခန်းပိုင်နက်
နယ်မြေထဲတွင် ပြစ်မှုကြီးများဖြစ်ပွား
ခြင်း မရှိသည်မှာအတော်ကလေးပင်
ကြာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့အတွက်
ရဲတာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော လူ
တစ်ယောက်အနေဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ
နေမိသည်မှာအမှန် . . .

“အကြောင်းထူးဆို ကျွန်တော်
တည်းခိုးခန်းမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်နေလို့
ပါဆရာ . . .”

ဦးရဲဇင်၏ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမ
ဆင့် ရုတ်ချည်းပြောလိုက်သော
စကားကြောင့် ရဲအုပ်မင်းခန့်မှာ
ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“လူသတ်မှု ဟုတ်လား . .
ဦးရဲဇင် . . .”

ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ. . .

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ အခွဲလိုက်ကြည့်ကြသည်။”

ရဲအုပ်မင်းခန့်က အရေး တကြီးပြောရင်းထရပ်လိုက်သည်။ လူသတ်မှု. . . သူ့မျှော်လင့် မထား သောလူသတ်မှု. . . လူသတ်မှုမှာ ပြစ်ကြီးတစ်မှုဖြစ်သည်။ ချီးကျူးမည် မှ မကြံသေး. . . လူသတ်မှုက ဖြစ် လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . လိုက်ကြည့် ကြပါဆရာ. . .”

ဦးရဲဇင်မှာ အတော်ပင် မျက်နှာပျက်၍ နေသည်။ တကယ် တော့ တည်းခိုခန်းတစ်ခု လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသည်ဆိုခြင်းမှာထိုတည်းခိုခန်း ပိုင်ရှင်အတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် စီးပွားရေးထိခိုက်ခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည်ဟု အသံကြားလျှင်ပင် ထိုတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိတည်းခိုလာမည့် ဧည့်သည် များမှာ အများအားဖြင့် စိုးရွံ့ထိတ် လန့်သွားတတ်ကြသည်။ တည်းခိုခန်း ညှင်းနာမည်ပျက်ကာ တည်းခိုခန်း ပိုင်ရှင်မှာလည်း သက်သေကင်းခြင်း၊ ခံရတတ်သည်။ သကယ်တော့ ဦးရဲဇင် တစ်ယောက်မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာ

ပျက်ဖြစ်နေသည်မှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။

ခဏအတွင်းမှာပင် သည် သတင်းကသေးငယ်သောမြို့ကလေး အနှံ့ပျံ့နှံ့သွားလိမ့်မည်မှာလည်း သေချာလှသည်။

စခန်းမှူးရဲအုပ်မင်းခန့်မှာ ချက်ချင်းပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်လှုပ် ရှားလိုက်သည်။

“ကဲ. . . စာရေးကြီးရေ ဟောဒီမှာ အမှုတစ်ခုတိုင်ချက်ဖွင့် လိုက်ပါဦး. . .”

“ဘာအမှုလဲဆရာ. . .”

“ဟေ. . . လူသတ်မှု”

“ဗျာ. . .”

ရဲစာရေးတပ်ကြပ်ကြီး ဝင်းကြည်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့အံ့ဩသင့်မည်ဆိုလျှင်လည်း သင့် စရာ. . .

သည်စခန်းပိုင်နယ်မြေတွင် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခြင်းမရှိသည်မှာ နှစ်နှင့်ချီရံပင် ကြာနေခဲ့ပြီမဟုတ်ပါ လား. . . .

“တိုင်ချက်ဖွင့် သူကရော ဆရာ. . .”

“ဟောဒီက ဆောင်းသီဇင် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဦးရဲဇင်” တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းကြည်မှာ

လူသတ်မှုကိုပို၍ စိတ်ဝင်စားသွား
မိလေသည်။

“ဒါဆိုရင် . . . ဆောင်း
သင်လူသတ်မှုပေါ့ ဆရာ . . .”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဆရာ
ဝင်းကြည် . . .”

* * * * *

စခန်းမှူးရဲအုပ်မင်းခန့်၊ နယ်
ထိန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ဒုရဲအုပ်
ကျော်မောင်နှင့်အဖွဲ့သည် ဦးရဲဇင်
နှင့်အတူ ချက်ချင်းပင်ဆောင်းသင်
တည်းခိုခန်းသို့ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

တည်းခိုခန်းအပေါက်ဝတွင်
ဦးရဲဇင်၏ညီဖြစ်သူ တည်းခိုခန်း
ပန်နေဂျာ ဦးရဲလွင်က စောင့်ကြိုနေ
သည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဇီးရွက်
လောက်သာရှိသည်။

“အသတ်ခံရတဲ့ အလောင်း
က ဘယ်မှာလဲ ဦးရဲဇင်”

စခန်းမှူးရဲအုပ်မင်းခန့်က
မေးလိုက်သည်။

“အပေါ်ထပ်မှာပါ ဆရာ
ကျွန်တော်တို့ အလောင်းကိုထိခြင်း၊
ကိုင်ခြင်း၊ လုံးဝမရှိသေးပါဘူး . . .”

“ကောင်းပြီလေ အပေါ်
ထပ်ကိုတက်ကြရအောင်”

ဦးရဲလွင် ဦးဆောင်ကာ
အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီး အခန်း

တစ်ခုရှေ့အရောက်တွင် ဖားလုံး
ရပ်လိုက်ကြသည်။

“အဲဒီအခန်းထဲမှာဆရာ . . .”

ရဲအုပ်မင်းခန့်က အမှတ်
မထင် အခန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်
မိရာ ၁၃ ဂဏန်းဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ၁၃ ဂဏန်းသည်
ကံဆိုးခြင်းတို့ကို သယ်ဆောင်လာ
သောဂဏန်း . . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ပင် ထိုအခန်း၌ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွား
သွားခဲ့သည်။

ဦးရဲဇင်က အခန်းတံခါးကို
တွန်းဖွင့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ အ
တွင်း၌ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက
ပိုးလိုးပက်လက်

ကုတင်ပေါ်မှာ လူတစ်
ယောက်လဲကျနေပြီး ဦးခေါင်းက
ကုတင်အပြင်ဘက်ထွက်ကျကာ
မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်နေသည်။

အသတ်ခံရသူမှာ လူရွယ်
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသားလတ်လတ်နှင့်
ရုပ်ရည်ချောမောသည်။ ပါးစပ်ကို
အဝတ်စတစ်ခုနှင့် ပိတ်ဆို့ခြင်းခံစား
ရပြီး အသွားယက်သောအရာနှင့်
ထိုးထားခြင်းခံစားရသည်။

ရင်ဘတ်တွင် ထိုးသွင်း
ဒဏ်ရာသုံးချက်ဝန်းဝိုက်တွင် ထိုး
သွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်ကို တွေ့ရ

သည်။ ဒက်ရာနှင့် သွေးများမှာ
ခြောက်သွေ့ကာ မည်း၍ပင်နေကြ
ပြီ...။

ရဲအုပ်မင်းခန့် ဦးဆောင်
သောအဖွဲ့သည် လိုအပ်သည်များကို
ချက်ချင်းပင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
လိုက်ကြသည်။

“သေသူနာမည်... ဘယ်
သူလဲ ဦးရဲဇင်...”

“ကိုအောင်မိုးလွင်တဲ့ဆရာ”

“ဒီမှာလာတည်းခိုတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ...”

“တစ်ပတ်ကျော်လောက်
ခဏအိပ်ပါပြီဆရာ...”

“ကဲ... ကျွန်တော့်ကို
တည်းခိုခန်းမှတ်တမ်း စာအုပ်ခဏ
လောက်ပြပါလား...”

“ရပါတယ် ဆရာ...”

မန်နေဂျာဦးရဲလွင်က
ကမန်းကတန်းပင် မှတ်တမ်းစာအုပ်
ကို ကောင်တာမှသွားယူပေးသည်။
ရဲအုပ်မင်းခန့်က ဧည့်သည် တည်းခို
မှတ်တမ်းကြည့်သည်။

သေသူအောင်မိုးလွင်နှင့်
ပိုင်၊ ဘန်နေတည်းလာရောက်တည်းခို
သည့်သူမှာ အောင်လွင်ထက်အ
သေးငါးရက်စောကာ ရောက်ရှိ
သည့်သူများ၊ အောင်မျိုးလွင်

ရောက်ရှိပြီးနောက်မှ ရောက်လာကြ
သူများနှင့် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း တည်
ခိုပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြ
ဖြစ်သော တည်းခိုသူစာရင်းများက
အထူးသတိထားကြည့်ရှုမိသည်။

ထို့နောက်စာအုပ်ကိုဦးရဲဇင်
လက်သို့ ပြန်လည်ကမ်းပေးလိုက်
သည်။

“လိုအပ်ရင် ဒီစာအုပ်က
ကျွန်တော်ပြန်တောင်းကြည့်မယ်နော်”

“ရပါတယ် ဆရာ...
ရပါတယ်...”

ထို့နောက် ဆေးရုံကားခေါ်
ယူကာ အလောင်းကိုမူခင်းဆရာဝန်
စစ်ချက်ရယူရန်အတွက် ဆေးရုံသို့
ပို့လိုက်ကြသည်။

* * * * *

ရဲအုပ်မင်းခန့်တို့အဖွဲ့
ရဲစခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ
ထမင်းစားချိန်ပင် ကျော်နေလေပြီ။

“ကဲ... ထိုင်ကြဗျာ...
စခန်းမှူးမင်းခန့်၏ စာ
ရွှေ့တွင် ဦးရဲဇင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်
လို့ ဦးရဲဇင်ကော ဒီက ဦးရဲလွင်က
ပါ ဘာများပြောစရာရှိပါသလဲ...
ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

ပြောပါ။ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေး
အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အ
ထောက်အကူအဖြစ် ရနိုင်တာ
ပေါ့...။”

“ကျွန်တော့်ညီ... ဦးရဲလွင်
က သေသနဲ့ပတ်သက်လို့ သူသိသမျှ
အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါလိမ့်
မယ်ဆရာ...။”

“ပြောပါ... ပြောပါ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းသာပြောပါ... အဲဒီလို
ပြောမှလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘက်က
အမှုမှန်ကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်
မှာပါ...။”

“ဒီလိုပါဆရာ... လွန်ခဲ့
တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပေါ့...
ညကိုးနာရီလောက်ရှိပါပြီ...။”

အဲဒီအောင်မိုးလွင်ဆိုတဲ့
အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ သူ့ဇနီးလို့ပြောတဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ တည်းခိုခန်းကို
ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့ ကြည့်
ရတာ ပျာသီးပျာသာနိုင်လှပါတယ်။
ပြီးတော့သူတို့ အခန်းတစ်ခန်းလိုချင်
လို့တဲ့... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့
ဆီမှာက အခန်းတိုင်းလူပြည့်နေပါပြီ
ပါနဲ့ ကျွန်တော်က အခန်းလွတ်မရှိ
တော့ကြောင်းပြောပြပါတယ်။ဒီတော့
သူတို့က သူတို့အကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောပြီးအကူအညီတောင်း

လာကြပါတယ်...။

“သူတို့အကြောင်းက ဘယ်
လိုပါလိမ့်...”

“ဒီလိုပါ ဆရာ...”

* * * * *

အောင်မိုးလွင်တစ်ယောက်
မန္တလေးသို့ ရောက်နေခဲ့သည်မှာ
တစ်လနီးပါးမျှပင်ရှိပေပြီ။ သူမန္တလေး
တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းခိုနေခဲ့
သည်။ ထို့နောက် မန္တလေးလူစည်
ကားသောနေရာ၌ တိုက်ကြီးတစ်လုံး
ကို သူမကြာခဏသွားရောက်ချောင်း
မြောင်းကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။ ထိုတိုက်
ကြီး၏အနီးအပါးရှိ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များတွင်
မကြာခဏထိုင်ကာ ဤတိုက်ကြီး
အတွင်းမှထွက်လာမည့် သူတစ်ဦး
ကို မျှော်စောင့်နေခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်လနီးပါးသာ
အချိန်တွေကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ သူ
စောင့်မျှော်နေရသူမှာ ဤတိုက်ကြီး
ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပေ။ သို့
ဖြင့် သူစိတ်ပျက်စပြုလာမိသည်။ ငွေ
တွေ ကုန် သည် ။ ရန် ကုန် တွင်
ထားရစ်ခဲ့သော အလုပ်အကိုင်တွေ
ပျက်သည်။ သို့သော်သူ၏ စိတ်ပျက်
စပြုနေသောစိတ်သည် အချစ်ဆို
သောအရာကြောင့် ပြန်လည်ခိုင်မာ
လာရပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည်

အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်၊ အလုပ်အကိုင် ပျက်ခြင်းများကိုပင် လုံးဝရရှိမစိုက် တော့ပဲ ဇွန်ပဲကြီးစွာဖြင့် ထိုတိုက်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သွားရောက်စောင့် မျှော်နေမိတော့သည်။

သို့သော် မကြာမီ သူ စောင့် မျှော်ရကျိုးနပ်ပါတော့သည်။ မန္တလေး ရောက်နေသည်မှာ တစ်လပြည့်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင်ဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ကြီးအတွင်းမှ ချော မောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးထွက် လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လှစံခနဲတွေ့လိုက်သည် ဖြစ်ပြီး မိဘဖြစ်သူများနှင့် အတူ ကားဖြူဖြူလေးတစ်စီးပေါ်ပါသွားကာ သူ့မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအခါ သူ့နှလုံးသားမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်မှာဟာသွား သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထို တိုက်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသော အိမ် ဖော်မလေးဟု ထင်ရသူ မိန်းကလေး နောက်သို့ သူလိုက်လေတော့သည်။

“ဒီမှာ ညီမလေး မင်း.. အခုထွက်လာတဲ့ တိုက်ကြီးထဲက မမ ကိုသိတယ်မဟုတ်လား... သူ့နာမည် က အေးစန္ဒာမြင့်တဲ့... သိတယ် မဟုတ်လားဟင်...”

မိန်းကလေးမှာ သူ့ကို စူးစမ်း

သလိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သိပါတယ်... အစ်ကိုကြီး .. အဲ့ဒါ သမီးတို့အိမ်ရှင် အဘ ဦးလူမော်ရဲ့ သမီးပါ... ရန်ကုန်က နေပြန်ပြီး ခေါ်ထားတာသိပ်မကြာ သေးပါဘူး...”

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုကြီးကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားညီမလေး ရယ်...”

“ဘာ ကူညီရမှာလဲဟင်”
“အစ်ကိုကြီးဟာ ရန်ကုန်က လိုက်လာတဲ့ ညီမလေးတို့ မမရဲ့ ခင်ပွန်းပါ...”

“ဟင်...”

မိန်းကလေးမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“အို... သိပြီ... သိပြီ အစ် ကို ကြီးဟာ ရန် ကုန် က ကိုအောင်မိုးလွင်မဟုတ်လား... အဲ့ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေကို ခဏ ခဏ ကြား ရတယ်...”

သူ့အကြောင်း ဘာတွေ ပြောသလဲ... သူ့... မနေချင်တော့ သူ့မကောင်းကြောင်းတွေကို သာ ပြောနေကြမည်မှန်း သူသိပြီးဖြစ် သည်။

“ဒီမှာ ညီမလေး မင်းတို့ မမကို အစ်ကိုကြီးတစ်ခုလောက်မှာ လိုက်ချင်လို့ ညီမလေးပြောပေးမယ် မဟုတ်လား...”

“ပြောပေးပါ့မယ်... အစ်ကိုကြီးမှာချင်တာရှိတာ မှာလိုက်လေ... မမကြည့်ရတာလည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ပုံပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့...”

“မင်းတို့မမကိုပြောလိုက် ပါ ညီမလေး... ဘယ်နေ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကွယ်၊ မင်းတို့မမ... အပြင်ကို လစ်ထွက်လာလို့ရမယ်ပေါ့... အဲ့ဒီတိုက်ကြီးထဲက အမြန်ဆုံးလစ်ထွက်လာခဲ့ပါလို့...”

အစ်ကိုကြီးဟော့ဟို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲကနေ မင်းတို့မမထွက်လာလို့ တစ်နေ့လုံး စောင့်နေမယ်လို့ပြောလိုက်နော်... သိလား...

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး ညီမလေးသေသေချာချာပြောလိုက်ပါမယ်... စိတ်သာချပါ... ညီမလေးကလည်းဒါမျိုးဆိုရင် သိပ်ပြီး ကူညီချင်နေတာပါ...”

မိန်းကလေးက စိတ်ပါလက်ပါတူညီနေ၍ သူ့အားတက်ပွားသည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငါးရာ

တန်နှစ်ရွက်ထုတ်ကာ မိန်းကလေးအားလှမ်းပေးလိုက်မိသည်။

“နေပါစေ အစ်ကိုကြီး... မယူပါရစေနဲ့”

“ယူပါ ညီမလေးရယ်... အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့... မုန့်ဖိုးပေးတာပေါ့ကွယ်...”

သူက မိန်းကလေး၏ လက်ထဲသို့ အတင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက အားတုံ့အားနာအကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

* * * * *

သူ သိပ်မစောင့်လိုက်ရပါ။ ထိုကဲ့သို့မိန်းကလေးအား မှာကြားလိုက်ပြီးနောက် လေးငါးရက်မြောက်သောနေ့၏ မှောင်ရီနေသော အချိန်တွင် သူ့ချစ်သော အေးစန္ဒာမြင့်တစ်ယောက်တိုက်ကြီးထဲမှ လှစ်ကနဲခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် လမ်းပေါ်သို့ ခပ်သွတ်သွတ်လျှောက်လာရင်း သူ့ထိုင်နေရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ဖျတ်ကနဲတစ်ချက်လှည့်ကြည့်သွားသည်။

သူမမျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ချန်းနေမယောင် သ

မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ထိခိုက်သွားမိသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူမနောက်သို့ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားသည်။

သူမကိုမိလာသည်။ ရှေ့မှ တက္ကစီတစ်စီးမောင်းလာရာ သူက လက်ပြတားလိုက်သည်။ ယခုအထိ အားလုံးအဆင်ပြေနေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးပင်ကားပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်လိုက်ကြသည်။

သူက ဒရိုင်ဘာကို ကမမ်းကတမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘူတာကြီးကို မောင်းဗျာ . . . မြန်မြန်ကလေးနော် . . .”

ကားက ဝှီးကနဲမောင်းထွက်သွားသည်။ တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေပုံမှာ မြန်လှသည်။ သို့တစေ သူတို့နှစ်ဦးစိတ်ထဲတွင်မူ နှေးနေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

ဘူတာကြီးအရောက် ကားရပ်သည်နှင့် ကားသမားကို ကားခပေးကာ အေးစန္ဒာမြင့်လက်ကိုဆွဲပြီး ဘူတာကြီးထဲအရောက်ပြေးကြသည်။

သို့သော် သူတို့ ကံခေသွားသည် ရထားနှင့် သိသိကလေးလွဲသွားသည်။ နောက်ဆုံးရထားဖြစ်သော အစုန်အမြန်ရထားနှင့်သိသိကလေးလွဲသွားသည်။ မီးရထားကား

ရန်ကုန်သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးမှာ အားမလျော့မိကြချေ။ တက္ကစီကားတစ်စီးကို အမြန်ဆုံးငှားလိုက်ကြပြီး ရန်ကုန်သွားရန်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တက္ကစီကားဖြင့် ထိုမြို့ကလေးအရောက်တွင် ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်နားခိုရန် စိတ်ကူးလိုက်မိကြသည်။

* * * * *

“အဲ့ဒါနဲ့ သူတို့လင်မယားဟာကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းကို ရောက်လာကြတာပါပဲ ဆရာ . . .”

“အင်း . . . ဟုတ်ပြီ ခင်ဗျား ပြောတာတော်တော်လိပ်ပတ်လည်သွားပြီ . . . ဒါနဲ့ ဆက်ပါဦး . . .”

ရဲအုပ်မင်းခန့်က စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စကားလမ်းကြောင်းထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုနဲ့ ဆရာ . . . ညနာရီပြန်နှစ်ချက်တီးလောက်မှာကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းကို လူတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ရောက်လာကြပါတယ်။ အဲ့ဒီလူသိုက်ကို ဦးဆောင်လာတဲ့သူကတော့ မန့်ခန့်ညားညား ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ

... သူကပဲ ကျွန်တော့်ကိုစပြီး
ပေးလာပါတယ်... ”

* * * * *

“ ဦးခွာ... ခင်ဗျားတို့
တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာနဲ့ တွေ့ချင်
တယ်... ခေါ်ပေးပါလား၊ ကိစ္စက
ပျက်အရေးကြီးနေတယ်... ”

“ ကျွန်တော် မန်နေဂျာပါပဲ၊
မင်းဗျာ၊ ကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြော
ပါ၊ ရပါတယ်... ”

“ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကဲ့ပဲ ပြော
တာမှမယ်၊ ညဉ့်ဦးပိုင်းလောက်က
မင်းဗျားတို့ တည်းခိုခန်းကို အမျိုးသား
နဲ့ အမျိုးသမီးစုံတွဲတစ်တွဲ ဝင်လာ
တယ်၊ မဟုတ်လား... ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရေးကြီး
ဟုတ်ပျာနဲ့ ဝင်လာတဲ့ စုံတွဲလေ... ”

“ ဪ... ဟုတ်ပြီ...
ကိုအောင်မိုးလွင်နဲ့ အေးစန္ဒာမြင့်
ဟို့ထင်တယ်... ”

“ သူတို့ကို ခဏလောက်
ပေါ်ပေးပါလား၊ ကျွန်တော်က
ဖူးစန္ဒာမြင့်ရဲ့ ဖခင်ပါ... ”

ဦးရဲလွင်က ကိုယ်တိုင်ပင်
ပျားရောက်ခေါ်ဆောင်ပေးလိုက်
တယ်။ သူ့အနေဖြင့် အောင်မိုးလွင်
နဲ့ ပြထား၍ အကူအညီပေးလို

သော်လည်း သူများအရှုပ်တော်ပုံက
ဝင်မပါချင်ပေ။

အောင်မိုးလွင်နှင့် အေးစန္ဒာမြင့်
တို့အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကြသည်။
သူတို့မောင်နှံမှာ ထိုလူသိုက်ကို မြင်
လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိ
ပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်သွားကြသည်။

စောစောက အေးစန္ဒာမြင့်
၏ဖခင်ဆိုသူ လူကြီးက သူတို့စုံတွဲ
ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ...။

“ သမီး ဖေဖေတို့နဲ့ ပြန်
လိုက်ခဲ့ပါ... ”

“ ဖေဖေရယ်... သမီး
မလိုက်ပါရစေနဲ့... သမီးတို့ချစ်ခြင်း
ကို အခွဲပါနဲ့ အဖေရယ်... ”

မိန်းကလေးမှာ မရွက်
မကြောက်နိုင်တော့ပဲ ငိုယိုကာပြော
ဆိုလေတော့သည်။

“ မလိုက်ချင်လို့ မရဘူး
သမီး... ဖေဖေကောင်းကောင်း
ပြောနေတာ... လိုက်မလား...
မလိုက်ဘူးလား... ဒါပဲပြော... ”

လူကြီးက ခြိမ်းခြောက်လိုက်
သည်။ မိန်းကလေးကမူ ယောက်ျား
ဖြစ်သူကို ဖက်တွယ်ထားသည်။

“ ဟေ့ကောင်တွေ...
မလိုက်ရင်ဆွဲခေါ်ခဲ့ကြကွာ... ”

လူကြီးက အကြမ်းဖက်လေ ပြီ...။

ဦးရဲလွင်မှာ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ကြောင်ရပ်နေမိသည်။ သူလည်းဘာမှ မတတ်နိုင်... အောင်မိုးလွင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်...။

“ဦးရယ်...။ စန္ဒာဟာ ကျွန်တော် တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ...။”

အောင်မိုးလွင်က အသနားခံကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် ခွေးကောင် မင်းသေသွားချင်လို့လား... မင်းပြောတာတွေငါမသိဘူး... မင်းတို့ ဘာသာတရားဝင်လက်ထပ်ထပ်မထပ်ငါသဘောမတူဘူးကွာ”

“ဦး သမီးက ၁၈ နှစ်ပြည့် ပြီးလို့ အသက်အစိတ်လောက်ကျော်နေပါပြီ ဦးသဘောမတူလည်း သူနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ဦးသဘောတူ...။”

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း... သူဟာ ငါ့သမီး... ငါ့သမီး ငါပြန်ခေါ်သွားတာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ... မင်းလို ကလေးကခြေတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ငါ့သမီးဘဝကို အဆုံးမခံနိုင်ဘူး...။ ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့သမီးကို

ဆွဲခေါ်သွားကြ... ဘာကြည့်နေကြတာလဲ...”

“ဟုတ်...။ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး...”

ထိုလူကြီးကထပ်မံ ဟိန်ဟောက်လိုက်ရာ အောင်မိုးလွင်မှာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဘာမှထပ်မပြောခဲ့တော့။

ထို့နောက် ထိုလူကြီး ဦးဆောင်သော လူသိုက်သည် မိန်းကလေးကို ဆွဲခေါ်သွားကြပြီး တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ‘ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တက်ကာမောင်းထွက်သွားကြလေသည်။’

မန်နေဂျာ ဦးရဲလွင်က အောင်မိုးလွင်အား နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာကာ သူ့အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့လိုက်လေ၏။ အောင်မိုးလွင်က ဦးရဲလွင်အား...။

“ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ ဘယ်လို ခြေရာခံမိသွားသလဲ မသိဘူးအစ်ကို...။ ကျွန်တော်တို့စီလာတဲ့ တက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော်တို့လွတ်လိုက်တော့ အဲ့ဒီကားနဲ့ သူ့လမ်းမှာတွေ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်ကို သူတို့ လိုက်လာနိုင်တာထင်တယ်...”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးရဲလွင်က

“ဟုတ်တယ်ညီလေး... သူတို့တော်တော်လျင်တဲ့ လူတွေပဲ”
လျင်မှာပေါ့အစ်ကိုရယ်၊
အဲဒီအဘိုးကြီးက ကျောက်တွင်း
သူဌေးလေ... မိုးတုတ်မှာ သူ
ကျောက်တွင်းတွေအများကြီးရှိတယ်၊
အဲဒီလိုလျင်လို့လည်း ကျောက်တွင်း
သူဌေးဖြစ်လာတာပေါ့... ဟိုလူတွေ
က သူတပည့်လူမိုက်တွေလေ...
အခု သူ့သမီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့က
လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှခဲ့ကြလို့ လက်
ထပ်ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒါ အဲဒီ လူကြီး
ကပဲ ရန်တုန်ကိုလိုက်လာကြပြီး သူ
ကို အတင်းပြန်ခေါ်သွားတာပါ။ အခု
ကြည့်လေ... အစ်ကိုမျက်မြင်ပဲ...။

* * * * *

“အဲဒီနောက် ဘာတွေ
ဆက်ဖြစ်သေးလဲ ဦးရဲလွင်...”

“အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး နောက်တစ်
နေ့မနက်မှာ ခတ်တောင့်တောင့် လူ
နှစ်ယောက်ကျွန်တော်တို့ တည်းခို
ခန်းကိုရောက်လာပြီး တည်းခိုကြပါ
တယ်... သူတို့ကြည့်ရတာကျွန်တော်
စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးပဲဖြစ်နေမိတယ်၊
ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်
ကို လွတ်နေတဲ့ အပေါ်ထပ်က
အခန်းတစ်ခန်းမှာနေရာချထားပေး
လိုက်ပါတယ်၊ သူတို့ပြတဲ့ မှတ်ပုံတင်

တွေအရတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က
မန္တလေးကပါပဲ... သူတို့က တစ်ရက်
ပဲတည်းခိုနေထိုင်ကြပြီး နောက်တစ်
နေ့မနက်စောစောမှာ ရေးကြီးသုတ်
ပျာနဲ့ ကဗျာကယာထွက်သွားခဲ့ကြ
ပါတယ်။”

သူတို့ထွက်သွားပြီးနောက်
သိပ်မကြာပါဘူး... ကျွန်တော်တို့
တည်းခိုခန်း သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်က အောင်မိုးလွင်ရဲ့
အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်ပေး
လို့ တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပါတယ်။
အထဲက ဘာသံမှမကြားတာနဲ့တံခါး
ကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်တာတံခါးဖွင့်
သွားပါတယ်၊ အဲဒီမှာ အောင်မိုးလွင်
ကို အဲဒီအတိုင်း တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ
ဆရာရယ်...။

* * * * *

ဒုရဲအုပ်ကျော်မောင်နှင့်
အဖွဲ့သည် တည်းခိုခန်းမှတ်တမ်းထဲ
မှ လိပ်စာအရ ချက်ချင်းပင် ဗလ
တောင့်တောင့်နှင့် လူနှစ်ယောက်
နောက်သို့ အပူတပြင်းလိုက်ကြ
တော့သည်။

အလွယ်တကူပင် ထိုလူ
နှစ်ယောက်ကို သူတို့ နေလိုင်ရာ
ရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
၌ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... အဲဒီလူနှစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနက်နက်နဲ့ကောင်က ဘတင်၊ ကျန်တစ်ယောက်က စံမင်း သူတို့နှစ်ယောက်ပါပဲ... ”

ဦးရဲလွင်က အသေအချာပြောသည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်မောင်နှင့်အဖွဲ့ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့အားလုံး ရဲဝတ်စုံများဝတ်မထားကြ။ အားလုံး အရပ်ဝတ်များနှင့် ဖြစ်သည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်မောင်က ဘတင်နှင့် စံမင်းတို့၏ စားပွဲခုံရှေ့ရပ်လိုက်ကာ...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေတို့ နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့နဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ကြပါ။ စစ်ဆေးစရာလေးတွေရှိလို့ပါ... ”

“ဗျာ... ”

ဘတင်နှင့်စံမင်းနှစ်ယောက် စလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေအမြန်ဆယ်လိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေမို့လို့လဲဗျ... ကျုပ်တို့ကို စစ်မေးရအောင်... ”

“ခဏလေးပါဗျာ... ”

ပြီးရင်ချက်ချင်းပြန်လွှတ်ပေးမှာပါ ကျုပ်တို့က ရဲတွေပါ... ”

“ဘာ... ”

ချက်ချင်းပင် ဘတင်က ခါးကြားတွင်အသင့်ဆောင်ထားသော ခါးမြှောင်ကို ရုတ်တရက်ထုတ်ကာ ဒုရဲအုပ်ကျော်မောင်အား လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

စံမင်းက စားပွဲပေါ်မှ အရက်ပုလင်းဖြင့်ရဲတပ်ကြပ်မြင့်မိုးကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် ရဲနှစ်ဦးက သူတို့နှစ်ဦးထက်ကိုမြန်သည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်မောင်က သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆီလျှပ်တပြက် ဝင်လာသော ခါးမြှောင်ကိုခါးနဲ့ကာ ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး ခါးကိုင်လက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း... ”

“အား... ”

ဘတင်လက်ထဲမှ ခါးမြှောင်လွှတ်ကျသွားစဉ် နောက်မှပြေးဝင်လာသော ရဲတပ်ကြပ် လှမြင့်က ဘတင်ကို ဖြောင်းကနဲလက်ထိပ်ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရဲတပ်ကြပ်မြင့်မိုးက စံမင်းလှမ်းရိုက်လိုက်သော အရက်ပုလင်းကို တိမ်းရှောင်လိုက်ကာ စံမင်း၏

မျက်နှာကို ညာလက်သီးဖြင့် ထိုးချ
လိုက်သည်။

“ခွီ... ”

“အား...”

“ချမ်း...”

စံမင်းလက်ထဲမှ အရက်
ပုလင်းအောက်သို့လွှတ်ကျကာ ကွဲ
ကြသွားစဉ်နောက်ဖက်မှပြေးဝင်
လာသော ရဲတပ်သား စိုးဦးက စံမင်း
ကို လျင်မြန်စွာ လက်ထိပ်ခတ် ပစ်
လိုက်သည်။

* * * * *

“ဆရာ... မအေးစန္ဒာမြင့်
ပဲ့အဖေ ဦးကျော်စွာ ရောက်နေပါ
ပြီ။ ဆရာအခန်းထဲကိုလွှတ်လိုက်ရ
လားဆရာ...”

ရဲတပ်ကြပ်ဖြင့်မိုးက ရဲအုပ်
မင်းခန့်ကို အရိုအသေပြုကာ မေး
လိုက်သည်။

“အေး... လွတ်လိုက်
တာကွာ... သူတစ်ယောက်တည်း
နော်၊ ဘယ်သူမှလိုက်မလာနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ...”

ဘတင်နှင့်စံမင်းကို စစ်
ရေးခွဲကြပြီးပြီ၊ နှစ်ဦးစလုံးက သူတို့
တာမှမသိကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုနေ
ကြသည်။ ကြာတော့အစစ်ဆေးမေး
မြန်းရသည့်လူပင် အာပေါက်လာ

ထိုစဉ်မှာပင် ပုဂံမိမိက
ညားသောအသက်ငါးဆယ်မကျော်
အရွယ် ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်
စခန်းမှူး အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ...”

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့
ကိစ္စကဘာလဲ...”

ထိုလူကြီး၏အသံက မာ
ကျောကျောနိုင်လှသဖြင့် ရဲအုပ်
မင်းခန့်မှာ မျက်ခုံးနည်းနည်းမြင့်
သွားမိသည်။ သို့သော် ကျုံးသွင်းလို
သော မိုဆိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်
ကိုရှည်ရှည်ထားထားကာ...

“ဒီမှာလူကြီးမင်း ကျွန်တော်
စကားကိုလိုရင်းပဲပြောတော့မယ်၊
ဒီတော့လူကြီးမင်းလည်း လိုရင်း
ကိုသာပြောပါ။ လူကြီးမင်းကျွန်တော်
နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ...”

ရဲအုပ်မင်းခန့်က အခန်းထဲ
မှထွက်ကာ အချုပ်ခန်းသို့လျှောက်
သွားရာ နောက်မှဦးကျော်စွာလည်း
ပါလာသည်။ ထို့နောက် အချုပ်ခန်း
နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်လိုက်ကြပြီး
ရဲအုပ်မင်းခန့်က အချုပ်ခန်းဘက်
လက်ညှိုးကိုးကာ...

“ဟိုမှာတွေ့လား ဦးကျော်စွာ
ခင်ဗျာလူနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဘတင်
နှင့်စံမင်းကိုဖမ်းမိလားပြီ၊ သူတို့

၂၇၂
နှစ်ဦးစလုံးလည်း ဝန်ခံပြီးကြပြီ၊
ဒီတော့ ခင်ဗျားဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်
နေလည်းအပိုပါပဲ ဦးကျော်စွာ
.....”

ရဲအုပ်မင်းခန့်က ပရိယာယ်
ဆင်ပြီးအငိုက်ဖမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ
ဦးကျော်စွာမှာ ကျွန်ုပ်မဆယ်နိုင်
အောင်မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဆောင်းသဇင် တည်းခိုခန်း
မှာ တည်းခိုနေတဲ့ အောင်မိုးလွင်ကို
ခင်ဗျားသတ်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်
လား.. တကယ်တော့အောင်မိုးလွင်
က ခင်ဗျားသမီးရဲ့ ယောက်ျား
ခင်ဗျားသမက်ပဲမဟုတ်လား၊ ဘာ
ကြောင့် ကိုယ့်သမီးရဲ့ယောက်ျား
ကိုယ်သမက်ကိုပြန်ပြီး လုပ်ကြံရ
တာလည်း ဦးကျော်စွာ...”

“အခြေအနေမှာ မဟန်
တော့ပေ၊ ဦးကျော်စွာတစ်ယောက်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်...”

“ကျွန်တော်ဖွင့်ပြောပါ
တော့မယ်ဗျာ.. ဒါတွေကို ကွယ်
ဝှက်နေလို့လည်းမရဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော်သိပါပြီ၊ တကယ်တော့
ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်သမီးလေး
ကို ရွှေလိုဥပြီး၊ ချစ်ခဲ့ရသူပါ၊
ကျွန်တော့်သမီးကို ဘာမဟုတ်တဲ့
အကောင်မျိုးနဲ့ ယူပြီးဘဝတစ်ခုကို

မတည်ဆောက်စေလိုဘူး...

ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးက မျိုးနဲ့
ရိုးနဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့မျိုးရိုးပါ ဂုဏ်
နဲ့ဒြပ်နဲ့ ထည်ထည်ဝါဝါနေခဲ့ကြတဲ့သူ
တွေပါ။ ပြီးတော့ သမီးနဲ့ စေ့စပ်ပေး
ဖို့ ရည်စူးထားပြီးတဲ့သူလည်း
ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိပြီးသားပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီ
သမီးကလေးတစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိပါ
တယ်၊ သူ့အမေက လွန်ခဲ့တဲ့
ငါးနှစ်လောက် ကင်ဆာရောဂါနဲ့ဆုံး
ပါးသွားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အမိမဲ့
သမီးလေးအပေါ် ကျွန်တော်အရမ်း
ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ အရမ်းအလိုလိုက်ခဲ့
ပါတယ်... အခုတော့ သမီးလေး
က အလိုလိုက်လို့ အမိုက်စော်ကားခဲ့
တယ်... ကျွန်တော်က သမီးအ
တွက်အိမ်ထောင်ဘက်ကို ကျွန်တော်
စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေပြီး စေ့စပ်ပေးဖို့
စီစဉ်ပြီးသားပါ။ အခုသမီးက ဒီလို
လုပ်သွားတော့ တစ်ဖက်က စေ့စပ်ဖို့
ပြောထားတဲ့ ယောက်ျားလေးရှင်ကို
ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရတော့မှာလဲ၊
တစ်ဖက်က သူတွေဟာ အင်မတန်
မှချမ်းသာပြီး အင်မတန်မှဂုဏ်သရေ
ရှိတဲ့လူတွေပါ၊ ကျွန်တော်ထက်
တောင်သူတို့ကချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါ
သေးတယ်၊ အဲဒီဟော့ သူတို့ကို

ကျွန်တော်မျက်နှာဘယ်လိုပြတော့မှာလဲ...။

ကျွန်တော် သမီး ကို ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း သွင်းခဲ့ပေမယ့်မရခဲ့ပါဘူး။ သူက ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်နဲ့ လိုက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်မှာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့တယ်...။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်သမီး ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာအဲဒီအောင်မိုးလွင် ဆိုတဲ့အကောင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲ ဆိုပြီး နုတ်နုတ်စင်းပစ်ချင်လောက်အောင် နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့မိတယ်။ တစ်ခါခွဲလည်းမရ နှစ်ခါခွဲလည်းမရနဲ့ ဒီကောင်ကို သတ်ပစ်မှအေးမယ် ဆိုပြီး ဟိုနှစ်ကောင်ကိုငွေပေးပြီး သတ်ခိုင်းလိုက်တာပါပဲဆရာရယ်...။

အခုတော့ ကျွန်တော်လုပ်ရပ်မှားမှန်းသိပါပြီ။ တရားဥပဒေက ပေးတဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို လည်း ကျွန်တော်ခံယူပါတော့မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်သမီးလေးကိုချစ်လွန်းလို့ ဒီလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်လိုက်မိတာ ပါပဲဆရာရယ်...။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးကျော်စွာ မှာချုံးပွဲကျ ငိုကြွေးလိုက်လေတော့၏။

“အင်း... ဦးကျော်စွာရ၊ အချစ်က တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အချစ်မျိုးပါပဲဗျာ... အတ္တလွန်အချစ်မျိုးလို့ ခေါ်ရလိမ့် မယ်ထင်တယ်...”

ရဲအုပ်မင်းခန့်မှာ ထိုသို့ မှတ်ချက်ချသုံးသပ်ရင်းမှ ခေါင်းတစ် ဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ သံဝေဂ ရနေမိ သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ကား နေရောင်သည် ပြင်းပြစွာ ပူလောင် နေဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

* * * * *

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းဟူသည် ဒုက္ခ၏ အမှန်ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းထို့ ရှိနေသမျှ ဒုက္ခလည်း ရှိနေဦးမည်သာဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမရှိလျှင် ဒုက္ခလည်းမရှိနိုင်။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကင်းသူ ၌ ဒုက္ခသည်လည်းကင်းစင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ချစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မုန်းခြင်းသည်လည်း ကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်၌ စွဲကပ်နေသော အနာရောဂါတစ်ခုသာဖြစ်ပေသည်။

မြဘုန်းထက်

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

ဇာတ်ကဏ္ဍ: ဝတ္ထုများ

“ အိမ်ခြံ ”

ရဲဇော်ဘောင်

အချိန်သည်
ညနေစောင်းကာလဖြစ်
သည်။ နေရာကား ရန်ကုန်ကီလီ
ဆိပ်ကမ်း။

မအူပင်သင်္ဘော ဆိပ်
ကပ်သည့်အချိန်နှင့် ခရီးသည်များ
သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။

ဆိပ်ခံဘောက်တားပေါ်
တွင် ခရီးသည်များက တမဟုတ်
ချင်းပြည့်နှက်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုခရီးသည်များထဲတွင်
မိန်းမတစ်ယောက်က မယောင်မ

လည်နှင့် ရောနှောပြီး ပါလာခဲ့
သည်။ အသက်ကတော့ ဆယ်
ခြောက်နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်
ပဲရှိလိမ့်မည်။

အဝတ်အစားက သန့်
သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
ကလည်း ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလေး။
နုနယ်လှပသော မျက်နှာ
ပိုင်ရှင်။

မိန်းကလေးသည် ရန်
ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာသည့် တိုင်
ရည်မှန်းချက်မရှိသလိုဖြစ်နေသည်။

ခရီးသည်တွေက မိမိတို့
၏ လိုရာခရီးကို အငှားကား၊
စသည် ယာဉ်အသီးသီးဖြင့် ဆက်
၍သွားနေကြသည်တိုင် မိန်းက
လေးကတော့ သင်္ဘောဆိပ်ဝင်း
ထဲတွင် မယောင်မလည်နှင့် ရှိနေ
သည်။

ဘယ်ကိုမှ မသွားတတ်။

မလှတတ်သလို ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်မှုကို ခံစားနေရသည်။

လူ အားလုံးရှင်းသွားခဲ့
လေပြီ။

မိန်းကလေးကတော့ သား
ရေအိတ်လေးကို ရင်မှာပိုက်ကာ
ပလက်ဖောင်းဘေးတစ်နေရာတွင်
မတ်တပ်ရပ်နေဆဲ။

ထိုအချိန်တွင်- လူတစ်စု
သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကွမ်းယာ
ဆိုင် မှာနေ၍ မိန်းကလေးကို
အကဲခတ် ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့သည် မိန့်ကလေးကို
စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့
ပေပြီ။

“ဟေ့၊ ဟိုကောင်မလေး
က တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်နေ
တာ ကြာပြီကွ။ သူ့ကိုလာကြိုမယ့်
သူမ ရှိလို့လား၊ ဘယ်ကိုမှမသွား
တတ် မလာတတ်ဘူးထင်တယ်”

“အိမ်ပြေးလားမှမသိတာ ကွ၊
ရန်ကုန်ကိုတောင် ရောက်မှ
ရောက်ဖူးရဲ့လားမသိဘူး၊ လာကွာ၊
ငါတို့အကြံအစဉ်သွားလုပ်ကြည့်
ကြရအောင်”

ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်တွင်
အခြေအနေအမျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်
လာကြသူများကို လှည့်ပတ်ကာသိမ်း
ဖွဲ့ပြီး အမဲဖျက်နေကြသူများပင်ဖြစ်
သည်။

ယခုလည်း မိန်းကလေး
တစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်ကို
အဝေးကကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိနေခဲ့
လေပြီ။

လူသုံးယောက်။

ကျားငစဉ်းလဲများသည်
ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
မိန်းကလေးဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့
ကြသည်။

“ဒီကညီမလေးက ဘယ်
ကိုသွားမလို့လဲကွသ်၊ အစ်ကိုဦး

လျှို့ဝှက်သည့်စုံစုံစမ်းစစ်မှုများ

တို့ အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်။
အခက်အခဲရှိရင်ပြောပါ”

တစ်ယောက်က

အချို့သာဆုံးလေသံဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာက
လူပြတ်တယ်၊ ကြာရင်မသောင်း
ဘူး၊ မှောင်လဲမှောင်တော့မယ်၊
ညီမလေး ဘယ်ကိုသွားချင်သလဲ
ဆိုတာကိုသာပြောပါ၊ အစ်ကိုကြီး
တို့ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

မိန်းကလေးသည်

သူတို့သုံးယောက်ကို အ
ထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ ခြေလှမ်းတွေက နောက်
ကိုမသိမသာဆုတ်မိလိုက်သည်။

“ဟင်၊ ရှင်-ရှင်တို့က”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊

အစ်ကိုကြီးတို့က လူကောင်းတွေ
ပါ၊ ညီမလေးကို သနားလို့ ဘာအ
ကူအညီပေးရမလဲလို့ မေးတာ”

အသားညိုညို အသက်
သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိလှူက မိန်း
ကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံကာ
ကြည့်လိုက်ပြီး လေပြေထိုးလိုက်
ပြန်သည်။

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်-
ကျွန်မက မအူပင်ကလာတာပါ၊
အဒေါ်အိမ်ကိုသွားမလို့”

အသံလေးတုန်တုန်ယင်
ယင်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဒေါ်က ဘယ်မှာနေ
သလဲ”

“ကြည့်မြင်တိုင်လို့ ပြောပါ
တယ်၊ ကျွန်မလဲ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါ
မှ မရောက်ဖူးလို့ ဘယ်လိုမှ မသွား
တတ်၊ မလာတတ်ဘူး”

“လိပ်စာကော ပါသ
လား”

“ပါ-ပါပါတယ်၊ ဟောဒီ
မှာ”

စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို

လျှို့ဝှက်သံဃ်းစုံစုခင်းဝတ္ထုများ

ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုသူက ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟာ၊ အဲဒီနေရာတိုသိတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးတို့ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့ ညီမလေး၊ စိတ်ချ”

မိန်းကလေးလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဆိုရင် မြန်မြန်လိုက်ပို့ပေးပါနော်၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒါလောက်ကလေးကူညီတာ နဲ့ ဘာအပန်းကြီးမှာမှတ်လို့”

လိပ်စာစာရွက်လေးကို မိန်းကလေးအား ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ-လာ၊ သွားကြမယ်”

အချင်းချင်း မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲပြလိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို ခေါ်သွားကြသည်။

ဆောင်းကာလမို့ နေ့တာငိုသည်။ ချက်ချင်းမှာပင် မှောင်ရီသန်းလာခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ အတော်ကလေးကြာသွားသောကြောင့် အချိန်တော်တော်လေးကို ကုန်သွားခဲ့သည်။

“ကားငှားကွာ၊ အချိန်ကုန်တယ်၊ ဒီညီမလေးရဲ့ အဒေါ်အိမ်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပို့ပေးမှဖြစ်မှာကွာ”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ တွေ့တဲ့ကားကို တားစမ်းကွာ”

လေးဘီးကားတစ်စီးက ရောက်လာသဖြင့် လှမ်းပြီးတားလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်ကို သွားမလို့”

အသားညိုနှင့်လူက မျက်စိ တစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်၏။ သူက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးက နောက်မှာထိုင်ကြသည်။ ကားသည် ချက်ချင်းပင် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ၊ စိတ်ချရရဲ့လား”

ကားဆရာကမေးသည်။

“ပိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ကျော်ကြီးတို့ ကြုံလိုက်ရင် မပိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ အားလုံးမီးသေတယ်၊ မောင်းမှာသာမောင်း”

လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ကားဆရာသည် သူတို့နှင့် ပေါင်းထားပြီး တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကတော့ မကြာမီ ကြုံတွေ့ရတော့မည့် သူမ၏ ကြမ္မာဆိုးကို မသိရှာ။

လမ်းမကြီးများပေါ်တွင်

မာကျူရီမီးများပင် လင်းလက်စပြုလာခဲ့လေပြီ။

x x x

ကားလေးသည် ကြည်မြင်တိုင်ဘက်ကို သွားမည်ဆိုပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲအနှံ့ ဦးတည်ရာ လျှောက်မောင်းနေသည်။

တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နှင့် ဟိုကွေ့ဒီပတ်ပြီး တမင်မောင်းနေသည်ကို မိန်းကလေးကတော့ မသိရှာ။

မကြာမီ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဘူတာကြီးဆိုသော် လည်းပန်းဆုတန်းတစ်ထိပ်ဖြစ်သည်။

ဘူတာကြီးဘက်သို့ သွားသောစင်္ကြံတံတားအောက်ဘက်တွင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

အချိန်မှာ ည(၈)နာရီသာသာခန့်ပင် ရှိသေးသည်။ မြန်မာ ရုပ်ရှင်ရုံများတစ်ဝိုက်တွင်

လူစည် ကားနေသည်။ ရေခဲရေ၊
ဝက်သား တုတ်ထိုး၊ ချိုချဉ်ရောင်း
သော ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှ ဆိုင်
ငယ်လေးများထဲမှ အသံစာစာ
ကို ကြားနေရ သည်။

မိန်းကလေးသည် ကား
ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ယောင်
တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်။ ဒီလို
ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးကို သူတစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးပါ။

“ကျွန်-ကျွန်မကို ဘယ်
ခေါ်သွားကြမလို့လဲ ဟင်”

စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာမကင်း
ဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့် အထိတ်တ
လန့်လေသံဖြင့်မေးမိလိုက်သည်။

“ကြည့်မြင်တိုင် သွား
မယ်ဆို၊ အဲဒါဖြတ်လမ်းပဲ ညီမ
လေးရဲ့ လာ”

မိန်းကလေးမှာ ဟုတ်နိုး
နိုးဖြင့် သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ
လိုက်ပါသွားသည်။

မှောင်ကလည်း မှောင်
နေသည်။

ရထားသံလမ်းအတိုင်း
လျှောက်လာကြသည်။

တွဲလွတ်များ၊ တွဲပျက်များ
ကို မြင်တွေ့ရသည်။

မိန်းကလေးကို လှုံ့ဆော်
မှုတစ်ခုခုက ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို
နေရာမှ ပြေးချင်စိတ်ပေါက်လာခဲ့
သည်။

သူတို့ကို လုံးဝမသင်္ကာ
တော့။

သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်
နှာတွေသည် ခက်ထန်ကာ အဆီ
ပြန်နေသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်း
နေသည်။

တွဲပျက်ကြီး တစ်ခုနားသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။ ကုန်တွဲ တစ်
တွဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်-ကျွန်မကို ဘယ်
ခေါ်”

ဗျူဟာစာအုပ်အကြောင်းအရာများ

“စကားမများနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်
လေးနေစမ်း”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို တစ်
ယောက်က သန်မာသော လက်
များဖြင့် မိန်းကလေးကို ခါးမှ
မြှောက်ချီကာ တွဲပျက်ထဲသို့ တွန်း
တင်လိုက်သည်။

“အမလေး”

မိန်းကလေးသည် တွဲပေါ်
သို့ ပက်လက်ကလေးကျသွားခဲ့
သည်။

သန်မာသောလက်တစ်
ဖက်က သူမကိုချုပ်ထားပြီး ပါးစပ်
ကိုလည်း လက်ဝါးဖြင့်ဖိကာ ပိတ်
ထားသည်။

မိန်းကလေးမှာ အခုမှ
ကျောချခဲ့ရမှ ဓားပြမှန်းသိရတော့
သည်။

ခြေလက်တွေက အ
ကြောက်အကန်ဖြင့် ရုန်းကန်နေ
သည်။ နှစ်ယောက်က ဝိုင်းပြီး ချုပ်

ပေးသည်။

သူကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ဝိုင်း
ပြီးချွတ်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ကွ
ဟိုမှာ လူတွေရောက်လာရင်
အားလုံး ပြဿနာ တက်ကုန်
တော့မယ်”

မိန်းကလေးသည် အော်
လို့လဲမရ၊ ရုန်းကန်လို့လဲမရ၊ မျက်
လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ ကြောက်
လန့်နေသည်။

အဓမ္မသမားများသည်
နှမချင်းမစာနာ။

တစ်ယောက်တစ်လဲစီ ပြု
ကျင့်ကြသည်။ ည ဆယ်နာရီ
ကျော်လာခဲ့လေပြီ၊ မိန်းကလေးမှာ
ရထားတွဲပျက်ပေါ်တွင် ခွေခွေ
လေးလဲပြီး မလှုပ်မရွက်နှင့် ရှိနေ
သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ သေသွား

လျှို့ဝှက်သံဃ်းစုံနင်းစဉ်းပျား

ပြီလားကွ၊ လာဟေ့၊ လစ်ကြမယ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မညှာမတာ ရက်စက်ခဲ့ကြသော အဓမ္မသမားများသည် အားရကျေနပ်သွားကြဟန်တူသည်။

ထိုနေရာမှ ထွက်သွားကြရန်တွဲပေါ်မှ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သောက်စားမူးယစ်နေ၍ လူစိတ်ပျောက်နေကြသည်။

ဒုစရိုက်သမားများ သည် အမှောင်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်တတ်ကြသည်။

ပြည်သူက အားထားနေကြသော ပြည်သူ့ရဲများသည် ညအချိန်တွင် အမှောင်ကိုအားပြုကာ လှုပ်ရှားနေကြသော ဒုစရိုက်သမား များကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်၍ နှိမ်နင်းကြရသည်။

လှည့်ကွင်းတစ်ခုသည် ရထားတွဲပျက်များ ကြားတွင် လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။

ထို့စဉ်-

တွဲပျက်များကြားထဲမှ ထွက်လာကြသော မသင်္ကာစရာ လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“နေရာယူ၊ ဒီလူတွေမရိုးသားဘူး၊ အနားရောက်မှ မေးမယ်”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်မြင့်ကျော်သည် သူ့လူများကို လေသံဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။ ရဲများကလည်း ကင်းပုန်းဝပ်နေလိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ထိုသုံးယောက်တို့သည် အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်နှင့်-

“ရပ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကို သွားကြမလို့လဲ၊ ဒီနေရာမျိုးမှာ

ထိုက်မှတ်သည့်စုံစုံစာပေများ

ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဟာ-ရဲတွေ၊ ပြေး-ပြေး”

သူတို့ ထွက်ပြေးမည် ပြု

ကြရာ သေနတ်များဖြင့် ချိန်ထား
လိုက်ကြပြီး-

“ထွက်ပြေးဖို့တော့ မကြိုး
စားကြနဲ့နော်၊ ဒီမှာတွေ့လား”
ဖျတ်လတ်လျင်မြန်သော ရဲများက
သုံးယောက်စလုံးကို စနစ်တကျ
ဖြင့် ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ဖြစ်သွား
ခဲ့ကြ၍ မပြေးသာတော့။

“ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ ဘယ်
သွားကြမလို့လဲ၊ ဒီလိုချောင်ကျတဲ့
“နရာမျိုးမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဟို-ဟို”

ရုတ်တရက် ဘာဖြေရ
မှန်းမသိ၊ အကြောင်းပြချက်ကို ရှာ
မရဘဲဖြစ်နေကြသည်။

“ဟေ့၊ နှစ်ယောက်က
ဟောဒီအနားမှာ လိုက်စစ်ဆေး

ကြည့်စမ်းကွာ၊ မသင်္ကာစရာတစ်
ခုခုတော့ ရှိနေလိမ့်မယ်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်
သည် တွဲပျက်များဆီကို ထွက်
သွားခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ထိုင်နေကြဦး၊
ထွက်ပြေးဖို့တော့ မစဉ်းစားကြပါ
နဲ့၊ ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးဦးမယ်”

တာစန်ပေးခြင်းခံရသော
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်သည် တွဲ
ပျက်တစ်ခုပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်
မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ၊ တွဲပေါ်မှာ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်”

ညည်းညူနေသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ကြရသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင်
အဝတ်အစားများကင်းမဲ့လျက်ရှိ
သည်။

“မင်း ဒီမှာစောင့်နေ၊ ငါ
ဆရာတို့ ခြံနံသွားပြေးပြော

ကျိုက်သွားစိမ့်ခင်းဝတ္ထုများ

လိုက်ဦးမယ်၊ ဟိုလူတွေနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိချင်ရှိနိုင်တယ်”

တစ်ယောက်က ထိုနေရာမှ အလျင်အမြန်ဖြင့် ထွက်သွားခဲ့သည်။ မကြာမီ နယ်ထိန်းတပ် ကြပ်မြင့်ကျော်လိုက်လာသည်။ မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သတိမရတစ်ချက်ရတစ် ချက်ဖြင့် ညည်းညူနေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ဆက်စပ်မှုတစ်ခုကို ရသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒါမင်းတို့လက်ချက်မဟုတ်လားကွ”

“မ-မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဒီအနားမှာ ခုလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိတောင်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူးဆရာ”

“အပိုတွေပြောမနေကြနဲ့၊ မင်းတို့လောက်မှ မလျင်ရင် ရဲမလုပ်ဘူး၊ မင်းတို့ ဒီကောင်မ

လေးကို ဝိုင်းပြီးစော်ကားလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဘူးကွယ်ရင် ပိုဆိုးမယ်နော်”

“ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က ကီလီဆိပ်ကမ်းဘက်က ခေါ်လာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြံစည်မိပါတယ်ဆရာ”

မသင်္ကာမှုဖြင့်စပြီး အဖမ်းခံရတော့မည်ဆိုကတည်းက တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မှာ မပေါ်ပေါက်အောင် စစ်မေးခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝန်ခံကာ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကို မည်သို့တွေ့ခဲ့ပုံ၊ မည်သို့ခေါ်လာခဲ့ပုံက အစ။

“အေး၊ မင်းတို့ရဲစခန်းကို ရောက်မှ ကြည့်စိစဉ်မယ်၊ သို့သော် ယောက်စလုံးကို လက်ထိပ်ခတ်

ကျွန်းကလေးစုံစုံခင်းဝတ္ထုများ

လိုက်ဟေ့"

လက်ထိပ် အခတ်ခဲ
လိုက်ကြရသည်။

ရထားတွဲပျက်ပေါ်တွင်
သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နှင့်
ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကို
လည်း ဆေးရုံကားနှင့်အတူ ဆေး
ရုံသို့ တင်ပို့ပေးလိုက်ကြသည်။

မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်
ကြီးများထံမှ ဆေးစစ်ချက်ကို ရယူ
ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

x x x

မိန်းကလေးသည် ဆေးရုံ
ကြီးမှ သမားတော်ကြီးများ၏ ပြုစု
မှုကြောင့် ကောင်းစွာပင် သက်ရ
လာခဲ့သည်။

သူမ၏ အမည်မှာ သန်း
သန်းမြင့်ဟု သိရသည်။

မအူပင်မှာနေသည်။ မိ
ခင်နှင့် စကားများကာ စိတ်ဆိုး၍
အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်

တွင် မိခင်၏ ညီမအရင်း ဒေါ်ခင်
စိမ်းရှိသည်။ ကြည့်မြင်တိုင်တွင်
နေသည်။

အဒေါ် ဒေါ်ခင်စိမ်း၏
အိမ်ကိုတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးပါ။ လိပ်စာကို ယူပြီး
သင်္ဘောစီးကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့-
အခုလိုအဓမ္မသမားများ
နှင့် ကံဆိုးစွာကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။
အရွယ်ကလည်း ငယ်ငယ်၊ စိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ် မဆင်မခြင် ပြု
လိုက်မိသည့် အမှားတစ်ခုသည်
ဘဝပျက်ရသည့်တိုင် အကျည်း
တန်ခဲ့ရသည်။

ဒုစရိုက်မှုကို ကျူးလွန်ရန်
ဝန်မလေးကြသော အဓမ္မသမား
များသည်လည်း မိမိတို့ ပြုလုပ်ခဲ့
သည့် ပြစ်မှုအတွက် ရှောင်တိမ်း
ရန်နေရာမရှိပါ။

မျိုးဝင်းသန်းစုစာအုပ်များ

ဥပဒေဘောင်အတွင်း
သို့ လက်ငင်းချက်ချင်းမှပင်
သက်ဆင်း ခဲ့ရသည်။

ရာဇဝတ်ဘေးကား ပြေး
လွတ်ရိုးထုံးစံမရှိ။

တစ်နေ့ကျလျှင် တရား
ဥပဒေ၏ အဆုံးအမကို ခံကြရ
မည်သာ။

အရွယ်ကောင်းသော
မိန်းကလေးများသည် မိမိတို့၏
တ ဇွတ်ထိုးဆန်မှုကြောင့် မိဘ
ကိုရင် ကျိုးအောင် မပြုလုပ်ကြရန်
သတိ ထားဖို့လိုပေသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ဆိုး
ကျိုးသာ သက်ရောက်လိမ့်မည်
ဖြစ်ကြောင်းကို သန်းသန်းမြင့်က
သာကေပြလျက်ရှိပေသည်။

ရဲဇော်ကောင်

ကျောင်းလတ်

မာမိုးနဲ့အိတ်....

သေမင်းနှင့်အတူ

ကျော်ဇင်လတ်

အချိန်မှာ ညဟုပင်ထင်ရ၏။ သူ၏ခေါင်းပေါ်ရှိ မျက်နှာကြက်မှတွဲလောင်းချကာ မီးစလောင်းမပါသော မီးလုံးထွန်းထားသဖြင့် အခန်းတွင်းမှာ လင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၂-နာရီ ၃၅-မိနစ်။

သူသည် ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်လျက်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေမိ၏။ အခန်းမှာ ပေ-၂၀ ပတ်လည်ခန့်ကျယ်၍ နံရံအမြင့်မှာ ၁၂-ပေခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ပြတင်းတစ်ပေါက်မျှမရှိ။

နံရံများမှာ ထုထည်ကြီးမား၍ ကျွဲကရစ်ဖြင့် အခိုင်အမာဆောက်ထားပုံရသည်။ တံခါးပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်သာရှိသည်။ တံခါးရွက်များမှာ ခိုင်မာတောင့်တင်းသော သစ်သားထုထည်ဖြင့် ကျနစွာ ပြုလုပ်ထား၏။

မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေသနည်း။ ဤနေရာတွင် လက်ရှိအခြေအနေနှင့် အချိန်ကာလ မည်မျှကြာအောင် နေရအုံးမည်မသိတော့မိသော အမေးလက္ခဏာများသည် သူ၏ခေါင်းထဲတွင် တန်းစီ၍ ပေါ်လာသည်။

အမှန်ဆိုရပါမူ ဤနေရာသို့ သူရောက်ရှိနေခဲ့ရသည်မှာ ၈-နာရီနီးပါးမျှ ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ ညဦးပိုင်းကစတင်၍ ဤနေရာသို့ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ မည်သည့်ကာလတွင် အဆုံးသတ်၍ မည်သည့်အချိန်အခါတွင်မှ လွတ်မြောက်ပါအံ့နည်း။

ယနေ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှ နောက်ကျပြန်လာပြီးနောက် ကားကိုကားရုံတွင်းသို့သွင်း၍ ထွက်ကာအိမ်ဘက်

လှည့်အပြန်တွင် ရုတ်တရက် အ
မှောင်ထဲမှထွက်လာသော လူနှစ်
ယောက်သည် သူ့အား ချုပ်ကိုင်ထား
လိုက်ကြ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ
မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကြ
ပြီး လက်တွင် ပစ္စတိုသေနတ်ကိုယ်စီ
ကိုင်ထားကြသည်။

ရုတ်တရက်မို့ သူသည် အံ့အား
မသင့်သွားသော်လည်း ကြောက်ရွံ့
မြင်းကားမရှိ။

အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက် တောင့်တင်းသော လူတစ်
ယောက်က သူ့အား သူတို့ရှေ့မှသွား
စေရန် သေနတ်နှင့်အချက်ပြသည်။
သူတို့သွားစေလိုသော လမ်းအတိုင်း
ရှေ့ကသွားရသည်။ သူ့အားနောက်
မှ သေနတ်နှစ်လက်ဖြင့်ထောက်ကာ
ကပ်လိုက်လာကြပြီး လမ်းမကြီးသို့
ရောက်သည်အထိ ခေါ်ဆောင်သွား
ကြ၏။

လမ်းမကြီး မှောင်ရိပ်သို့ရောက်
လျှင် သူ၏မျက်စိများကို အဝတ်
နက်ဖြင့် စည်းလိုက်ကြလေသည်။
ထို့နောက် သူ၏လက်များနှင့် ခြေ
ထောက်တို့ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ

သူ့အား နောက်ပိုင်းထိပ်မှပါကျွတ်
တင်ထားလိုက်ကြ၏။ ကစားကစား
သူ့အား သယ်ဆောင်သွားသော
ကားသွားလမ်းကြောင်းကို ခေါင်းထဲ
တွင် မှတ်သားရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသေး
သည်။ သို့သော် ကားမှာ ကွေ့ကွာ
ပတ်ကာ ဝက်ပါလိုမောင်းလွန်းအား
ကြီးသဖြင့် သူ၏ကြိုးပမ်းမှုကို စွန့်
လွှတ်လိုက်တော့၏။

ကားသည် ကွေ့လိုက်၊ ပတ်
လိုက်၊ ချိုးလိုက်ဖြင့် ပြေးနေသည်မှာ
တစ်နာရီနီးပါးခန့်ပင်ရှိသွားလေပြီ။
နောက်ဆုံးတစ်နေရာသို့ အရောက်
တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ သူ၏
ခြေထောက်မှကြိုးများကို ဖြေပေး
လိုက်၏။ လက်တွင်ချည်ထားသော
ကြိုးကိုမူ ဖြေမပေးပေ။ သူ့အားကား
ပေါ်မှဆင်းစေပြီး ခြေလျှင်လျှောက်
သွားစေသည်။ တံခါးဖွင့်သံကို ကြား
လိုက်ရပြီးနောက် သူ့အားအခန်း
တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

အခန်းတွင်းရောက်မှ မျက်နှာ
တွင် စည်းထားသောအဝတ်နက်ကို
ဖြုတ်ပေးသလို လက်ပြန်ကြိုးများကို
လည်း ဖြေပေးသည်။ ရုတ်တရက်

တိုးဝင်လာသော အလင်းရောင်များ
 ကြောင့် မျက်စိများမှာ ကြောင်၍ပင်
 သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။
 မျက်စိများကိုပြန်၍ ခေတ္တပြန်၍မှိတ်
 ထားလိုက်ပြီး သာမန်မူလမြင်နေကျ
 အတိုင်းမြင်လာရတော့၏။ သူသည်
 အခန်းလွတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ရောက်
 နေ၍ အခန်းထဲတွင် ကုတင်တစ်လုံး၊
 ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲလွတ်
 တစ်လုံးနှင့်စားပွဲပေါ်တွင် စက္ကူတစ်
 ရွက်၊ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းတင်
 ထားသည်ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

“ထိုင်ပါ. . ထိုင်ပါ. . ခင်ဗျား
 ဇနီးဆီကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စာတစ်
 စောင်ရေးရလိမ့်မယ်. . ခင်ဗျားကို
 လွှတ်ပေးဖို့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ငွေသိန်း
 ငါးဆယ်လိုချင်တယ်ဗျာ. . ”

အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဗလကောင်း
 ကောင်းလူက ဦးစွာတင်ပြပြောဆို
 လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သိန်းငါးဆယ်တောင်ပဲလား
 ဗျာ”

သူသည် ထိုသူအားအံ့ဩစွာပင်
 ကြည့်၍မေးလိုက်၏။

“ဟာ. . ဟုတ်ပါတယ်. .
 မများပါဘူး. . သိန်းငါးဆယ်ထဲ
 ပါ. . ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ဒီလို

ခေါ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ သိလောက်
 ပါပြီနော်. . ”

ထိုသူသည် ပြုံးရွှင်စွာနှင့်ပင်
 အဖြေပေးလေသည်။

“ကျွန်တော့် ဇနီးကတော့. .
 လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်ကပဲ သူ
 မိဘတွေရှိတဲ့ မိုးကုတ်ကိုပြန်သွားပါ
 တယ်. . ”

ပြန်ပေးသမား နှစ်ယောက်
 သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
 လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဒါတော့. . ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး
 လေ. . ကျုပ်တို့ကတော့ ဒီသိန်းငါး
 ဆယ်ကို ဘယ်ကရရ၊ ဘယ်သူကပဲ
 ခင်ဗျားအတွက် ယူလာယူလာပေါ့
 ဗျာ. . လိုချင်တဲ့ သိန်းငါးဆယ် ရဖို့
 သဲ. . ”

“အထွေထွေမန်နေဂျာကြီး. .
 ဦးသိန်းထိုက်ဟာ. . ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီ
 မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အကူအညီပေး
 လာခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေရင်းကြီးပါ. . ”

“ကိုင်း. . စကားပြောနေတာ
 ကြာတယ်ဗျာ. . ခင်ဗျား ဘောလ်
 ပင်ကို ကောက်တိုင်လိုက်စမ်းပါ. .
 ခင်ဗျား ဘာ နားရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်
 ပြောပြပါမယ်. . ”

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆို ခါးမှပစ္စုတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည်ထိုလူပြောသည့်အတိုင်း လိုက်ရေ့ရသည်။

ဦးသိန်းထိုက်ခင်ဗျား။

ကျွန်တော့်အတွက် ငွေသိန်းငါးဆယ်ကို အရံသင့်လုပ်ထားစေလိုပါသည်။ ငွေသိန်းငါးဆယ်တွင် နှစ်ရာတန်ထက် တန်ဘိုးကြီးသောအခြားငွေစက္ကူများမထည့်စေလိုပါ။ . ထိုငွေသိန်းငါးဆယ်နှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ဆိုတာကို နောက်မှဖုန်းနှင့်အကြောင်းကြားပါမည်။ ဒီအကြောင်းကို ရဲအဖွဲ့အား မသိစေလိုပါ။ အကယ်၍ ရဲကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါက ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ အခြားမည်သူ့ကိုမှလည်း အသိပေးပါရန် သတိပေးလိုက်ပါသည်။

စိန်လင်းမြင့်

လူဝကြီးသည် စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဖော်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ လေးလံခိုင်မာသောတံခါးကို ပိတ်ပြီးနောက်

သော့ခတ်သံကို ကြားလိုက်မူ၏။ သည့်နောက် သူသည်ကုတင်မပါတွင် လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်တွင် တွဲလောင်းချကာ တွန်းထားသော မီးစလောင်းမပါ ဗလာမီးသီး၏ စူးရှလှသော အလင်းရောင်ကို ရှောင်လွှဲရန် အတွက် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ရသည်။

ငွေရသော်လည်း သူတို့သည် သူ့အား သတ်ပစ်မည်လော။ အကယ်၍ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်မှာ ယင်းကဲ့သို့ပင်ဖြစ်မည်ဆိုပါက ငွေပေးရန်လိုပါဦးမည်လား။ စိန်လင်းမြင့်သည် လေးနက်သောသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

xxxxxx

တံခါးသော့ဖွင့်သံကြားရသဖြင့် သူသည် ချက်ချင်းအိပ်ယာမှ ထထိုင်လိုက်၏။ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ရှစ်နာရီခွဲနေလေပြီ။ သို့နှင့်သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ကို သတိထားမိသည်။

လူဝကြီးတစ်ယောက်တည်း စတီးပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ကိုင်၍ အ

ခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ ယခုလည်း
မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားလျက်ပင်ရှိ၏။

“ဒီမှာ. . ခင်ဗျားအတွက် မနက်
စာ. . ”

စတီးပန်ကန်နှင့် ထည့်ယူလာ
သော နံနက်စာကိုပေးပြီးလျှင် အ
ခန်းတွင်းမှမထွက်သွားသေးဘဲ
စောင့်၍နေလေသည်။ စိန်လင်းမြင့်
သည်အနားတွင်ရှိသော ရေသန့်ဗူး
တွင်းမှ ရေဖြင့်ပလုတ်ကျင်း၊ မျက်နှာ
သစ်ကာ နံနက်စာစားလိုက်ပြီး
နောက် စားပြီးကြောင်းအမူအရာပြ
လိုက်၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးသည်
မျက်နှာစည်းသော အဝတ်နက်ကို
သူ၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား. . အခု ခင်ဗျားတုမ္မ
ကီကို ဖုန်းဆက်ရလိမ့်မယ်. .
နောက်တစ်ပတ်လောက်အထိ ရုံးမ
တက်နိုင်သေးတဲ့အကြောင်းကို ခင်
ဗျားရဲ့ အတွင်းရေးမှူးကို ပြောလိုက်
ပါ. . ခရီးထွက်စရာရှိတယ်လို့လဲ
ပြောပါ. . ”

သူသည် ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်ပြီး
လျှင် စိန်လင်းမြင့်၏မျက်နှာကို

အဝတ်စီးလိုက်၏။ ထို့နောက်
စိန်လင်းမြင့်အား အခန်းအပြင်ဘက်
ရှိ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ တွဲခေါ်သွား
လေသည်။

“ခင်ဗျားရုံးခန်း တယ်လီဖုန်း
နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ. . ”

လူဝကြီးက မေး၍ စိန်လင်းမြင့်
က ဖုန်းနံပါတ်ကိုပြောလိုက်၏။ ထို့
နောက် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လှည့်သံ
ကို သူကြားရသည်။ တစ်ဖက်မှဖုန်း
ခေါ်၍ရလျှင် လူဝကြီးသည် ဖုန်း
လက်ကိုင်သူလက်တွင်းသို့ထည့်လိုက်
၏။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းလက်ခံသူမှာ
သူ၏အတွင်းရေးမှူး ကေသီတိုးဖြစ်
၏။

“ကေသီတိုးလား. . ကိုယ်ပါ
ဒီနေ့ကစပြီး တစ်ပတ်လောက် ရုံးမ
တက်နိုင်သေးဘူး. . လည်ရင်း
ပတ်ရင်း ခရီးထွက်စရာလေးရှိ
လို့. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဘော့စ်. .
ကောင်းပါပြီ. . တကယ်လို့ အရေး
ကြီးတဲ့အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ဘော့စ်
နဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှာလဲဗျာ”

“အဲဒါလိုမယ်မထင်ပါဘူး ကေ
သီရယ်. . ကိုယ့်အလုပ်တွေအားလုံး
ခဏဆိုင်းထားလိုက်ပေါ့ကွာ. . ”

နောက်ပြီးအဖွင့်မင့်တွေကို ကင်
ဆဲလ်လုပ်ပစ်လိုက်ပါ ကေသီ. .
ဒါပဲနော်. . ”

လူကြီးသည် သူ့ထံမှဖုန်းလက်
ကိုင်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ ပြီးမှ. .

“ဒီပြင်. . ခင်ဗျားဖုန်းဆက်ဖို့
လိုတဲ့သူများရှိသေးလား. . စဉ်းစားအံ့
ပေါ့ဗျာ. . ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ပူပြီး
တော့ရဲကိုအကြောင်းကြားမယ့်သူများ
ရှိသေးသလားလို့ပါ. . အဲဒီလိုလူမျိုးရှိ
နေရင် ခင်ဗျား ဘဝကူးကောင်းသွား
မှာမဟုတ်ဘူး. . ”

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဒေါ်လေး
တစ်ယောက်တော့ရှိပါသေးတယ်. . ”

စိန်လင်းမြင့်က ပြောရင်းကအိမ်
ဖုန်းနံပါတ်ကို လူကြီးအားပြော
လိုက်လေသည်။ လူကြီးသည် အိမ်
ဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်ခေါ်ပြီး စကား
လပြောခွက်ကို သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်
ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒေါ်လေးခင်လား. . ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . စိန်လင်းမြင့်
လား. . ”

“မင်း. . ဘယ်ကစကားပြော
နေတာလဲ. . ဒီနေ့နံနက်စာစားချိန်

တုန်းက မင်းအောက်ထပ်ခါးမလှာ
တာနဲ့ “ဘာကြောင့်လည်းလို့ စိတ်ပူ
နေတာ. . ဒါနဲ့ မင်းရှိမရှိ အေးဘုံကို
တောင် သွားအကြည့်ခိုင်းသေး
တယ်. . ဒါပေမယ့် သူကမင်းကို
မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့. . ကားရုံထဲမှာ ကား
တွေသုံးစီးလုံးရှိနေတဲ့အတွက် ညက
မင်းကို အိမ်ပြန်လာတယ် ဆိုတာ
သေချာတယ်လို့လည်း သူကပြော
တယ်. . ”

“ညကအိမ်ကိုပြန်လာသေး
တယ်. . ဒါပေမယ့် အခုမနက်ကမှ
တစ်ခါပြန်ထွက်တာပါ. . ကျွန်တော့်
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့ကားနဲ့
ခေါ်သွားလို့ပါ. . ”

စိန်လင်းမြင့်သည် စကားပြော
နေရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်
ပြီးနောက်. .

“ဒေါ်လေးခင်. . ကျွန်တော်
တစ်ပတ်လောက်တော့ ခရီးသွားရ
လိမ့်မယ်. . အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စ
နဲ့ တစ်ခြားကိုသွားရမယ်. . ”

“ကောင်းပြီလေ. . ”

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချ
လိုက်၏။ လူကြီးသည် သူ့အား

ယခင်အခန်းသို့ ထုံးစံအတိုင်းမျက်စိကို အဝတ်နက်စည်း၍ ပြန်ခေါ်သွား၏။ အခန်းတွင်းသို့ပြန်ရောက်မှ အဝတ်စကို ဖြေပေးပါသည်။ ထို့နောက် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ဟန်တူသော အရပ်ပုပုလူသည် စိန်လင်းမြင့်အတွက် ရေသန့်ဗူးတစ်ဗူးထပ်ယူလာသည်။

သူတို့သည်တံခါးကို အလှည့်ကျစောင့်နေကြပုံရ၏။ လူရှည်နှင့်လူဝကြီးက နေ့ခင်းတွင်စောင့်ကြရပြီး အရပ်ပုပုလူသည် ညဘက်တွင် စောင့်ရဟန်ရှိသည်ကို စိန်လင်းမြင့်စဉ်းစားမိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ. . ကျုပ်မန်နေဂျာဆီက သတင်းတစ်ခုခုရသလား. . ”

စိန်လင်းမြင့်က မေးသည်။ ပုပုကခေါင်းခါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်တိုနေပုံရ၏။ သူ့ညာဘက်လက်ချောင်းများဖြင့် တံခါးကိုဖိထားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လူရှည်ကြီးသည် နံနက်စာလာပို့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ. . ခင်ဗျားတို့ ခုထက်ထိ ငွေမရကြသေးဘူးလား။”

စိန်လင်းမြင့်က စားသောက်နေရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟင့်အင်း. . မရသေးဘူးလေ ကြာသပတေးနေ့အထိ ခင်ဗျား အထွေထွေမန်နေဂျာကို ခင်ဗျားအချိန်ပေးထားတာပဲ. . ”

လူရှည်ကြီးသည် မကျေမနပ်သောအသွင်နှင့် ခေါင်းခါလျက် ဘုဆတ်ဆတ် ဖြေပေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

xxxxxx

အချိန်နာရီနှင့် နေ့ညအဖို့မှာ စိန်လင်းမြင့်အဘို့ ရှည်လျားလှချေ၏။ စက္ကန့်ပိုင်းနှင့်အမျှ ရေတွက်ကာ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသော ကြာသပတေးနေ့သည်လည်းရောက်လာပေပြီ။ နေ့လည်ပိုင်းတွင် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသော လူရှည်ကြီး၏အသံမှာ ဒေါသများပြည့်လျှံနေပေသည်။

“မင်းမန်နေဂျာက လှည့်ကွက်တော့လုပ်နေတာပဲ. . ”

သူသည်ပြောပြောဆိုဆိုပင် မျက်စိစည်းသော အဝတ်စကို ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို. . ခင်ဗျားမန်နေဂျာနဲ့ စကားပြောဖို့ ခေါ်သွားရ

မယ်. . အဲ မနက်ဖြန် နေ့လည်ပိုင်း
မှာမှငွေမရရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆို
တာကြည့်ပေါ့ကွာ. . ကျုပ်ပြောတာ
သဘောပေါက်တယ်. . မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . သဘောပေါက်ပါ
တယ်ဗျာ. . ”

စိန်လင်းမြင့်က ထွက်လာသော
ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်ဖြင့်
သုတ်ရင်းပြန်ပြောလိုက်၏။

လူရှည်ကြီးသည် မန်နေဂျာထံ
သို့ဖုန်းဆက်လိုမရမဲချင်း စိန်လင်း
မြင့်မှာ ဖုန်းနားတွင်စောင့်နေရ
လေသည်။ မန်နေဂျာဖုန်းရလျှင်သူ
သည် ဖုန်းခွက်ကို စိန်လင်းမြင့်
လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ကိုသိန်းထိုက်လား. . ခုအ
ချိန်ထိ ဘာဖြစ်လို့ငွေမပို့သေးတာ
လဲ. . ”

“အခုပြောနေတာ ဆရာဦးစိန်
လင်းမြင့်လား ခင်ဗျာ. . ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ”

“ဆရာ နေကောင်းပါတယ်
နော်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော် နေ
ကောင်းပါတယ်. . ဒီမယ် အခုဒီလူ

တွေက ခွင်ဗျားလှည့်ကွက်မကူ လုပ်
နေတယ်လို့ပြောနေတယ်. . ”

တစ်ဖက်မှ မန်နေဂျာကြီးမှ
ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေနိုင်သဖြင့်
နည်းငယ်တွန့်သွားပုံရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ. . ဒါပေ
မယ့် ဒီလောက်ငွေများများစားစားကို
တော့ အချိန်နည်းနည်းကြာမှာပေါ့
ဗျာ. . ဒါထက် ကျွန်တော်စဉ်းစား
နေတာတစ်ခုရှိတယ်ဗျာ. . လုပ်ငန်း
ရှယ်ယာတွေကို ခုချိန်မှာမန္တလေးက
ဈေးအများဆုံးပေးနေပါတယ်. . ”

မန်နေဂျာကြီးက သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် မန္တလေးကိုပဲရောင်း
လိုက်ပေါ့ ကိုသိန်းထိုက်. . မနက်ဖြန်
နေ့လည်အထိ ခင်ဗျားငွေကိုစောင့်နေ
မယ်လေ. . တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်
ရောက်လို့မှ ခင်ဗျားတို့က ငွေရ
အောင်စီစဉ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် အ
ခြေအနေဆိုးပြီလို့သာမှတ်ပေတော့”

ဖုန်းမှာ ဆယ်ငါးစက္ကန့်ခန့် အသံ
တိတ်သွားပြီး. .

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်
ဆရာ. . ဘယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်
တော်ရအောင်ကြိုးစားပါမယ်. . စိတ်
ချပါဆရာ. . ”

၁၇၄

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင်
လူရှည်ကြီး ညစာလာပို့၏။

“ဘယ်လိုလဲ. . ကျုပ် မနီနေကျာ
ဆီကငွေရပြီလား. . ”

စိန်လင်းမြင့်သည် ကုတင်ပေါ်
တွင် လှဲနေရာမှထရင်းမေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

“ကျုပ် ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ စိ
စဉ်ပြီးပါပြီလို့ပြောတယ်. . ဒီနေ့ည
ဟုံငွေယူဖို့သွားရင် သိရမှာပေါ့. .
အခြေအနေကတော့ ဝမ်းသာစရာ
က ဝမ်းနည်းစရာတွေဖြစ်သွားမ
လားပဲ. . ”

သူသည် ဒေါသဖြင့်ပြောကာ
ညစာယူလာသောပန်းကန်ကို စားပွဲ
ပေါ်တွင်တင်ထားလိုက်ပြီးလျှင် စိန်
လင်းမြင့် ညစာစားပြီးသည်အထိ ည
စာပန်းကန်ကို ပြန်ယူသွားလေ
သည်။

အချိန်မှာ ည ၁၀-နာရီခွဲခန့် ရှိ
ပေပြီ။ စိန်လင်းမြင့်သည် တံခါးသော
ဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၏။ သူ၏စိတ်ထဲ
တွင် အားမူတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။ လူနှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့
ဝင်လာကြ၏။ နှစ်ယောက်လုံး၏
အမူအရာများမှ ဒေါသရောင်လွှမ်း

ကာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်မည့် အ
သွင်ကိုဆောင်လျက်ရှိ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် စိန်
လင်းမြင့်မှာ ခြေရောလက်ပါ ချည်ပြီး
တုတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည့်ပြင် မျက်
နှာကိုလည်း အဝတ်စည်းထားပြီး
သား ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့နောက်
သူ့အားပွေ့ချီ၍ ကားနောက်ပိုင်း
ထိုင်ခုံပေါ်တွင်တင်ကာ ကားတံခါး
ပိတ်ပြီး ကားထွက်သွားသည်ကို စိန်
လင်းမြင့် သတိထားလိုက်မိသည်။
ကားမှာ အကွေ့အကောက်အချိုး
များဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာသွားလျက်ရှိ
သည်။ မည်သည့်နေရာသို့ ဦးတည်
၍ သွားနေသည်ကိုကား မမှန်းဆ
နိုင်တော့။ မည်သို့သောအဖြစ်မျိုးနှင့်
ရင်ဆိုင်ရအုံးမည် မသိ။

တစ်နာရီနီးပါးမျှ ကွေ့ကာပတ်
ကာပြေးနေရာမှ ကားသည် ရုတ်တ
ရက် အရှိန်သတ်၍ တစ်နေရာတွင်
ရပ်လိုက်၏။ ကားရပ်လျှင်ရပ်ချင်းပင်
ကား နောက်ပိုင်းတံခါးဖွင့်၍ စိန်
လင်းမြင့်အားခြေထောက်တွင် ချည်
ထားသောကြိုးကို ဖြေပေးပြီးကား
ပေါ်မှဆင်းစေလေသည်။ လက်ပြန်
ကြိုးနှင့် မျက်စိကိုစည်းသော
အဝတ်ကိုမူ ဖြေမပေးဘဲ သူတို့တွဲ
ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ငါးမိ

နှစ်ခန့်လမ်းလျှောက်သွားပြီး လှေကားထစ်တော်တော်များများကို ကွေ့ပတ်သွားရသဖြင့် ကြောင်လိမ်လှေကားဟု သူ့သတိထားမိသည်။ လှေကားထစ်များဆုံးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် လျှောက်သွားရပြီးနောက် တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မျက်စိစည်းထားသော အဝတ်ကို လူဝကြီးကဖြုတ်ပေးလိုက်ရာ ဟောင်းနွမ်းသောနံရံများဖြင့် တံခါးနှစ်ပေါက်သာရှိသော အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ရောက်ရှိနေသည်ကို ဝင်းဝါသောမီးရောင်တွင် တွေ့မြင်ရ၏။

မီးရောင်မှာ အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲစွန်းပေါ်တွင် တင်ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးမှဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ကုတင်တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ သူတို့သည် စိန်လင်းမြင့်အား အခန်းထောင့်ရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် နေရာပေးကာ လက်ပြန်ကြိုးကို ဖြေပေးလိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ဒီညမှာ မန်နေဂျာသိန်းထိုက် ချိန်းထားတဲ့နေရာကို အခုသွားရမယ်... ဒီတစ်ခါ ကတိပျက်ရင်တော့ မင်းအဖို့ ကံဆိုးတာပေါ့ကွာ...”

လူဝကြီးက ဟိုသို့ဖြင့် ပိုက်ပြီးနောက် အရပ်မြင့်မြင့်လူနုနုအတူ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်သွား၏။ လူပုလည်း သူတို့နောက်သို့လိုက်သွားကာ အပြင်ဘက်မှတံခါးကို ဆွဲပိတ်၍ သေ့ခတ်သံများကြားလိုက်ရပြီးနောက် သုံးယောက်သားလေ့ခါးမှ အောက်ဆင်းသွားသည့်အသံများကို ပါကြားလိုက်ရ၏။

အခန်းထဲတွင် သူ့ကတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အခန်းကိုလေ့လာကြည့်ရာ အခန်းမှာ ယခင်နေခဲ့သောအခန်းထက် ကြီး၏။ တံခါးနှစ်ခုရှိသော်လည်း တစ်ခုမှာ ရေချိုးခန်းတံခါး သို့မဟုတ် အခြားအခန်းသို့ဝင်သောတံခါးဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် အချိန်မှာသူ့ဒီဒီ အလွန်အဖိုးတန်နေသဖြင့် ရရှိသည့်အချိန်ပိုင်းအတွင်း အသက်ရှင်လွတ်မြောက်ရေးကို စဉ်းစားရပေမည်။ မန်နေဂျာကိုသိန်းထိုက်ဆီမှ ငွေရစေကာမူ လူကိုလွတ်ချင်မှလွတ်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရသမျှအခွင့်အရေးကိုအသုံးပြုကာ လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပမ်းရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သန်ခေါင်ကျော်နှင့်နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ တံခါးသေ့ခတ်သံကြား၍

လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူပုတစ်ယောက်တည်း အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာပြီး တံခါးကိုပြန်၍သော့ခတ်ပိတ်လိုက်သည်။ လူပု၏မျက်နှာထားမှာ မှန်တေတေနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် မညီအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။ လူပုနှင့်အတူ အရက်နံ့လည်းပါလာသည်။

လူပုသည် နံရံတစ်နေရာတွင် ဆောက်ထားသောတံခါးကို သော့ဖွင့်လိုက်ရာ အခန်းငယ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။ သူသည် အင်္ကျီအတွင်း အိတ်ထဲမှ ပစ္စုတိုကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် စိန်လင်းမြင့်အား ယင်းအခန်းငယ် လေးထဲသို့ဝင်ရန် သေနတ်ဖြင့်ညွှန်ပြ ရင်း အမိန့်ပေးလေသည်။

“အခန်းကလေးထဲကို ဝင်နေပါ. . ကိုယ့်လူ. . ပြဿနာရှင်းပြီးတဲ့အထိ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ အိပ်နေရမယ်. . ”

စိန်လင်းမြင့်သည် ကုတင်ပေါ်မှ ထကာ အခန်းငယ်ဆီသို့သွားမည့်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ လူပုကသေနတ်ငှားပြန်ကိုင်၍ သူ့ခေါင်းကိုရိုက်ရန်မြှောက်လိုက်သည်ကို ဖျတ်ကနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် တစ်ဖက်သို့စောင်းကာရှောင်လိုက်ပြီးနောက် လူပု၏ရင်ညွန့်ဆီသို့ ညာဖြောင့်လက်သီး

ပစ်သွင်းလိုက်၏။ သေနတ်မှာရိုက်ချက်လွဲပြီး ပခုံးနှင့်ထိမိသဖြင့် အရှိန်လွန်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျသွားသည်။ လူပုမှာလည်းနောက်သို့ယိုင်၍ဖင်ထိုင်ကျသွားတော့၏။ သေနတ်ကိုကောက်ယူရန်အကြည့်တွင် လူပုသည် လဲနေရာမှခါးမှစားမြှောင်ကိုထုတ်၍ သူ့ထံသို့ခုန်ဝင်လာသည်နှင့် အနီးရှိကုလားထိုင်နှင့် မျက်နှာတည့်တည့်ဆီသို့ ထိုးခံလိုက်ရာ လူပုမှာကုလားထိုင်နှင့်အတူ ကြမ်းပေါ်သို့လုံးထွေးကျသွားတော့သည်။ မျက်နှာလည်း စုတ်ပြတ်ကွဲပြဲကာ သွေးများဖြာကျလာပြီး လက်ထဲမှ စားမှာလည်း လွင့်စင်ကျသွားတော့၏။

ဓားကိုကောက်မည်အလုပ် လူပုသည် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် သူ၏ခြေတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ ဓားဆီသို့မရောက်ပဲ ကြမ်းပေါ်တွင် လုံးထွေးကျသွားတော့သည်။ လူပုနှင့်သူ လုံးထွေးကာဓားကို သူ့ထက်ငါအရယူရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်လုံးထွေးနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးကိုတဝုန်းဝုန်းယူရိုက်ဖွင့်သံကြားသဖြင့် စိန်လင်းမြင့်က လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူပုလက်ထဲသို့ ဓားရောက်သွားတော့၏။ သည်တွင်

ဓားကိုင့်ထားသောလူပုဏ်လက်ကို
ဖမ်းကိုင်ကာ ဓားကိုလှလေသည်။
သို့စေကာမူ ဓားအရှိန်ဖြင့်အားတက်
နေသောလူပုသည် လက်ကဓားကို
အလွတ်မပေးပဲ အပေါ်စီးရရန်ကြိုး
စားလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ရိုက်ဖွင့်လိုက်သ
ဖြင့် တံခါးပွင့်ထွက်သွားစဉ် လူပုမှာ
အပေါ်စီးရကာ သူ့ရင်ညွန့်ဆီသို့
ချိန်၍ဓားကိုစိုက်ချရန်အမြောက်တွင်
သေနတ်သံနှင့်အတူ လူပုဏ်လက်မှာ
သွေးချင်းချင်းနီကာ ဘေးသို့လဲကျ
သွားတော့၏။

ရဲမှူးသည် ယမ်းငွေ့အရှိန်မသေ
သေးသော သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍
အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ နောက်
မှပါလာသောရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက
လူပုကိုဖမ်းချုပ်ကာ လက်ထိပ်ခတ်
လိုက်ပြီးလျှင် သက်သေခံပစ္စည်းများ
ကို ရှာဖွေသိမ်းယူနေစဉ် မန်နေဂျာ
ကိုသိန်းထိုက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်
တွင်လဲလျက်သားမြို့နေသော စိန်
လင်းမြင့်အား ပွေ့ထူလိုက်၏။ စိန်
လင်းမြင့်က ကျေးဇူးတင်သောအပြုံး
ဖြင့် ကိုသိန်းထိုက်အား ပြန်ဖက်ရင်း
အားလူကာ ထလိုက်ပြီးနောက်..

“ကျွန်တော်ဘာမှ မဖြစ်ပါ
ဘူး.. ကိုယ်တွေ လက်တွေနာနေ
တာလောက်ပါပဲ.. ဒါထက် အ

“ကွက်ဆင်ပုံကလေးကို ဝယ်
လောက်ရုံပြစမ်းပါအုံး.. ကိုယ်နဲ့ပုဂံ
ရဲ့..”

“ကားပေါ်ကျမှပဲ.. အေးပေး၊
ဆေးဆေးရှင်းပြပါမယ် ဆရာ..
ဒီပြင်အကောင်တွေလည်း.. မိပြီး
သား ပါဆရာ.. ဒီအမှုမှာ ကျေးဇူး
တင်စရာအကောင်းဆုံးကတော့
ရဲထောက်လှမ်းရေးနဲ့ ဖုန်းအိတ်
ချိန်းလို့ ဆိုရမှာပါ ဆရာ..”

“ကျွန်တော်တို့ ရဲ့အဖွဲ့အနေနဲ့
ကတော့ ကျရောက်လာတဲ့တာဝန် နဲ့
ဝတ္တရားကို အခုလိုကျေကျေပွန်ပွန်
အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်
ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာလို့မဆုံး
ပါဘူး..”

မန်နေဂျာ ကိုသိန်းထိုက်၏
စကားအဆုံးတွင် ရဲမှူးကထိုကဲ့သို့ဝင်
ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မန်နေဂျာကြီးနှင့်
အတူ ကိုစိန်လင်းမြင့်ကို တွဲခေါ်ရန်
မြင်ဆင်လိုက်၏။

“ဒီလူပုကို သူ့ဆရာတွေနဲ့ခွဲချုပ်
ထားလိုက်..”

လူပုအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်
သွားမည့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များအား ရဲမှူး
က ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးနောက် ကိုစိန်
လင်းမြင့်အား မန်နေဂျာနှင့်အတူ
တွဲလျက် ကားများရှိရာသို့ တဖြည်း
ဖြည်းဆင်းသွားလေတော့သည်။

“ကြီးမိုက်... ”

မောင်မောင်မျိုးအောင်

လူတချို့သည် အသက်ကြီးလာကြသည်နှင့်အမျှ အသိဉာဏ်ကြီးလာကြလေ့ရှိ၏။ လူတချို့သည် အသက်တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်ကြီးလာကြသော်လည်း အသိဉာဏ်ကား အသက်နှင့်အတူ လိုက်၍ကြီးလာခြင်း မရှိကြချေ။

အသိဉာဏ်သည်အသက်နှင့် ယှဉ်လျှင် လွန်စွာနိမ့်ကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော လူစားမျိုးကို တချို့က လူကြီးပြီး အချိန်မစီးသူများဟု ခေါ်ကြ၏။

မှန်ပေ၏။ ထိုသူတို့သည် လူကြီးသော်လည်း အချိန်မစီးသူ၊ အသိဉာဏ်မကြီးသူများဖြစ်ကြလေ၏။ တိရစ္ဆာန်များတွင် ထိုကဲ့သို့သော ဆင်ခြင်ကံတရားနှင့် အသိဉာဏ်တရားများ မရှိချေ။ သူတို့၏ သဘာဝအသိဖြင့်သာ နေထိုင်အသက်ရှင်နေကြ၏။ လူက

လူသဘာဝ အသိမျှသာရှိသူများက သဘာဝအသိဉာဏ်ထက် များစွာသိလွန်သော ဆင်ခြင်ကံတရားအသိဉာဏ်၊ အသိအလိမ္မာအသိဉာဏ် ရှိသူဖြစ်၏။

သို့သော် လူသည် တစ်ခါတစ်ရံ တိရစ္ဆာန်ထက် မိုက်မဲသော၊ ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူများကို ပြုမူတတ်ကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြုမူကြသောအခါ . .

-----xxx-----

“ဆရာ . . မြစ်ကျိုးကွေ့ ကျေးရွာက ရယက ဥက္ကဋ္ဌနဲ့အဖွဲ့ ရောက်နေပါတယ်၊ ဆရာ့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါလွှတ်လိုက်ရမလား ဆရာ”

ရဲတပ်ကြပ် အောင်ဝင်းက စခန်းမှူးရဲအုပ် ကံမြင့်၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ အရိုအသေပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။ ရဲအုပ် ကံမြင့်က . . .

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ . . . ”

ရဲတပ်ကြပ် အောင်ဝင်းက . .

“သူတို့က ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ပဲ အလောတကြီး ပြောနေကြတယ် ဆရာ”

“အေးကွာ . . ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့အခန်းထဲ လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ရဲတပ်ကြပ် အောင်ဝင်းက အရိုအသေပြုပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ရဲအုပ်ကံမြင့်သည် အတွေ့အ

ကြုံစုံသော ဝါရင့်ရဲတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် စခန်းမှူးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်မှာ လပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သည်နယ်မြေအကြောင်းကို သူ့သိပ်မကျွမ်းကျင်သေး။ သို့သော် သေသေချာချာတော့ လေ့လာထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့လက်အောက်ရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကလည်း သူ့ကိုကူညီကြသည်။ စင်စစ် ရဲစခန်းတစ်ခုတွင် စခန်းမှူး၏ တာဝန်က ကြီးမားလှပါတ်သည်။ ရဲစခန်းအပိုင်အတွင်းရှိ ကျေးရွာ၊ ရပ်ကွက်များအားလုံး၏ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး တာဝန်ကို အပြည့်အဝ တာဝန်ယူထားရသူဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အခန်းအတွင်းသို့ မြစ်ကျိုးကျေးရွာ ရယကဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်ရောက်လာသည်။

ရဲအုပ်ကံမြင့်က...

“ထိုင်ကြပါ... ထိုင်ကြပါ... တာများ အကူအညီ ပေးရမလဲ”

ဟုစကားဆိုလိုက်လေ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ပါးနပ်လျှင်မြန်သော မျက်လုံးအစုံက ထိုင်ခုံများ၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ကြသော ရယကဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့၏မျက်နှာများကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ အားလုံး မျက်နှာများ မကောင်းကြ။

သူသိလိုက်ပြီ၊ အမှုအခင်းတစ်ခုခု ကြုံလာပြီဟု...

မြစ်ကျိုးကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌက...

“ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကျိုးကျေးရွာက မိုးမိုးခိုခိုဆိုတဲ့ ကလေးမလေးဟာ လယ်ထဲသွားပြီး ပြန်မလာတာ(၃)ရက်တောင်ရှိသွားပါပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ရဲအုပ်ကံမြင့်က

“လယ်ထဲသွားပြီး ဘယ်လိုပြန်မလာတာလဲ” ဟုမေးလိုက်ရာ ရယကဥက္ကဋ္ဌက

“ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီး၊ မိုးမိုးခိုခိုဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက လယ်ထဲကို ခဏသွားဦးမယ်လို့ ပြောပြီး အိမ်ကထွက်သွားတာ လုံးဝပြန်မလာတော့ပါဘူး။ ဒီကနေ့နံနက်(၃)ရက်တောင်ရှိသွားပါပြီ၊ အဲ့ဒါ စခန်းမှူးကြီးဆီ လာရောက်တိုင်ကြားတာပါ ခင်ဗျ”

ကြားလိုက်ရသော သတင်းက လူပျောက်မှုသတင်း... လူပျောက်မှုဆိုလျှင် အတွေ့အကြုံအရ သူနည်းနည်းတော့ လန့်မိသည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း လူပျောက်မှုဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား လူပျောက်မှု ဆိုလျှင်တော့...

တချို့သော လူပျောက်မှုများသည် မကြာမီ လူသတ်မှု အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူက

“ကလေးမလေးဟာ တခြား
ရွာက ဆွေမျိုးအိမ်တွေ၊ အသိအိမ်တွေ
ဆီများ သွားနေသလား”

ဟုမေးလိုက်ရာ မြစ်ကျိုးကျေး
ရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်ဇင်က...

“မသွားပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်
တော်တို့ စုံစမ်းကြည့်ကြပြီးပါပြီ”

“ဒါဆိုရင် ရည်းစားတွေ ဘာ
တွေနောက်များ လိုက်သွားသလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာ၊ က
လေးမလေးက အဲဒီလိုမျိုးအရွယ်
တောင် မရောက်သေးပါဘူး”

“အို ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ကလေး
မလေးရဲ့ မိဘတွေကရော ပါမလာကြ
ဘူးလား”

“ပါလာပါတယ် ဆရာ၊ ဟော
ဒီက ဦးမြသန်းနဲ့ ဒေါ်ခင်ကြူတို့ဟာ က
လေးမလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါး ပါပဲ”

ရယ်ကဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်ဇင်က
သူနဲ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အမျိုး
သားကြီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး
ကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း
ပြောဆိုလိုက်သည်။

ရဲအုပ်ကံမြင့်က မိုးမိုးခိုင်၏မိ
ဘများကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျာတို့ သမီးကလေးက
ဘယ်ကိုများ သွားတတ်လာတတ်သေး
သလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

သည်တွင် ဒေါ်ခင်ကြူက...

“သမီးကတော့ ဘယ်ကိုမှ လွေလွေထူး
ထူး မသွားတတ်ပါဘူး စခန်းမှူးကြီး၊ ဒါ
ပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေတော့ လယ်(၁)
သွားပြီး ငါးရွာတတ်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်
တိုင် ရွာလို့ရတဲ့ငါးတွေကို မိဘတွေကို
ကျွေးချင်လွန်းလို့ဆိုပြီး သွားရှာတာပါ။
တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း သူ့ရွာ
လို့ရတဲ့ ငါးတွေကိုရောင်းပြီး ရတဲ့ပိုက်
ဆံလေးတွေကို ကျွန်မတို့ကိုပေးပါ
တယ်။

အဲဒီနေ့ကလည်း အခါတိုင်း
လိုပဲ အမေ... သမီးလယ်ထဲသွားပြီး
ညနေဟင်းစားရအောင် ငါးသွားရှာဦး
မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါပဲ စခန်းမှူး
ကြီးရယ်။

အဲဒါ ဟိုဘက်ရွာ ဒီဘက်ရွာ
ဆွေမျိုးတွေအိမ်ဆီများ သွားသလား
လို့လိုက်ရွာတာ မတွေ့တဲ့အဆုံးဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးက အကြံပေးတာနဲ့ အခု စခန်းမှူး
ကြီးတို့ဆီကို ရောက်လာရတာပါပဲ စ
ခန်းမှူးကြီးရယ်”

ဟုဆိုလေ၏။ မိန်းကလေး၏
မိခင် ဒေါ်ခင်ကြူ၏ အသံမှာ ငိုသံပါ
နေသည်ကို ရဲအုပ်ကံမြင့် သတိပြုလိုက်
မိသည်။ ဒေါ်ခင်ကြူက...

“ကျွန်မသမီးလေး ဓာတ်ပုံကို
လိုရမယ်ရ ဆိုပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ယူလာ
ခိုင်းတာနဲ့ ယူလာခဲ့ပါတယ် စခန်းမှူး

ကြီး”

ဟုဆိုကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ရဲအုပ်ကံမြင့်အား ပေးလိုက်လေ၏။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အခုလို ဓာတ်ပုံပါရတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ ရှာရဖွေရတာ ပိုပြီးခရီးရောက်သွားတာပေါ့။ ဒီလောက်တောင်လည်း စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့၊ ပျောက်ရိုးမှန်ရင် ပြန်တွေ့ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေကြည့်ပါမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ရဲအုပ်ကံမြင့်မှာ တစ်ဖက်သားကို အားပေးလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်ကြီး ဖြစ်နေမိသည်။ မိဘဖြစ်သူများက အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများရှိ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အိမ်၌ ရွာဖွေကြည့်ခဲ့ကြပြီးပြီဟုဆိုသည်။ သို့သော်မတွေ့...။

သို့ဖြစ်လျှင် ထိုမိန့်ကလေး ဘယ်ရောက်နေသနည်း၊ စခန်းမှူးရဲအုပ်ကံမြင့်သည် တပ်ကြပ်ကြီး ဝင်းထိုက်နှင့် အဖွဲ့အား ချက်ချင်းတာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ဆရာဝင်းထိုက်နဲ့ အဖွဲ့ဟော့ ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိုးမိုးခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လိုက်ရှာကြရလိမ့်မယ်။ ရှာဖွေကြည့်ရမယ့် နယ်မြေတွေကတော့ မြစ်ကျိုးကျေးရွာနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့အနီးတစ်ဝိုက်က ကျေးရွာတွေပဲ။ စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာနဲ့ အမြန်ဆုံးရှာကြဖို့

တော့ လိုလိမ့်မယ်”

ဟုတ်ပြီလား၊ ထူးခြားမှုတွေရင် ချက်ချင်းသတင်းပို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာ”

“သွားနိုင်ပါပြီ”

တပ်ကြပ်ကြီး ဝင်းထိုက်နှင့်အဖွဲ့ ချက်ချင်းပင် ရဲစခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သဲသောင်ပြင်ကျေးရွာနှင့် ဆင်ခြေရာ ကျေးရွာများသို့ ဝင်ရောက်စုံစမ်းကြည့်ကြသည်။

မိုးတွင်းကာလ ဖြစ်သော်လည်း မိုးရွာလိုက် နေပူလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့သား အားလုံးမှာ အတော်ပင်ပန်းနေကြလေပြီ။ ရွာနှစ်ရွာ စုံစမ်းအပြီးတွင် မိုးချုပ်သွားသဖြင့် ဆင်ခြေရာ ကျေးရွာရယကရုံးတွင် ဝင်ရောက်နားခို အိပ်စက်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်မှ ညောင်ခြောက်ပင် ကျေးရွာနှင့် မကျည်းကုန်းကျေးရွာများသို့ သွားရောက်ကြကာ ဆက်လက်ရှာဖွေ စုံစမ်းကြရသည်။ သို့သော် အခြေအနေမှာ ထူးထူးခြားခြား မရှိပေ။ အမောသာ အဖတ်တင်ခဲ့ကြသည်။ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စခန်းမှူးရဲအုပ်ကံမြင့်က သူ့ကိုအဖွဲ့ကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာဝင်း”

ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက်က...

ဟိုက်၊ အခြေအနေဘာတွေ ထူးခြားသလဲ...”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဝင်းထိုက်က.

“အခြေအနေကတော့ ဘယ်လိုမှမထူးခြားသေးဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မြစ်ကျိုးရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရွာအားလုံးကိုရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘယ်လိုမှ ရွာလို့မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ အဲ့ဒီရွာတွေမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းအိမ်တွေကို ဝင်ရောက်စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း သူတို့ဆီကိုမလာဘူးတဲ့ ဆရာ”

ရဲအုပ်ကမြင့်သည် တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက်ကို စိတ်ချသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက်သည် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့်စေ့စေ့စပ်စပ် အလုပ်လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဲအုပ်ကမြင့်က...

“ဆရာဝင်းထိုက် ဒီလူပျောက်မှဟာ သွေးရိုးသားရိုးတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်။ ဒီကလေးမဟာ သူ့ဆွေမျိုးတွေအိမ်ကလွဲလို့ တစ်ခြားကိုသွားစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး။ သူ့မိဘတွေရော၊ ကျွန်တော်တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေပါ ကလေးမလေးကို နေရာအနှံ့ရွာကြည့်ခဲ့ကြပြီးပြီ မတွေ့ဘူး ဒီတော့...”

ဟု စကားကိုရပ်တန့်ကာ စဉ်းစားချင့်ချိန်နေသည်။ သည်တွင် တပ်

“ကျွန်တော်မပြုလုပ်ပါရဘူး”

“ပြောပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကလေးမလေးကို ဝေးဝေးရှာလို့မတွေ့ရင် နီးနီးမှာပဲ ရွာရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒီကလေးမလေးဟာ နီးနီးကလေးမှာပဲရှိရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုနီးနီးလည်း ဆရာဝင်းထိုက်ရဲ့”

“ဒီလိုလေဆရာရဲ့ တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ပြဿနာကိုပြေလည်အောင် ပြေရှင်းနိုင်ဖို့အတွက် ပြဿနာရဲ့အဖြေကို အဝေးမှာရှာကြည့်မိတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာရဲ့အဖြေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အနီးကလေးမှာတင် ရှိနေတတ်တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က မျက်စိလျှမ်းသွားတတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဆရာဝင်းထိုက်ဆိုလို့ချင်တာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကလေးမလေးကို မြစ်ကျိုးကျေးရွာရဲ့အနီးနားမှာပဲ ရှာကြရလိမ့်မယ်ဆရာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တစ်ခြားရွာတွေမှာရွာစရာမလိုတော့ပါဘူး။ မြစ်ကျိုးကျေးရွာရဲ့အပြင်ဘက် ပတ်ပတ်လည်မှာပဲ ရှာကြရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဖြေကတော့မကောင်းနိုင်ဘူးဆရာ”

ရဲအုပ်ကံမြင့်က စိတ်မသက်
မသာဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဆရာဝင်းထိုက်ရဲ့ စဉ်းစားပုံ
စဉ်းစားနည်းကလေးက ချီးမွမ်းစရာပါ
ပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မြစ်ကျိုးကျေးရွာ အ
ပြင်ဘက်ပတ်ပတ်လည်မှာဆိုရင်တော့
လယ်ကွင်းတွေနဲ့ သစ်ပင်တွေ ချုံပုတ်
တွေပဲရှိနေတာပဲဗျ”

သည်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးဝင်း
ထိုက်က....

“ဒါကြောင့် ပေါ့ဆရာရယ်
တွေ့ရမယ့်အဖြေက မကောင်းနိုင်ဘူး
လို့ ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ရဲအုပ်ကံမြင့်က

“ဆရာဝင်းထိုက်ရဲ့ အတွေးနဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့အတွေးက တစ်ထပ်တည်း
ပဲဗျာ ဒါဆိုရင်သေချာပြီ ဆရာဝင်း
ထိုက်”

“ဘယ်လိုသေချာတာလဲဆ.
ရာ”

“ဆရာဝင်းထိုက်ပြောသလို
မြစ်ကျိုးကျေးရွာရဲ့ အပြင်ဘက်က
လယ်ကွင်းနဲ့သစ်ပင်ချုံပုတ်တွေထဲမှာပဲ
အဖြေရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာလေ...”

“ဒါဆိုရင်အဲဒီလို ဘာကြောင့်
လုပ်ရတာလဲဆရာ”

“အမေးရှိရင် အဖြေရှိပါတယ်
ဘာကြောင့်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ အ

ကြောင်းရှိရမှာပေါ့... မှခင်းတိုင်းမှာ
ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်ဆိုတာ ရှိစမြဲပါ
ဆရာဝင်းထိုက်”

ထိုအခိုက် ရဲတပ်သားမောင်
စိုး စခန်းမှူးအခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်
လာပြီး...

“ဆရာ အပြင်ဘက်မှာမြစ်
ကျိုးကျေးရွာက မိုးမိုးခိုင်းရဲ့ဦးလေး ကို
ခင်မောင်ဆိုသူ ရောက်နေပါတယ်”

“အေး ငါ့အခန်းထဲကိုလွှတ်
လိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”
စခန်းမှူးကို အရိုအသေပြု

ကာ မောင်စိုးအပြင်ဘက်သို့ပြန်ထွက်
သွားသည်။ မကြာမီ မိုးမိုးခိုင်းဦးလေး
တော်သူ ကိုခင်မောင် ဝင်ရောက်လာ
သည်။

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ”
စခန်းမှူးရဲအုပ်ကံမြင့်က ဖိတ်

မန္တကပြုလိုက်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ထိုင်ခုံလွှတ်တစ်လုံးတွင်ဝင်
ထိုင်လိုက်ရင်း ကိုခင်မောင်ဆိုသူက
ပြောလိုက်သည်။

“မိုးမိုးခိုင်းရဲ့ဦးလေး ကိုခင်
မောင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး”
“ပြောပါ ကိုခင်မောင် ဘာ

များအကြောင်းထူးလာပါလိမ့်”

ကိုခင်မောင်၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ပြီးဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်ကို ရဲအုပ်ကံမြင့် သတိထားလိုက်ပါသည်။

ကိုခင်မောင်က...

“ဒီလိုပါစခန်းမှူးကြီး ဟိုတစ်နေ့ကလူပျောက်လာတိုင်းထားတဲ့ ကျွန်တော့်တူမလေး မိုးမိုးခိုင်ကိုပြန်တွေ့ပါပြီ”

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

ရဲအုပ်ကံမြင့်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ညောင်ခြေထောက်ရွာကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့အသွားမှာ နောက်ကျနေမှာစိုးတာနဲ့ ဖြတ်လမ်းက သွားလိုက်မိတယ်။ ဖြတ်လမ်းဆိုတာက ဦးဖြိုးတုတ်ကြီးရဲ့စပါးခင်းအလွန်မှာရှိတဲ့ ငါးကန်နဘေးကဖြတ်ပြီးသွားရဲတဲ့ လမ်းပါ။ . .

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ငါးကန်နဘေးကဖြတ်ပြီး အတော်ကလေးသွားမိတော့ ဉာဏ်ပင်တွေပေါက်နေတဲ့ဉာဏ်တောနားကိုရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်းအချိန်နောက်ကျနေမှာစိုးတာနဲ့ ခပ်မြန်မြန်သွားမိတယ်။ အဲဒီအနီမှာ လေတစ်ချက်ဝေပြီးတိုက်လိုက်တာ ဉာဏ်ပင်တွေကြားထဲက ပုတ်အဲ့အဲ့အနံ့တစ်ခုက ပျံ့လွင့်လာတာကို ရှုမှိုက်လိုက်ရပါတယ်ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်

တော်လည်းခြေလှမ်းကို အသာရပြန်ပြီး ဉာဏ်ပင်တောထဲကို အနံ့ခံကြည့်လိုက်တော့ အမှန်ပဲဆရာ၊ ဉာဏ်ပင်တောထဲက ပုတ်အဲ့အဲ့အနံ့ထွက်နေတာအမှန်ပဲ. . . .

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်းချက်ချင်းပဲ ဉာဏ်ပင်တောထဲကို တိုးဝင်ပြီး အနံ့ထွက်ပေါ်နေတဲ့ဆီကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်မိပါတယ်”

“အဲဒီမှာဘာတွေ့လိုက်ရသလဲ ကိုခင်မောင်”

စခန်းမှူးရဲအုပ်ကံမြင့်က စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်မိသည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်းဉာဏ်ပင်တောထဲကို တိုးဝင်သွားရင်နဲ့ ဉာဏ်ပင်တောအလယ်လောက်လည်းရောက်ရော လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကို မမျှော်လင့်ပဲတွေ့လိုက်ရတော့တာပါပဲဆရာ”

“အဲဒီလူသေအလောင်းဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ကလေးမလေး မိုးမိုးခိုင်ရဲ့အလောင်းပဲမဟုတ်လား ကိုခင်မောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး ကျွန်တော့်တူမလေး မိုးမိုးခိုင်ရဲ့အလောင်းပါပဲဗျာ”

ကိုခင်မောင်မှာ ပြောနေရင်းမှ ငိုသံပါသွား၏။ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့လည်းရသည်။ ပြီးမှ. . . .

“ဒီတူမလေးကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာဗျ၊ အဖေအမေအပေါ် လည်း သိပ်သိတတ်တဲ့ကလေးမလေး ကျွန်တော်ဖြင့် တူမလေးကိုအဲဒီလိုမြင် လိုက်ရတော့ ရင်ထဲဆို့သွားတာပဲဆရာ ရယ်”

ဟုဆိုကာ စကားကိုအဆုံး သတ်လိုက်လေ၏။

စခန်းမှူးရဲအုပ်ကံမြင့်က တပ် ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက်ဘက်သို့လှည့်ကာ..

“ကဲ ဆရာဝင်းထိုက် အမူက တော့ ကျွန်တော်တို့တွေ့ဆထားချက် အတိုင်းမှန်နေပြီ၊ ဒီထက်သေသေချာ ချာသိရပြီး အပြန်ဆုံးအမှုမှန်ကို ဖော် ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့အခု ချက်ချင်းပဲ မြစ်ကျိုးရွာကိုသွားကြစို့ လား”

“ကောင်းပါပြီဆရာ”

-----xxxx-----

စခန်းမှူးရဲအုပ်ကံမြင့်၊ ဒုရဲ အုပ်အောင်ကြိုင်၊ တပ်ကြပ်ကြီးဝင်း ထိုက်၊ တပ်ကြပ်အောင်ဝင်းနှင့် အဖွဲ့ သည် မြစ်ကျိုးကျေးရွာ ရယကလူကြီး များနှင့်အတူ မိုးမိုးခိုင်း၏အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ဦးဖြိုးတုတ်ကြီး ၏ ငါးကန်တောင်ဘက်ရှိ ဉာဏ်ပင် တောဆီသို့ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေ၏။

ရဲအုပ်ကံမြင့်သည် ခပ်သွက် သွက်လျှောက်နေမိရင်းမှ စဉ်းစားလိုက် မိသည်။ ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသော လူပျောက်မှုများကို သူ့အထူးသတိ ထားသည်။ ဂရုလည်းစိုက်သည်။ စိုး လည်းစိုးရွံ့မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ထိုအမှုများသည် မကြာမီလူ သတ်မှုများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား တတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်းကြည့်.. လူ ပျောက်မှုသည် လူသတ်မှုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလည်းသွားခဲ့ပြီမှာ သေချာသ လောက်ဖြစ်နေပြီ။ အသတ်ခံရသူ သာ မိန်းကလေးမှာ လယ်ထဲငါးရွာသွားမည် ဟုပြောပြီး ထွက်သွားရာမှ အသတ်ခံ ရခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ မိန်းကလေးကို မည်သူသတ်သနည်း.. အာကြောင့်

သတ်သနည်း..

လူသတ်တရားခံသည် အသေ
နေရာမှာရှိနိုင်သနည်း... မည်ကဲ့သို့
ဖော်ထုတ်ရမည်နည်း...

သူ့ခေါင်းကို မရပ်မနားအ
လုပ်များပေးနေမိသည်။ မကြာမီ ရဲအုပ်
ကံမြင့်တို့အဖွဲ့သည် ဉာဏ်ပင်တောထဲ
သို့ရောက်ရှိလာကြသည်။

မိန်းကလေး၏အလောင်းမှာ
ပုတ်ပွ၍ပင်နေလေပြီ။ ထို့နောက် ရဲ
ထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကိုစစ်ဆေး
ခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ မှတ်တမ်းပြုခြင်း
များကို ပြုလုပ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် အ
လောင်းအား ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြ
သည်။

စခန်းမှူးကံမြင့်သည် ဉာဏ်
ပင်တောထဲမှအပြန် ငါးကန်နားအ
ရောက်တွင် ကံငယ်တစ်လုံးရှိနေသည်
ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ အခင်းဖြစ်
ပွားရာနှင့် အနီးဆုံးတွင်ရှိနေသောကံ
ငယ်တစ်လုံး...

ထိုကံငယ်မှ သဲလွန်စတစ်ခုခု
ရနိုင်သည်။ ရဲအုပ်ကံမြင့် ထိုကံငယ်ဆီ
သို့ ချက်ချင်းပင်လျှောက်သွားလိုက်မိ
သည်။ အနောက်မှ ရယကဥက္ကဋ္ဌ ဦး
ကျော်ဇင်ပါလာသည်။

တဲကလေးထဲတွင် အဘိုးအို
တစ်ယောက်တိုင်နေပြီး ရေနွေးကြမ်း
သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စ

ခန်းမှူးကံမြင့်က တဲအတွင်းဝယ် နီးကပ်
အား...

“ဒီမှာအဘ”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စ
ခန်းမှူးကံမြင့်၏ရဲဝတ်စုံနှင့် ရယက
ဥက္ကဋ္ဌဦးကျော်ဇင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
အဘိုးအိုမှာ ရုတ်တရက်မျက်နှာပျက်
သွားသည်။ စခန်းမှူးကံမြင့်က ချက်
ချင်းရိပ်မိလိုက်သည်။ ရဲဝတ်စုံနှင့်သူ
ကိုမြင်သည်နှင့် တဲပေါ်ကအဘိုးအို
ဘာကြောင့်မျက်နှာကွက်ကနဲ ပျက်
သွားရလေသနည်း... အကြောင်းထူး
တစ်ခုခုတော့ ရှိရမည်။

ထိုစဉ် ရယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်
ဇင်က စခန်းမှူးကံမြင့်အား အနောက်
မှလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီတဲပေါ်ကအဘိုးကြီး
ဟာ ဦးဖြိုးတုတ်ကြီးရဲ့ ငါးကန်ကိုစောင့်
နေတဲ့ ဦးတင်သိန်းပါ စခန်းမှူးကြီး။ သူ
က သေဆုံးသွားတဲ့ ကလေးမလေး မိုး
မိုးခိုင်နဲ့ဆိုရင် ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မ
ကင်းပေါ့၊ ဘကြီးသုံးဝမ်းကွဲလောက်
တော်မယ်ထင်တယ်”

စခန်းမှူးကံမြင့်က...

“ဪ မိုးမိုးခိုင်နဲ့ အမျိုးတော်
နေတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဦး
တင်သိန်းအား တဆက်တည်းလှမ်းမေး
လိုက်သည်။

“ဒီမှာအဘ... အဘနာမည်
ဦးတင်သိန်းနော်၊ မိုးမိုးခိုင်လေး ဒီငါး
ကန်ဘက်ကို လာသွားသေးသလားဗျ”

ဦးတင်သိန်းကပျာပျာသလဲ
ပင်...

“မလာပါဘူး ဆရာရယ် က
လေးမလေး ပျောက်နေတာတော့ ကျွန်
တော်လည်း သတင်းကြားပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ရဲအုပ်ကမြင့်
က...

“အဘတကယ်မတွေ့ဘူး
လားဗျာ ကလေးမလေးဒီဘက်ကိုလာ
တာလေ”

“တကယ်မတွေ့ပါဘူးဆရာ”

“အကကသာ ကလေးမလေး
ကိုမတွေ့တာ ကျွန်တော်တို့ကတွေ့ခဲ့ပြီ
ဗျ”

“ဘယ်ကတွေ့တာလဲဆရာ”

“ဥာဏ်ပင်တောထဲကတွေ့
တာ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးမလေးက သေ
နေပြီဗျ”

စခန်းမှူးကမြင့်၏စကား
ကြောင့် ဦးတင်သိန်းမှာ ရုတ်ခြည်မျက်
နှာပျက်သွားပြန်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင်မျက်နှာ
ကိုပြင်ကာ...

“အို ဟုတ်လားစိတ်မကောင်း
လိုက်တာဆရာရယ်”

ဟု တအံ့တဩဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ မရှမလှတ
သတ်ခံထားရတာ၊ ဥာဏ်ပင်တောနဲ့ တ
ဘတဲနဲ့က အော်ခေါ်ရင်တောင်ကြား
လောက်ပါတယ်။ အဘဘာသံမှမကြား
ဘူးလား”

“မကြားပါဘူးဆရာရယ်”

ရဲအုပ်ကမြင့်သည် ဦးတင်
သိန်း၏အမူအရာများကို သိပ်ပြီးမ
ကြိုက်လှပေ။ တစ်စုံတစ်ခုခုကို ဖူးကွယ်
ထားသည်ဟုထင်နေသည်။ ထို့နောက်
တွင် ဘဝင်မကျသောစိတ်ဖြင့် ငါးကန်
နဘေးရှိ တဲကလေးအနီးမှ ထွက်ခွာ
လာခဲ့ကြသည်။

-----xxxxx-----

စခန်းမှူးကမြင့်က (လွန်စွာ)
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုများလဲဗျ ဦးကျော်
ဇင်”

“ဒီလိုပါ မိုးမိုးခိုင်ပျောက်သွား
တဲ့နေ့က မိုးမိုးခိုင်နဲ့ ကျော်ဆွေနှင်း တို့
ကို ဦးဖြိုးတုတ်ကြီးရဲ့ ငါးကန်ဘက်ကို
သွားတဲ့လမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်ဆို
တဲ့ သတင်းပဲ ဆရာ”

“အဲဒါကို ဘယ်သူတွေ့လိုက်
သလဲ”

“ရွာထဲကနွားကျောင်းသား
ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ နာမည်
က သာအောင်တဲ့ စခန်းမှူးကြီး”

“အို... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိုးမိုးခိုင်နဲ့အတူ
တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ ကျော်ဆွေနှင်း

“ဒါဆိုရင် သူဟိုငါးကန်ဘက်
ကို သွားကြတာပေါ့။ ငါးကန်စောင့်တဲ့
ဦးတင်သိန်းဆီကို သွားကြတာဖြစ်ဖို့
များတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး”

ရဲအုပ်ကမြင့်၏ မျက်လုံးထဲ
တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ဟန်ဖြူ
ချင်ပုံရနေသော ဦးတင်သိန်း၏မျက်နှာ
ကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ကဲဗျာ သာအောင်ဆိုတဲ့

မိုးမိုးခိုင်လေး သေဆုံးသွားခဲ့
သည်မှာ နှစ်ပတ်ကျော်သွားခဲ့ပြီ။ ထူး
ခြားချက်မှာ အလောင်းကိုခွဲစိတ်ရ
သော မှုခင်းဆရာဝန်၏ အစီရင်ခံစာ
ဖြစ်သည်။ ဆေးစာအရ...

မိန်းကလေးသည် ရင်ညှန့်
တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာနှစ်ချက်၊ တစ်
ချက်က နှလုံးကိုဖြတ်ဖောက်သွားပြီး
တစ်ချက်က အဆုတ်ကိုဖောက်ဝင်သွား
သည်။ လည်ပင်းတွင် ညှိမည်းဒဏ်ရာ
တစ်ခု...

သည်ဒဏ်ရာက တစ်စုံတစ်ခု
ဖြင့်ညစ်ထားပုံရသော ဒဏ်ရာဖြစ်
သည်။ ထို့အပြင် သေဆုံးသူမှာ မသေ
မီ အဓမ္မပြုကျင့်ခြင်းခံထားရသည်ဟု
ဆေးစာ၌ ဖော်ပြထားသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအမှုကို မြစ်ကျိုး
ကျေးရွာတစ်ရွာလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြ
သည်။ တရားခံကိုသိလိုနေကြသည်။
ထိုအခိုက် မြစ်ကျိုးကျေးရွာ ရယက
ဥက္ကဋ္ဌက စခန်းမှူးကမြင့်ထံ လျှို့ဝှက်
သတင်းတစ်ခုပေးပို့လာသည်။

“စခန်းမှူးကြီးရေ သတင်းအ
စာအနုကလေး တစ်ခုပေါ်လာတယ်၊
ဈေးခြားမလားတော့မသိဘူး”

ကောင်လေးကို ကျွန်တော် မေးကြည့်
ချင်တယ်။ ခေါ်ပေးပါလား။”

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်ခါ
တည်းခေါ်လာပါတယ် စခန်းမှူးကြီး။”

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အကွက်မြင်
တယ်ဗျာ။ ကဲ ကောင်လေးကို ခေါ်
လိုက်ပါတော့ မေးကြည့်ရအောင်”

-----xxxxx-----

“ကဲ မောင်သာအောင် မင်း
တွေ့တာမှန်သမျှကို ဦးတို့ကို အမှန်အ
တိုင်းပြောပြနော်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့
သိလား။”

စခန်းမှူးကမြင့်က ပြောလိုက်
ရာ သာအောင်က...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး၊ ကျွန်
တော် နွားတွေကို လယ်ကွင်းထဲမှာ
ကျောင်းနေဟုန်း ငါးကန်ဘက်ကိုသွား
တဲ့ ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ မိုးမိုးခိုင်နဲ့
ကျော်ဆွေနှင်းတို့ လျှောက်သွားတာကို
တွေ့လိုက်မိပါတယ်”

“သူတို့ဘယ်ကိုသွားကြတာ
လဲ”

“ဦးဖြိုးတုတ်ကြီးနဲ့ ငါးကန်
ကန်ကို သွားကြတာပါ”

“မင်းနောက်က လိက်ကြည့်
မိသေးသလား”

“မကြည့်မိပါဘူး။ သူတို့က

မောင်နှစ်မဝမ်းကွဲတွေပဲ၊ သူတို့ဘကြီး
ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရှိတဲ့ ငါးကန်ဘက်
သွားကြတာဖြစ်မှာပေါ့ ဦးလေး။”

“တခြား မင်းဘာတွေမြင်
သေးသလဲ”

“ကျွန်တော် ဒါပဲမြင်ပါတယ်
ဦးလေး။”

“အေး ကောင်းပါပြီကွယ်
မင်းကို ဦးလေးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

-----xxxxx-----

တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက်နှင့် အ
ဖွဲ့သည် ကျော်ဆွေနှင်းအား မြစ်ကျိုး
ကျေးရွာအတွင်းရှိ သူ့အိမ်အတွင်း၌ အ
သင့်တွေ့ရသဖြင့် ရဲစခန်းသို့စစ်ဆေး
ရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ကျော်
ဆွေနှင်းမှာ ရဲများကိုမြင်သည်နှင့် မူ
ပျက်၍နေလေပြီ။

ရဲစခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် စ
ခန်းမှူးကမြင့်က ကျော်ဆွေနှင်းအား...

“ဒီမှာ ကျော်ဆွေနှင်း... မိုး
မိုးခိုင်နဲ့မင်းနဲ့ (-----)နေက ဦးဖြိုး
တုတ်ကြီးရဲ့ငါးကန်ဘက်ကို ဘာသွား
လုပ်ကြတာလဲ”

ကျော်ဆွေနှင်းက မူပျက်နေ
သော်လည်း မင်သေသေမျက်နှာဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ ဦးလေးဦးတင်
သိန်းဆီကို သွားတောင်းကြတာပါ”

“ငါးကောရရဲ့လားကွ”

“ရပါတယ်”

“အေး... မင်းသိပြီးတဲ့အတိုင်းပဲ... အဲဒီနေ့ကစပြီး မိုးမိုးခိုင်းပျောက်သွားတာ ဉာဏ်ပင်တောထဲမှာ သူ့အလောင်းကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့သူနဲ့ ဦးလေးဦး တင်သိန်းဆီက ငါးတောင်းပြီးသူလည်း သူ့အိမ်ပြန် ကျွန်တော်လည်းကျွန်တော့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် မိုးမိုးခိုင်းကအိမ် ပြန်မရောက်လာဘူးကွ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ”

-----xxxx-----

စခန်းမှူးကမြင့်သည် ကျော် ဆွေနှင်းအား အချုပ်ခန်းထဲသို့ထည့် ခိုင်းလိုက်ပြီး ငါးကန်စောင့်ဦးတင်သိန်း အား တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက်နှင့်အဖွဲ့ ကို သွားရောက်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

မကြာမီ ဦးတင်သိန်းရောက် လာသည်။ စခန်းမှူးကမြင့်က...

“ဒီမှာ ဦးတင်သိန်း.. (----) နေ့က ခင်ဗျားဆီကို ကျော်ဆွေနှင်းနဲ့ မိုးမိုးခိုင်းတို့ ရောက်လာပြီး ငါး တောင်း ကြတယ်ဆို၊ အဲဒါဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး စခန်းမှူးကြီး”

“မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ပြော

လိုက်သော်လည်း ဦးတင်သိန်းမှာမျက်နှာပျက်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မှန်မှန်ပြော နော် ဦးတင်သိန်း” စခန်းမှူးကမြင့်က လေသံတင်းတင်းဖြင့်ပြောလိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားက ကျော်ဆွေနှင်းက ပြောတော့ သူနဲ့မိုးမိုးခိုင်းတို့ ခင်ဗျားဆီ ကိုလာပြီး ငါးတောင်းကြတယ်တဲ့... ခင်ဗျားကတောင် ညနေဟင်းစားအတွက် ငါးတွေပေးလိုက်သေးတယ်တဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး... အဲဒီနေ့က သူတို့လည်းမလာဘူး ကျွန်တော်က လည်းမပေးလိုက်ပါဘူး”

ဦးတင်သိန်းနှင့်ကျော်ဆွေနှင်းတို့နှစ်ဦး၏ ထွက်ချက်များမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွဲလွဲနေကြသည်။ ဘာကြောင့်ထိုကဲ့သို့ ကွဲလွဲနေရလေသနည်း။

ထိုကွဲလွဲချက်၏ နောက်ကွယ် တွင်.....။

စခန်းမှူးကမြင့် ကြိတ်၍ကျေနပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်သူက...

“ခင်ဗျားတို့ မိုးမိုးခိုင်းကို ဉာဏ်ပင်တောထဲမှာ သတ်ပစ်လိုက်ကြလား မဟုတ်လား”

“မ... မသိဘူးရပါတယ် ဆရာ...”

www.burmeseclassic.com

ဦးတင်သိန်းမှာ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်မဆည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အမူအရာပျက်သွားပြီး အထစ်ထစ်အ ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားကသာ မသတ်ဘူး ငြင်းနေတာ ကျော်ဆွေနှင်းက ခင်ဗျား သတ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီဗျ”

“ဗျာ...”

စခန်းမှူးကံမြင့်က အပိုင် ကွက်ကိုကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက် တည်းမှာပင် တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက် အား....

“ကဲ ဆရာဝင်းထိုက် အချုပ် ခန်းထဲက ကျော်ဆွေနှင်းကိုခေါ်ခဲ့ပါ”

မကြာမီ ကျော်ဆွေနှင်း ရောက်ရှိလာသည်။ ဦးတင်သိန်းက ကျော်ဆွေနှင်းအား မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်သွားပြီး မျက်နှာများနီရဲလာကာ...

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဆွေနှင်း မင်းက ငါ့တစ်ယောက်ထဲအပေါ် အ ပြစ်ပုံချရသလားကွ မင်းကောပါတယ် မဟုတ်လား”

ကျော်ဆွေနှင်းက ဦးတင် သိန်းကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ စခန်း မှူးကံမြင့်က....

“ဒီကောင့်ကို အချုပ်ထဲပြန် ထည့်ထားလိုက်တော့ ဆရာဝင်းထိုက်” တပ်ကြပ်ကြီးဝင်းထိုက်က

ကျော်ဆွေနှင်းကို ချက်ချင်းပြန်ခေါ် သွားသည်။ စခန်းမှူးကံမြင့်က ပစ် ယာယ်ဆင်ကာ....

“ကဲ ဦးတင်သိန်း ခင်ဗျားဝ ခံစရာရှိတာကိုသာ ဝန်ခံပါတော့၊ ကျ တို့တတွေ သေသေချာချာစုံစမ်းခဲ့ကြ ပြီးပြီ။ ကျော်ဆွေနှင်းက မိုးမိုးခိုက်ကို ခင် ဗျားသတ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟ သွားပြီ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ဦးတင်သိန်း”

စခန်းမှူးကံမြင့် ပစ်လိုက် သောမြားက ချက်ကောင်းကိုထိမှန် သွားသည်။ ဦးတင်သိန်းမခံနိုင်တော့...

“ကျွန်တော်ဖွင့်ပြောပါတော့ မယ်... ဒီကောင်ကအပြစ်တွေအားလုံး ကို ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းအ ပေါ်ပုံချသွားတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ထုတ်ဖော်ပြောရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီနေ့ က ကျော်ဆွေနှင်းတစ်ယောက် ကျွန် တော့်ဆီရောက်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန် တော်က....”

-----xxxx-----

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဆွေနှင်း ငါ့မှာ သုံးစရာပြတ်နေတယ်ကွာ... အဲ ဒါမင်းရွာထဲက မိုးမိုးခိုင်းလေးကို ငါ့ဝ ငါးတွေပေးဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုပြီ ခေါ်ခဲ့ပါလား။ ငါတို့ သူ့ဆီကနားကပ် ကို ချွတ်ယူပြီး သွားရောင်းကြရအောင်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဦးလေးရ”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ နားကပ်ရောင်းလို့ ပိုက်ဆံရ ရင် မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူမယ်လေကွာ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံလိုနေတာနဲ့အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်အခုပဲ သွားပြီးခေါ်လိုက်မယ်”

“အေး.. . . အေး”

ကျော်ဆွေနှင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲကိုရောက်တော့ အခန့်သင့်ပင် မိုးမိုးခိုင်းကို မိုးမိုးခိုင်းတို့အိမ်ခြံစည်းရိုး နဘေး၌ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ မိုးမိုးခိုင်း ညီမလေး ငါလယ်ထဲမှာ ငါးသွားရှာမလို့ နင်လိုက်ခဲ့ပါလား တကယ်လို့ ငါးရှာလို့မရလည်း ဦးလေးဦးတင်သိန်းဆီက ငါးဝင်တောင်းကြတာပေါ့။ သူကလည်း ငါတို့ကိုပေးမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ ငါရွာပြင်ကစောင့်နေမယ်။ နင်မြန်မြန်လာခဲ့နော်၊ နင့်အမေကိုလည်းသွား မပြောနဲ့ဦး”

ထို့ကြောင့်. . . .

“အေး . . ဒါဆိုရင် ငါအခုလိုက်ခဲ့မယ်”

“ညီမလေး နင်နောက်က လိုက်ခဲ့တော့ ငါသွားနှင့်မယ်”

ကျော်ဆွေနှင်းက မိုးမိုးခိုင်း၏

နားနှစ်ဖက်မှ နားကပ်တလေကို ဖျတ်ကနဲကြည့်လိုက်မိသည်။ နားကပ်တလေးကဝင်းနေသည်။

“အေး.. . အေး သွားနှင့်လေ ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

မိုးမိုးခိုင်းကသူ ဘာမှမသိရှာပေ။

မကြာမီ ကျော်ဆွေနှင်းနှင့် မိုးမိုးခိုင်းတို့ ငါးကန်အနီးရှိ တဲကလေးသို့ ရောက်လာသည်။ တဲအတွင်းမှ ဦးတင်သိန်းထွက်လာကာ. . . .

“ဟာ.. ကျော်ဆွေနှင်းပါလား.. မိုးမိုးခိုင်းလည်းပါသကား..”

ပြောပြောဆိုဆို မိုးမိုးခိုင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ဦးတင်သိန်းက ဖမ်းချုပ်ထားစဉ် ကျော်ဆွေနှင်းက နားကပ်ကိုအတင်း ဖြုတ်ယူသည်။ သို့သော် မိုးမိုးခိုင်းက ရုန်းကန်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလေရာ ဖြုတ်မရပဲရှိနေသည်။

“ဦးလေး.. . ဦးလေး ဘာလုပ်တာလဲ.. . လွတ်.. . လွတ်.. .”

“ကျော်ဆွေနှင်း.. . နင်နင်.. .”

မိုးမိုးခိုင်းက ကြောက်အားလန့်အား အော်လိုက်ရာ ကျော်ဆွေနှင်းက နားကပ်ကိုမဖြုတ်တော့ပဲ ပါးဖပ်ကို သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်သည်။

ထိုစဉ် ဦးတင်သိန်းက အနား

၁၉၄

မှ စားမြောင်ကိုကောက်ယူကာ မိုးမိုးခိုင့်
၏လည်ပင်းကိုထောက်ထားလိုက်
သည်။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

“ဦးတင်သိန်းက မိုးမိုးခိုင့်ကို
တစ်ချက်ငေါက်လိုက်သည်။ ကျော်ဆွေ
နှင်းက မိုးမိုးခိုင့်၏လက်ကို ဆွဲခေါ်
သည်။

“လာ လိုက်ခဲ့ မြန်မြန်”

မိုးမိုးခိုင့်မှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်
ပေါ်လာသော အခြေအနေကို မယုံ
ကြည်နိုင်သလိုအံ့ဩမင်သက်နေသည်။
သို့ဖြင့် ဦးတင်သိန်းနှင့်ကျော်ဆွေနှင်းတို့
၏ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားတော့
သည်။

-----xxxx-----

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့မိုးမိုးခိုင့်
ကို ဉာဏ်ပင်တောထဲကိုခေါ်သွားခဲ့ပါ
တယ်။ ပထမတော့ နားကပ်ကိုပဲယူဖို့ပါ။
နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်းစိတ်မ
ထိန်းနိုင်တော့ပဲ ကျွန်တော်ရာ ကျော်
ဆွေနှင်းတို့ပါ မိန်းကလေးကို ပြုကျင့်မိ
ကြပါတော့တယ်. . အဲဒီနောက်မှစားနဲ့
ထိုးသတ်ပြီး နားရွက်နှစ်ဖက်ကိုစားနဲ့
ဖြတ်၊ နားကပ်ကို လှီးယူခဲ့ကြပါတယ်. .

စားနဲ့ထိုးတာကတော့ ကျွန်
တော်ကတစ်ချက်၊ ကျော်ဆွေနှင်းက
တစ်ချက် ထိုးကြပါတယ်။ ကျွန်တော်
မှားပါတယ်ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်မှားပါ
တယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးတင်သိန်းသည်
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ဟီးကနဲ
ငိုချလိုက်လေတော့သည်။

-----xxxx-----

စခန်းများရဲအုပ်ကံမြင့်၏ စ
ခန်းများဘဝတစ်လျှောက်၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
သောမူခင်းများ၌ ယုတ်မာသော၊
ကောက်ကျစ်သော၊ စဉ်းလဲသော၊ အော့
နဲ့လုံးနာဖွယ်ရာဖြစ်သော မူခင်းပေါင်း
များစွာ ပါဝင်နေကြလေသည်။

ယခုအမှသည် သူစခန်းမှူး
ဘဝတစ်လျှောက်၌ လွန်စွာအေးနှလုံး
နာဖွယ်ရာကောင်းသော မှခင်းတစ်ခု
အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သောမှခင်းတစ်
ခုပင်ဖြစ်ပေ၏။

လူအချို့သည် အသက်ကြီး
လာကြသည်နှင့်အမျှအသိဉာဏ်ပါကြီး
လာကြလေသည်။ အချို့ကမူအသက်
သာကြီးလာကြသော်လည်း အသိ
ဉာဏ်ကားကြီးလာခြင်း မရှိပေ။သေး
ငယ်၍သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့သောလူစားမျိုးကို အ
သက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးသူများဟု အ
များက ခေါ်ကြ၏။

စင်စစ် ထိုလူစားမျိုးများသည်
လူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် လူအဖြစ် အသက်ရှင်
နေထိုင်ကြသော်လည်း စိတ်ဓာတ်များ
မှာမူ တိရိစ္ဆာန်အဆင့်မျှသာ ရှိကြပေ
သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော်
ထိုသူတို့ကား ကြီးလေမိုက်တွင်းနက်
လေ ဖြစ်နေကြသည့် ကြီးမိုက် များပေ
တကား.....

မောင်မောင်မျိုးအောင်

ကျွတ်တီ

ယုံမှားခင်းသံသယ

ဝန်းသို့-မိုးကောင်း

လောကီဝါ

ယုံမှားခြင်းသံသယ

(၁)

“ဟယ်! တင်ဇာနွယ်မဟုတ်လား”

ဟင်းရွက်စုံများ ခင်းကျင်း ထည့်ထားသော နှီးကျောဗန်းရှေ့၌ ခြေစုံရပ်ပြီး သူမကို ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် တင်ဇာနွယ်ခေါင်းငုံ့ ထားရမှ တဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့် လိုက်မိသည်။ ရွှေတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်နေအောင် ဆင်မြန်းထားပြီး

အဖိုးတန် ရယ်ဒီမိုက် ဝမ်းဆက်နှင့် ခေတ်ဆန်ဆန် လှပသော အမျိုးသမီးကို ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ တင်ဇာနွယ်မော့ကြည့်နေပြီး မှင်သက်နေသည်။ စဉ်းစားရင်းမှ။

“ဟို. . စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်မက ညီမကို ဆီလို့လား”

“ဟယ်. . ကြည့်စမ်း၊ တင်ဇာက မမကို မမှတ်မိဘူးလား၊ မမက ညီမတို့နဲ့ ခြံချင်းကပ်နေသွားဖူးတဲ့ ဝတ်ရည်ချုံလေ ညီမရဲ့”

“ဪ... မှတ်မိပြီမေ၊ ဟို မေမကို ရုတ်တရက် ဒီလိုတွေ့လိုက်ရ တော့ မမှတ်မိတာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် မမဝတ်ရည်”

တင်ဇာနွယ်က မဝတ်ရည် ကို ကြည့်ရင်းဖြင့် အားနာပြုံးဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။ ဝတ်ရည်ချိုက လှပစွာ ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြရင်း ပတ် ဝန်းကျင်၏ အာရုံစူးစိုက်မှုကို ဆွဲ ဆောင်နေပြန်သည်။ ဈေးဝယ်သူ ဈေးသည်များရဲ့ ငေးမောကြည့်ရှုရ သည်ထိ ထင်ရှားပေါ်လွင်တောက် ပမှုက အခြားသူများနဲ့ ကွဲကွဲပြား ပြား ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“ညီမ... ဒီမှာ ဈေးရောင်း တာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... တစ်နေ့ လေးငါး ရာကနေ တစ်ထောင်ဝန်းကျင်တော့ ရတတ်ပါတယ်”

“မဆိုးပါဘူး၊ အခုနေကြ တာ အရင်နေရာမှာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမဝတ်ရည်”

“ဒါနဲ့ တင်ဇာက ဘာလို့ ကျောင်းမတက်ပဲ ဈေးရောင်းနေရ တာလဲ”

“အဖေဆုံးသွားပြီလေ မမ ဝတ်ရည်ရဲ့၊ အိမ်မှာက အမေတစ် ယောက်တည်း ဈေးရောင်းရတဲ့ငွေ နဲ့ မလောက်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် တင် ဇာ ဈေးထွက်ရောင်းရတာ၊ အိမ်မှာ အငယ်လေးတွေက ကျောင်းတက် နေကြတုန်းလေ”

ဝတ်ရည်ချိုက တင်ဇာနွယ် ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပြီး စိတ်မ ကောင်းဖြစ်သော လေသံနဲ့ ပြောမိ သည်။

“ဪ... ဦးလေးတောင် ဆုံးရှာပြီပဲ၊ စိတ်မကောင်းတာ အ မှန်ပဲ တင်ဇာရယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို နင် တို့သားအမိမှာ မနည်းရုန်းကန်နေ ကြရမှာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ မမဝတ်ရည်ရယ်၊ အမေက ခုရက်ထဲ သိပ်နေမကောင်း လို့ ဈေးနားခိုင်းထားတာ ကုန်က

လည်း ဒီနေ့မှ အရောင်းပါးတယ်
လေ၊ လကျပ်ရက်ဖြစ်နေတာကိုး”

“အေးကွယ်၊ မမလည်း အ
သိတစ်ယောက် အိမ်လာရင်း ဈေး
ဝယ်သွားမလို့ ဈေးထဲဝင်ခဲ့လို့ မင်း
ကိုတွေ့ရတာ၊ အခုလို ပင်ပင်ပန်း
ပန်းရောင်းနေတာမြင်ရလို့ မမစိတ်
မကောင်းဘူး၊ ကဲ . . ကြုံတုန်းတင်
ဇာရေး . . ရော့ ငွေတစ်ထောင်၊ အ
ဒေါ်အတွက် စားစရာတစ်ခုခုဝယ်
သွား၊ နောက်နေ့ကျမှ မမအိမ်လာ
ခဲ့မယ်”

မမဝတ်ရည်က ပြောပြော
ဆိုဆို တင်ဇာနွယ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်
ထဲမှ တစ်ထောင်တန်အုပ်ထဲမှ တစ်
ရွက်ထုတ်ကမ်းပေးသည်။

“အို . . နေပါစေ မမဝတ်
ရည်၊ အားနာစရာ”

“ဘာလို့ အားနာရမှာလဲ
တင်ဇာ၊ နင်နဲ့တို့တွေဟာ အရင်က
ဘယ်လို နေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သိပါ
တယ်နော်၊ ရော့ . . ယူ၊ ကဲ . . မမ

သွားမယ်”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော
မမဝတ်ရည်ရဲ့ ကျောပြင်ကို ငေး
ကြည့်ရင်း ဝတ်ရည်ချိုစဉ်းစားနေမိ
သည်။

တင်ဇာနွယ်နှင့်ဝတ်ရည်တို့
ကွဲသွားသည်မှာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိပေ
လိမ့်မည်။ ထိုအချိန်က ဝတ်ရည်ချို
မှာ အိမ်ထောင်ကျခါစဖြစ်ပါသည်။
ဝတ်ရည်ချိုရဲ့ ခင်ပွန်းမှာ အရောင်း
အဝယ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
အိမ်မှာ အမြဲမရှိတတ်၊ တစ်လကို ခ
ရီးသုံးလေးခါ ထွက်ရ၏။

အဖော်မရှိသော ဝတ်ရည်
ချိုကို တင်ဇာနွယ်တို့ သားအမိက
အဖော် အလှည့်ကျနေပေး၏။ ဝတ်
ရည်ချိုမည်သည့်နေရာကိုသွားသွား
တင်ဇာနွယ်က အဖော်ပြု၍ ပါသွား
ရမြဲပင်။ ဒီတော့ ဝတ်ရည်ချိုတို့အိမ်
၌ပင် တင်ဇာနွယ်မှာ အိပ်လိုက်၊ စား
လိုက်၊ စာကျက်လိုက်ဖြင့် အနားယူ
အဖော်ပြုနေခဲ့ပေးရသည်။

အနေနီးကြသူများမို့ အရှင်းလို ခင်တွယ်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က ဝတ်ရည်ချိုရဲ့ ခင်ပွန်းသည် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စနဲ့ သွားရင်း လာရင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုသတင်းတွေ ကြားနေခဲ့ရ၏။ ခင်ပွန်းသည်အပေါ်မှာ သံသယရှိနေသော ဝတ်ရည်ချိုမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား စိတ်မချ၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာ နောက် လိုက်ပါသွားရင်း အရောင်းအဝယ်သမားလုံးလုံးလျားလျားဘဝ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဝတ်ရည်ချိုခရီးထွက်ချိန်၌ တင်ဇာနွယ်က ဝတ်ရည်ချို၏ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးရ၏။ နောက်တော့ ဝတ်ရည်ချိုမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် နယ်စပ်မှာ အခြေကျ နေထိုင်တော့မည်ဟုပြောကာ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဝတ်ရည်ချိုနှင့် တင်ဇာနွယ်တို့ ပြန်လည်ဆုံ

တွေ့နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထိုနေ့မှ ပြန်လည်တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝတ်ရည်ချိုသည် ယခင်ဝတ်ရည်ချိုမဟုတ်လေတော့။ ပြောင်းလဲသွားခြင်းက ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်အောင်ရှိလေ၏။

ဝတ်ရည်ချိုရဲ့ အနေအထားသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အရှိန်အဟုန်များနဲ့ ရွှေငွေဆင်မြန်းဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ မြင်သူငေးကြည့်လောက်နိုင်၏။ ယခုလို သူမပြောင်းလဲသွားပေမယ့် မပြောင်းလဲသော စိတ်ထားနဲ့ သူမကို ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ဖော်ရ၍ ဝမ်းသာနေမိ၏။

တင်ဇာနွယ်တစ်ယောက်ဈေးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အမေ့ကို ပြောပြမိသည်။

“အမေရယ်... မမဝတ်ရည်ကို ရုတ်တရက် သမီးမြင်တာ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး အမေရယ်၊ လှလိုက်တာများ ရက်စက်တယ်၊ ရွှေတွေလည်းဝတ်ထားတာ နေရာလပ်

မရှိအောင် ညွတ်အိနေတာပဲ။ အဲဒါ သူတစ်ရက် လာခဲ့မယ်တဲ့။ အမေ့ကို တစ်ထောင်စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးဖို့တဲ့ ပေးလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား.. အေးကွယ်၊ ဝတ်ရည်ကို ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အင်းလေ.. တို့ကို ဒီဘဝရောက်နေတာ မမေ့ဘူးဆိုတာ သိရတဲ့အတွက် ဝတ်ရည်ရဲ့ စိတ်ကို လေးစားမိပါရဲ့..”

ဒေါ်တင်မေ့နွယ်တို့သားအမိ ဝတ်ရည်ရဲ့ အကြောင်းများအား ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ သတိရကာ ပြောနေမိကြသည်။

မိုးဖွဲများကျနေ၍ တင်ဇာနွယ်မှာဈေးရောင်းဖို့၊ မရောင်းဖို့ကို ချင့်ချိန် စဉ်းစားနေမိသည်။ မိုးကလည်း စွေမည့်သဘောရှိသည်။ အရပ်ရှစ်ခွင်တိုင်း မှုန်မှိုင်းလို့နေလေ

သည်။ မိုးစရွာတဲ့နေ့ကတည်းက မထွက်ခဲ့တာ ဒီနေ့နဲ့ဆိုရင် (၃)ရက်ရှိတော့မည်။ မထွက်လို့ မရမှန်းသိသည်။ မနက်ဖြန်ဆို အငယ်ကောင်တို့နှစ်ယောက်အား ကျောင်းအပ်ရမည်။ နေ့ပြန်တိုး ဆွဲထားတာလည်း မသွင်းလို့မရ။

အမေကလည်း လေးဘက်နာဖြစ်နေ၍ အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်။ တင်ဇာနွယ်ဦးနှောက်ခြောက်အောင် ဟိုဟာစဉ်းစား၊ ဒီဟာစဉ်းစားနှင့်အချိန်ကုန်မခံတော့ပဲ လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ကာ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပြီး ခမောက်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး တောင်းကြီးကို ခါးတင်ခွင်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

ကုန်စိမ်းသွားကြိုပြီး မိုးကနည်းနည်း စဲသွားသည်မို့ အလှအယက်ဈေးတန်းဆီသို့ တင်ဇာနွယ်နေရာရရေးအတွက် သုတ်ခြေတင်ရပါသည်။ လူအုပ် တိုးတိုးခွေခွေ စည်ကားရာ ဈေးတန်းလမ်းဘေးတ

နေရာတွင် ဆိုင်စတင် ခင်းပါတော့သည်။

အချိန်ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ ကုန်ပစ္စည်းအသီးအနှံတို့သည်လည်း ဗန်းထဲ၌ အနည်းကျဉ်းသာရှိတော့သည်။ လူပါးချိန်မို့ တင်ဇာနွယ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများရေတွက်ပြီး အသွင်းဖိုးသက်သက်၊ အိမ်ဈေးဖိုးသက်သက် ဖယ်နေမိသည်။

ထိုစဉ်တွင် ဆိုင်ရှေ့နားမရောက်တရောက်မှာ ကားတစ်စင်းရပ်သံကြား၍ တင်ဇာနွယ် လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။ နောက်ဆုံးပေါ်ခေတ်မီကားလှလှလေးပေါ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆင်းလာသည်။ သူမသည် ဖဲထီးရောင်စုံလေးကို ထောက်ကနဲဖွင့်ဆောင်းပြီး သူမရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေမှ မမဝတ်ရည်ချိုမှန်း အနားကို နောက်မှ သိလေ၏။ မမဝတ်ရည်ချိုသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးထက်ပင်လှနေသေးသည်။ သူမရဲ့ ခန္ဓာအမျိုးအဆစ်နှင့်ညီစွာ လိုက်ဖက်စွာ ဝတ်

ဆင်ထားသည်မှာ မြင်သူတွေငေးရလောက်အောင် လှနိုင်ရက်သည်။

“ဟယ်. . တင်ဇာ၊ မိုးတွေရွာနေတာ ရောင်းနေတုန်းလား”

“နည်းနည်းကျန်သေးလို့ပါ မမဝတ်ရည်”

“ကဲ. . သိမ်းတော့၊ လာ. . အိမ်သွားရအောင်”

မမဝတ်ရည်စကားကို စောဒကမတက်အားပေ။ ကုန်စိမ်းလက်ကျန်တွေကို အမြန်သိမ်းပြီး သူမ၏နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ မမဝတ်ရည်က ရှေ့မှ ကိုယ်ဟန်မော့မော့ကျော့ကျော့လေးနဲ့ ကားရှိရာဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ. . တက်လေ တင်ဇာ၊ တို့လမ်းထိပ်က စားသောက်ဆိုင်မှာ ခဏစကားပြောရအောင်၊ ပြီးမှ အဒေါ်နဲ့ကလေးတွေအတွက် တစ်ခုခု ဝယ်သွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမဝတ်ရည်”

မမဝတ်ရည်ရဲ့ ကားလေး သည် တင်ဇာနွယ်တို့ နေထိုင်ရာ မြောက်ဥက္ကလာတိုးခွဲ ရပ်ကွက်လေး ရဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ထဲမှာရှိသော ယောက်ျား ကြီးငယ်တို့ရဲ့ မျက်ဝန်းများက မမဝတ်ရည်ထံ၌သာ ရောက်နေကြသည်။ မမဝတ်ရည်က ဒေါင့်ကျကျ စားပွဲခုံတစ်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူမပါ ထိုင်စေကာ စားစရာများကို မှာလိုက်လေသည်။

“ကဲ... စားစရာတွေလည်း ရောက်လာပြီ၊ စား... တင်ဇာနွယ်၊ အဝစား၊ ဒါနဲ့ ညီမက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ်ခွန်ပါ မမဝတ်ရည်”

တင်ဇာနွယ်ကို ဝတ်ရည် အနီးကပ် အကဲခတ်မိသည်။ တင်ဇာနွယ်သည် လှသွေးကြွယ်ကာ လှ

ပဖွံ့ဖြိုး၍ ချစ်စရာ ကောင်းနေ၏။ ဖြူဖွေးသော သူမရဲ့ အသားအရည်သည် နေပူထဲမှာ ဈေးရောင်းနေရပေမယ့် ဝါဝင်းနေသည်။ အရပ်က ငါးပေါင်းလက်မခန့် ရှိမည်။ နှာတံပေါ်၍ နှုတ်ခမ်းပါးနှင့် နဖူးကျဉ်း၊ မျက်နှာသွယ်ပြီး စွဲမက်စရာကောင်းသူလေးဟု မှတ်ချက်ချနိုင်သူမျိုးဖြစ်သည်။

“ညီမနဲ့ အခုလို သီးသန့်တွေရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ညီမကို အလုပ်အကိုင်တစ်ခု အကူအညီပေးဖို့ ကိစ္စပဲ”

“ဟုတ်လားမမ... ကျေးဇူးပဲ”

မမဝတ်ရည်ရဲ့ အပြောကို ဝမ်းသာအားရ တင်ဇာနွယ်ဆိုလိုက်သည်။ တင်ဇာနွယ်အတွက် ဝမ်းသာရမည့်နေ့ရယ်လားဟု ထင်မိသည်။ စီးပွားရေး ခိုင်မာမှုကို မမဝတ်ရည် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သေချာ နေမိခဲ့သည်။

“ညီမ. . အခု ဈေးရောင်း
တာ တစ်နေ့ဘယ်လောက်မြတ်လဲ”

“အမှန်မရှိဘူးမမရဲ့၊ ဟင်း
ရွက်ဆိုတော့ ရောင်းမကောင်းတဲ့
နေ့ဆိုရင် ပုတ်ကုန်တော့ ရွံ့တဲ့အခါ
လည်းရှိတယ်၊ အိမ်အတွက်ကတော့
ဟင်းစားမရှားဘူးပေါ့”

“ကုန်ကို ဘယ်မှာဝယ်ရသ
လဲ”

“အင်းစိန်နှင့် သီရိမင်္ဂလာ
ဈေးမှာ ကောက်ရသလို ကီလီဆိပ်
ကမ်းမှာကောက်ရတာမျိုးလည်းရှိပါ
တယ်”

ဝတ်ရည်က စိတ်ပျက်စွာ
ပြောနေသော တင်ဇာနွယ်၏ ပုံစံ
လေးကို ကြည့်ရင်း သူမပြောစရာ
များကို အကွက်ကျကျနဲ့ ဆွယ်တရား
ဟောတော့သည်။

“အလုပ်ဟူသမျှ ပင်ပန်း
မှာပဲလေ၊ ကိုယ်က ငွေလိုချင်တာပဲ
ငွေရဖို့အတွက် ဉာဏခွန်အားဖြစ်
စေ၊ ကာယခွန်အားဖြစ်စေ၊ စိုက်

ထုတ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတော့ဒါ
ပေါ့လေ၊ ညီမအသက် ညီမရုပ်ရည်
နဲ့ ညီမရတာက မမျှတဘူးလေ၊ ညီ
မရဲ့ ရုပ်ရည်က လူချမ်းသာဖြစ်ရမှာ
ကွဲ့”

ဝတ်ရည်က တင်ဇာနွယ်ကို
စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
တင်ဇာနွယ်မှာ သူမအလှကို သူမ
ကိုယ်တိုင်သိသော်လည်း ယခုလိုချီး
မွမ်းပြောဆိုမှုနဲ့ကြုံလာရတော့ ရှက်
သလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မမက အဟုတ်ပြောတာ
တင်ဇာရဲ့၊ တင်ဇာကိုကြည့်ပြီး မမ
ဖြင့် တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်
ချင်းလည်းစာပါတယ်၊ လှချင်ပချင်
ရှာမှာပေါ့”

“ဘဝရဲ့ ကံတရားကို မမ
လက်ခံပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ပြောင်း
လဲလို့မှ မရဘူးမမ၊ နေ့ချင်းချမ်းသာ
ပေမယ့် နေ့ချင်းညချင်း ဆင်းရဲသွား
တာတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“ဒီသဘောတရားတွေ ညီ

မလေးအနေနဲ့ သိထားတယ်ဆိုရင် ညီမလေးအနေနဲ့ ကိုယ့်အတွက်ရော၊ မိသားစုအတွက်ရော အကျိုးရှိမယ် အလုပ်လေး တစ်ခုလောက် လုပ်ဖို့ မမအကြံပေးချင်တယ်။ အခု မမကို ကြည့်ဖမ်း၊ အရင်က ဝတ်ရည်ချိုနဲ့ တူသေးလား။ အရင်က ဝတ်ရည်ချို ဟာ သူများအိမ်မှာ ငှားနေပြီး လင် ယောက်ျားလစာနှင့် မလောက်မင စားနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ အ ခုကြည့်စမ်း ခေတ်ပေါ် အဝတ်အ စား၊ အသုံးအဆောင်တွေနဲ့ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေတဲ့ ငွေပုံ ပေါ်မှာနေရတဲ့ ဝတ်ရည်ချို၊ ကဲ.. မြင်ပြီနော်”

ဝတ်ရည်ချိုက လည်တိုင် လေးမော့ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို စား ပွဲပေါ်သို့ မသိမသာတင်ပြလိုက်၏။ ဝတ်ရည်ချိုကို တင်ဇာနွယ်မမှီတ်မ သုန် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဝတ်ရည်ချိုရဲ့ ဘယ်ညာ နှစ်ဖက်တွင် လက်ချောင်းတိုင်းမှာ

ရွှေ၊ စိန်၊ ပတ္တမြားစတုလက်ဝတ်၊ တနာတွေဖြင့် အပြည့်အစုံ၊ လက် ကောက်တွေကလည်း တတောင်နား အထိ နှစ်ဖက်အပြည့်။ လည်ပင်း တွင် ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးကြီးသည် ငါးကျပ်သားလောက်ရှိပေလိမ့်မည်။ ပတ္တမြားလော့ကက်သီးလေးကလည်း ခေတ်ကာလတန်ဖိုးအရဆိုရင် သိန်း ချီရှိနေ၏။

“လူတစ်ဦးရဲ့ ကံတရားအ ကျိုးပေးတာချင်း တူချင်မှုတူမှာပါ မမဝတ်ရည်”

“ဘာလို့ ကံတရားကို ပုံချ နေရတာလဲတင်ဇာ၊ ကံကို လူရဲ့ လုံ့ လ၊ ဝိရိယနဲ့ အသိဉာဏ်က ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေတာကို မေ့နေပြီလား”

“ချမ်းသာချင်ပါတယ် မမ ရယ်၊ ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာက လောဘမကြီးပဲ ရောင့်ရဲနိုင်တာက အန္တရာယ်ဆိုးကို ရှောင်ရှားနိုင်တယ် လို့ သိထားတယ်လေ”

“အင်း... တင်ဇာချဲ့ ဂိတ်

ဓာတ်ကတော့ ချီးကျူးစရာပါပဲ”

ဝတ်ရည်က တင်ဇာနွယ်ကို ညင်သာစွာ သုံးသပ်ပြရင်း ပိုက်ဆံ ရှင်းဖို့ စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။ စားပွဲထိုးကို ကုန်ကျစရိတ် ရေတွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အားလုံး (၃၅၀၀)ကျပ် ပါ တယ်ခင်ဗျာ”

တင်ဇာနွယ်နှင့် ဝတ်ရည် နှစ်ယောက်တည်းစားသည်ဆိုသော် လည်း ဟင်းမျိုးစုံ၊ အကြော်မျိုးစုံနှင့် ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရည်က သူမရဲ့လက် ကိုင်ဆလင်းဘတ်ကို တင်ဇာနွယ်ကို မြင်သာအောင် စားပွဲပေါ်တင်ဖွင့် ပြီး အိတ်ထဲမှ ငါးရာတန်(၁)အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး - ရေတွက်ကာ စားပွဲ ထိုးလေးကို ရှင်းပေးလိုက်၏။ တင် ဇာနွယ်မှာ မအံ့သြပဲ မနေနိုင်တော့။ မမဝတ်ရည် ရွှေမရှား၊ ငွေမရှားပဲ ထင်တိုင်းသုံးနေရတဲ့ ဘဝကို မျက် မြင်အခြေအနေကြောင့် အထင်ကြီး သွားသည်။

“တင်ဇာ”

“ရှင်”

အစဉ်းစား လွန်နေသော တင်ဇာနွယ်ကို ဝတ်ရည်သဘောကျ စွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မမအခုလို ဝတ်နိုင်သုံးနိုင် တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မသိချင်ဘူးလား ဟင်.. တင်ဇာ”

“သိတော့ သိချင်တာပေါ့ မမရယ်၊ ဒါပေမယ့် မမအနေနဲ့”

“အေးပြောပြမယ်၊ မမဟာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မခံချင်လို့ ကိုယ် တိုင် စီးပွားရှာတာနဲ့ အခုအခြေအ နေကို ရောက်ခဲ့တာပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ် မမရယ်”

“အေး.. မမကလည်း တင် ဇာကို မမလိုမျိုး ဖြစ်စေချင်တယ် ညီမကို ဒုက္ခဆင်းရဲတွင်းက ကယ် တင်ချင်တယ်၊ ညီမကို အခုလိုမြင်ရ တာ လုံးဝစိတ်မကောင်းဘူး အဖို့ အရွယ်လေးပဲ ဝတ်ချင်၊ စားချင်မှာ ပေါ့”

“ကံတရားချင်းက မတူတာ
ပဲ မမရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီမရဲ့၊
မမဟာ နယ်စပ်မြို့မှာ စားသောက်
ဆိုင်နဲ့ အလတ်စားကုန်တိုက်တစ်ခု
ဖွင့်ထားတယ်။ မမက ခရီးသွားနေ
သူဆိုတော့ လူယုံထားဖို့လိုနေတယ်
လေ။ အဲဒါ ညီမကို သတိရတယ်၊ ပြီး
တော့ ကိုယ့်သွေးသား အရင်းချာလို
စိတ်မျိုးမို့ ညီမကို အလုပ်ပေးချင်
တယ်”

မမဝတ်ရည်ရဲ့ စကားတွေ
ကို ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာဖြင့် တင်ဇာ
နွယ်လေးနက်စွာ ယုံကြည်သွားမိပါ
သည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးအခြေ
အနေမကောင်းသော မိခင်ကြီးနှင့်
မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်တွေကို စိတ်မ
ချနိုင်၍ စွန့်စားမှုကိုလည်း မလုပ်
လိုခဲ့ပေ။

“ညီမမှာ နောက်ဆံသင်းစ
ရာတွေ ရှိနေတယ် မမဝတ်ရည်ရဲ့၊
အိမ်မှာ အမေက သိပ်ကျန်းမာတာ

မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တဲ့ အငယ်မတူက
လည်း ရောင်းဝတ်တတ်ကြတာမှမ
ဟုတ်တာ”

“မပူပါနဲ့ကွယ်၊ ညီမကို သ
နားလို့ မမလိုဖြစ်လာအောင် ကူညီ
လိုက်မယ်ဆိုရင် (၅၀၀၀၀) ကြိုပေး
ထားမယ်၊ လိုက်နိုင်မလား”

တင်ဇာနွယ်အဖို့ ငွေကြေး
နဲ့ သံယောဇဉ် လွန်ဆွဲနေသည်။ မိ
သားစုရေးအတွက် သူ့အလုပ်လုပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့မှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေ
သည်။

“ဒါကလည်း ညီမသဘော
ပါ။ မမနှင့်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်
အတူလိုက်နေရင် နောက်ဆို ကား
တွေ၊ တိုက်တွေ၊ ခြံတွေဝယ်လို့ရမှာ၊
အားလုံးပုံမှန် တစ်လလေးငါးဆယ်
သိန်းကတော့ ပါးပါးလေးကိုရတာ၊
နယ်စပ်က အခုတိုးတက်နေပြီလေ၊
တစ်ဖက်နိုင်ငံနှင့်လည်း နီးနေတော့
ကုန်သွယ်မှုဆိုင်ရာတိုးတက်မှုက အံ့
မခန်းပဲ၊ ဟိုက စီးပွားဖက်တွေက

လည်း မမစရောက်တုန်းကဆို ဂျင်
ဂျင်လည်တော့တယ် ဟင်း.. ဟင်း၊
ဟိုမရောက်သေးလို့ပါ။ ဟိုရောက်ရင်
စီးပွားရေးဈေးကွက်ထဲမှာ ညီမတစ်
ယောက် ခေါင်းဖော်နိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး”

“အင်းပါ မမဝတ်ရည်၊ ညီ
မစည်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကဲ..
ရော့.. ဒါစာ အန်တီအတွက်၊ ငွေဒါ
နပြုလှူတာပါနော်၊ အဒေါ်စားချင်
တာဝယ်ကျွေး၊ မနက်ဖြန် ဒီလိုအ
ချိန်၊ ဒီမှာပဲဆုံမယ်နော်၊ မနက်ဖြန်
အတွက် ကောင်းသောအဖြေပဲကြား
ချင်တယ်နော်တင်ဇာ”

သူမအပေါ်မှာ ဤမျှအထိ
ကောင်းနိုင်သူကို ရှာတွေ့နိုင်မည်မ
ဟုတ်ဟု တွေးထင်ခဲ့သည်။ မဝတ်
ရည်ရဲ့ သဘောထားနဲ့ စေတနာက
သူမအတွက် ငြင်းပယ်မရနိုင်သော
နှောင်းကြိုးမျှင်ဟု တွေးထင်ယုံနေမိ
သည်။

တင်ဇာနွယ်ကို နံနက်ဝေ
လီဝေလင်းအချိန်တွင် လာရောက်
ကြိုဆိုခဲ့သည်။ တင်ဇာနွယ်ရဲ့ မိခင်
နှင့်မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်တို့က သွား
မှာကို မလိုလားကြသော်လည်း တင်
ဇာနွယ်ကိုယ်တိုင်က စီးပွားရေးအရ
စွန့်စားမှုပြုလုပ်လိုကြောင်း၊ အကြိမ်
ကြိမ် ပြောပြခဲ့ရသလို ဝတ်ရည်ချို့
ကိုယ်တိုင်ကလည်း တင်ဇာနွယ်မိခင်
ကို ဝန်ခံကတိအမျိုးမျိုးပေးမှ အား
လုံးက ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြရသည်။

ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင် ငွေကို
ရေလိုသုံးနေကြောင်း တွေ့ရ၍ ဝတ်
ရည်အပေါ် ယုံကြည်ထားခြင်းဖြစ်
သည်။ ယနေ့ နံနက်တွင် တကယ်
တမ်းခွဲရမည်ဆို၍ အားလုံးသောသူ
များမှာ မျက်ရည်စများဖြင့် သံယော
ဇဉ်၏ အစွန်းအစကို ထုတ်ဖော်ပြ
သနေခဲ့သည်။

“အမေ.. သမီးတို့ သွားပါ
တော့မယ်၊ အမေအတွက် သမီးအစ
စအရာရာ အဆင်ပြေအောင် ငွေပို့

ပေးမယ်၊ သမီးကိုစိတ်ချပါ။ မမဝက်
ရည်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

“သာဓုပါကွယ်၊ သာဓု . .
သာဓု၊ အမေ့သမီးလေးတွေ လမ်းခ
ရိုးတလျှောက် ဘေးကင်းကြပါစေ
ကွယ်”

ဝတ်ရည်နှင့်တင်ဇာနွယ်တို့
မိခင်ကြီးကို ကန်တော့ချိန်ဝယ် မိ
ခင်ကြီးက မျက်ရည်တို့ဝေသိကျလာ
ရင်း အသံတုန်တုန်နဲ့ဆုတောင်းပေး
ခဲ့လေသည်။

“ကဲ . . အမေ၊ သမီးတို့သွား
မယ်၊ တစ်လတစ်ခါ ငွေပို့ပေးမယ်၊
ဟိုမှာ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေ
ရင် အားလုံးကို လာခေါ်မယ်”

“သမီးရဲ့ မေတ္တာကို ယုံပါ
တယ်သမီးရယ်၊ ကဲ . . ကဲသွားကြ၊
သွားကြ”

ဝတ်ရည်သည် အားလုံးကို
နှုတ်ဆက်ရင်း တင်ဇာနွယ်နှင့်အတူ
ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်
အငှားကားတစ်စီးက အသင့်စောင့်

ရပ်ထားသည်။ ထိုကားနှင့်ပင့် စွန့်
စားရေးခရီးကို စတင်လေသည်။

အငှားကားလေးက အင်း
စိန်မြို့နယ်၊ စော်ဘွားကြီးကုန်းအ
ဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နားစခန်းရှေ့တွင်
ရပ်လိုက်သည်။

“တင်ဇာရေ . . ဆင်းဟေ့၊
တို့ကားပြောင်းစီးရအောင်”

ဝတ်ရည်ကပြောရင်းမှ
ငှားကားထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ဇာ
စဉ်ပင် တောင်းအော်ကားတစ်စီးက
ထိုးဆိုက်လာသည်။ ဝတ်ရည်က ထို
ကားထဲသို့ ဦးစွာ ပြောင်းထိုင်လိုက်
သည်။ တင်ဇာနွယ်လည်း အနောက်
မှ အပြေးလိုက်လာ၍ ကားထဲဝင်
ထိုင်လိုက်ရသည်။ ကားထဲရောက်ရှိ
သောအခါမှ ၎င်းနှင့်သက်တူရွယ်တူ
အမျိုးသမီး(၇)ယောက် ကားထဲထိုင်
နေတာ တွေ့ရ၏။

ခရီးရှည်တစ်ခု အစဝယ်
တင်ဇာနွယ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်
များကြောင့် စိတ်ကြည်လင်မှုကို

တင်ခံစားနေရလေသည်။ မမဝတ်ရည်အပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာယုံကြည်မှုရှိနေ၍ စိုးရိမ်စိတ်ကို မတွေးထင်မိခဲ့ပေ။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် ကားကန်ဆက်ကို အဆက်မပြတ် ဖွင့်ထားပေး၍ ဂီတလှိုင်း၌ စိတ်အလျင်ကို လွင့်မြောနေကြလေသည်။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မောင်းနေသောကားမှာ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မန္တလေးသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ မန္တလေးသို့ စတင်ရောက်သောအခါ ဘည်းခွဲခန်း၌ တစ်ညအိပ်ကြရ၏။ နာဂတ်တစ်နေ့၌ မန္တလေးမှလားရှိုးရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခွာရန် စီစဉ်ထားကြောင်း သိရလေသည်။

မန္တလေးဘူတာရုံသို့ရောက်သောအခါ တစ်ခရီးတည်းအတူသွားရမယ့် မိန်းကလေး(၇)ဦးနဲ့ ထပ်မံကြုံရပြန်သည်။ တင်ဇာနွယ်အဖို့မှာ စဉ်းစားစရာတွေဖြစ်လာပြန်သည်။ မိန်းကလေးတစ်စုကို စုဆောင်းခေါ်

ဆောင်လာခြင်းဖြစ်၍ မမဝတ်ရည်အနေနဲ့ မည်မျှအလုပ်တွေများ ရှိနေလို့လဲဟု အတွေးပွားစရာဖြစ်လာရပြန်သည်။

“အင်း.. မမဝတ်ရည်ပြောတော့ ငါ့တစ်ယောက်ထဲ ခေါ်သလိုလိုနဲ့ အခုတော့ လူတွေများလှချည်လား။”

တင်ဇာနွယ်က အတူသွားရမယ့် မိန်းကလေးတစ်စုကို သတိထားကြည့်ခဲ့တော့သည်။ အားလုံးမှာ သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိမည်။ ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအဆစ်၊ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ မျက်နှာလှလှလေးများပင်။

“အင်း.. မှခင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲကလိုများဖြစ်နေမလား၊ သိပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ မမဝတ်ရည်က မသိတဲ့လူမှမဟုတ်တာ၊ အချင်းချင်းလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အကောင်းနှင့်အဆိုးကိုယှဉ်တွဲစဉ်းစားရင်း တင်ဇာနွယ်တစ်ညလုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာချ

လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ပြောတာ အားလုံးအမှန်တွေပါ။ ကျွန်မ အနေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ရှာမတတ် လို့ လာပြီးအကူညီတောင်းတာပါ”

တင်ဇာနွယ်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ခုဝယ်ချင်သည်ကို အကြောင်းပြပြီး ရထားရဲစခန်းသို့ အပြေး ဝင်သွား လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ရဲစခန်း တာဝန်မှူးထံ သတင်းပေးပြီး အ မြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့သည်။ တင်ဇာနွယ် မှာ ရထားပေါ်ရောက်သည်ထိ စိတ် ထဲမှာ တထင့်ထင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အကူညီတောင်းခံသည့်အတိုင်း ရဲစ ခန်းက တကယ်မှ ပေးပါမလားလို့ သံသယဝင်နေခဲ့သေးသည်။

ထိုစဉ်၌ပင် ရထားတပ်ဖွဲ့ ဝင်များ၊ ရထားပို့ဆောင်ရေးမှ တာ ဝန်ရှိသူများ၊ မန္တလေးတိုင်းအမျိုးသ မီးရေးရာမှ တာဝန်ရှိသူများ ပါဝင် သည့် ပူးပေါင်းအဖွဲ့သည် ရထား ပေါ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်

လာခဲ့ကြသည်။

လက်ပူးလက်ကြပ် ငြင်းမရ အောင် ထိပ်တိုက်စစ်ဆေးကြသည် မို့ နောက်ဆုံးမှာ မမဝတ်ရည်အား လက်ထိပ်ခတ်ကာ ခေါ်ဆောင်သွား လေသည်။ တင်ဇာနွယ် အပါအဝင် မိန်းလေး(၈)ယောက်ကို သက်ဆိုင် ရာရဲမေများက လုံခြုံရေးဂိတ်ဆီသို့ ဦးဆောင်ဖေးမ ခေါ်ဆောင်သွားကြ သည်။ တင်ဇာနွယ်တို့ မိန်းကလေး တစ်သိုက်မှာ ယုံလွယ်မိကြသူများမို့ ယုံလွယ်ခြင်းရဲ့ အကျိုးရလဒ်အား လက်မတင်လေး လွတ်ကင်းချမ်းသာ ရာရ၍ ဝမ်းသာလို့မဆုံးကြချေ။

ထိုနေ့က မမဝတ်ရည်ကိုမ တွေ့ရ။ လူချင်းခွဲပြီး သီးခြားစီ စစ် ဆေးကြောင်း သိရ၏။ အမျိုးသမီး (၇)ဦးနှင့်တင်ဇာကို သီးသန့်စစ်ဆေး သည်။

“သမီးတို့က အလုပ်ရမယ် ဆိုပြီး လိုက်လာကြတဲ့သူတွေပဲပေါ့၊ အင်း.. သမီးတို့ကို စစ်ဆေးတာ

အားလုံးနယ်စုံက ဖြစ်နေတယ်။ သမီးတို့အရွယ် မအူမလည်တဲ့အရွယ်တွေဆိုရင် သူတို့အနေနဲ့က ဆွယ်တရားဟောမက်လုံးပေးပြီး အယုံသွင်းတဲ့နေရာမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေထက်တောင်မှ အိုက်တင် ကောင်းတယ်”

ရဲမေတစ်ယောက်က ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ သဘောအတိုင်း ရှင်းပြတော့ မမဝတ်ရည် သူ့ကိုလှည့်ပတ်ဖျားယောင်းသိမ်းသွင်း၊ အယုံသွင်းကာ ပြောဆိုပုံတို့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူမို့ ရက်ရက်စက်စက်လှည့်စားရက်လိုက်တာ မမဝတ်ရည်ရယ်၊ ကိုယ်ကတော့ သဘောရိုးနဲ့ သူ့ကို အားကိုးလိုက်ရတာ၊ တော်သေးတာပေါ့။ အချိန်မီလက်မတင်လေးတင် နောက်မို့ဆို ကျားခံတွင်းထဲရောက်သလို ဖြစ်တော့မလို့ ဘုရားကယ်တာပဲ။

“ကဲ... သမီးတို့ကို ရှင်းပြခဲ့သလိုပဲ ဝတ်ရည်ဟာ လူမှောင်ခို

ပွဲစားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကြုံရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း တဖက်နယ်စပ်မှာ ဘိန်းမှောင်ခိုလုပ်ရာမှ လူမှောင်ခိုလုပ်ဖို့ကို စတင်ကြိုးစားကြည့်တာပဲ”

အမျိုးသမီးရေးရာ ကော်မတီမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက မမဝတ်ရည်ရဲ့ ဘဝသရုပ်မှန်ကို ရှင်းပြလေသည်။

“သမီးတို့ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားချင်တယ်ဆိုရင် မက်လုံးပေးပြီး သမီးတို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေကို ဆွဲဆောင်စေခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ဝတ်ရည်နှင့်အဖွဲ့ဟာ အမျိုးသမီးငယ်တွေကို အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတစ်ခုကို မှောင်ခိုတင်ပို့ပြီး ရောင်းစားကြဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

ယခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိရတော့မှ အမျိုးသမီးငယ်များရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

“လူမှောင်ခိုအဖွဲ့ဟာ သူတို့

အတွက် အမြတ်အစွန်း များများရ
မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ သနားငဲ့
ညှာ စိတ်ထားရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊
သမီးတို့ကို ရောင်းစားလိုက်တာနဲ့
ဝယ်ယူသူတွေက ငွေဝယ်ကျွန်လိုပဲ
ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မယ်၊ သမီးတို့အ
တွက် ပေးချေလိုက်ရတဲ့ငွေက ပွဲစား
လက်ထဲကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် သ
မီးတို့ဟာ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်၊ သုံး
နှစ်လောက် လုပ်အားခမဲ့ အလုပ်
လုပ်ပေးကြရတယ်”

မိန်းကလေးများမှာ သာ
မန်အနေအထားအရ လုပ်အားခကို
ခေါင်းပုံဖြတ်ခံရသည့်အရေးကို သ
ဘောပေါက်သွား၏။

“တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ဝယ်
ယူသူက စိတ်မထင်ရင် ညှဉ်းဆဲမယ်၊
ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးမဟုတ်ဘူးဆို
တဲ့အထင်နဲ့ သတ်ပစ်တာတွေ၊ ဘဝ
ဖျက်ဆီးပစ်တာတွေ၊ အဲဒီလိုယုတ်
မာရက်စက်တဲ့ အပြုအမူတွေ ရုပ်
မြင်သံကြားနဲ့ဂျာနယ်တွေမှာ သမီး

တို့ ဖတ်ကြည့်မြင်တွေ့ဖူးမှာပါ”

တင်ဇာနွယ်နှင့်အမျိုးသမီး၊
တစ်စုမှာ တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦး
ကြည့်မိကြသည်။ မကြာသေးမီက
လက အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို
အိမ်ရှင်က တာဝန်ပေးပြီး လူမိုက်
နှင့်သတ်ပတ်ညှဉ်းပန်းမီးရှို့ ခဲ့သည့်
သတင်းနှင့်အမျိုးသားအလုပ်သမား
များကို သောင်းရင်းမြစ်ကမ်းစပ်သို့
လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့တစ်စုက ချည်
ထုပ်ရေထဲကန်ချပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်
သတ်ခဲ့တာတွေ၊ အဲဒါတွေကိုလည်း
ဖတ်ခဲ့ဖူးကြသည်။

“အထူးသဖြင့် ပြည်တန်
ဆာဘဝ သွတ်သွတ်ခြင်းပဲဖြစ်တယ်၊
အမျိုးသမီးလေးတွေကို ပြည်တန်
ဆာအဖြစ် ခြိမ်းခြောက်သွတ်သွင်း
မယ်၊ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ချည်
နှောင်ထားမယ်၊ မနာခံရင် နည်းမျိုး
စုံနဲ့ နှိပ်စက်မယ်၊ လူ့အုပ်စုနဲ့ အဓမ္မ
ပြုကျင့်ပြီး ဘဝဖျက်ဆီးမယ်၊ ပုဂံ
စိတ်ပျောက်အောင် မူးယစ်သေးမကူ

တိုက်ကျွေးပြီး ပြည့်တန်ဆာဘဝကို
ရောက်အောင် ဖျက်ဆီးသိမ်းသွင်း
ကြလိမ့်မယ်”

ရှင်းလင်းပြောပြသည့် တာ
ဝန်ရှိသူရဲမေရဲ့ စကားကြောင့် အ
မျိုးသမီးတစ်စုမှာ သူတို့အဖြစ်တွေ
ကို ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်
ကြသည်။

ပြည့်တန်ဆာဘဝ ရောက်
သွားတဲ့အခါ သမီးတို့ရရှိမယ့် ငွေ
ကြေးက ထမင်းဖိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
နောက်ဆုံး ရရှိမှာက (AIDS)ဆိုတဲ့
သေမယ်ရက်စောင့်ရတဲ့ ရောဂါဆိုး
ပဲ။ ရောဂါဆိုးရဲ့ နှိပ်စက်ခံရတဲ့သူ
တွေဟာ သူတို့နိုင်ငံသားတွေနှင့်ဆုံ
တွေ့ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့နိုင်
ငံသားတွေကူးမှာကြောက်လို့ အခြား
ကမ္ဘာလှည့်တွေနဲ့ပဲ တွေ့ဆုံပေးကြ
တယ်”

လူမျိုးရေးအရ ခွဲခြားမှု၊ နှိပ်
စက်မှု၊ ရက်စက်မှု ဘဝကိုလည်းပဲ
အားလုံး တွေ့ကြည့်မြင်ယောင်ခဲ့မိ

လေသည်။

“ရောဂါကြောင့် လူစင်မမို့
တဲ့ဘဝ ရောက်ရင်တော့ တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်ကို မောင်းထုတ်သလိုမျိုး
နယ်စပ်အထိပို့ပြီး မောင်းထုတ်ပစ်
မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သတ်ပစ်ကြတယ်၊
ကိုယ့်ရဲ့ နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ ရပ်ဝန်း
မှာ မဟုတ်သလို သမီးတို့တို့ ဘယ်
သူမှ အရေးတယူကယ်တင်ကြမှာမ
ဟုတ်ဘူး”

တာဝန်ရှိသူများက နိုင်ငံ
ရေးအမြင်၊ မိသားစုအမြင်၊ လူမှုရေး
အမြင်များဖြင့် အသေးစိတ်ရှင်းပြခဲ့
ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှင်းလင်းချက်
များကြောင့် တင်ဇာနွယ်တို့ မိန်းက
လေးတစ်စုမှာ အမျိုးသားရေးသစ္စာ
ဖောက်ရေးနှင့်အတ္တကြီးသူ၊ လူပွဲစား
များကို အခဲမကျေ အမုန်းကြီးမုန်း
သွားခဲ့ရလေသည်။

တင်ဇာနွယ်အိမ်အပြန်ခရီး
မှာ လှောင်ချိုင့်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ
သူ၊ သားရဲတောမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ

သူနယ် သူမရဲ့ စိတ်အလျင်က လန်းဆန်းပေါ့ပါးနေသည်။

“ကံတရားကျေးဇူးကြောင့် အန္တရာယ်ဆိုးက လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီပဲ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးထက် ကိုယ့်အပေါ် စာနာမှုပေးတတ်တာ မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ့ခာနဲ မိသားစုသံယောဇဉ် အရိပ်အောက်မှာပဲနေပါတော့ သမီးလေးရယ်၊ မရှိအတူရှိအတူပေါ့၊ သောကအေးအေးနှင့် ထမင်းကြမ်းယပ်ခပ်ပြီး ထမင်းရည်ပဲ မျှသောက်ရသောက်ရပေါ့ သမီးရယ်”

တင်ဇာနွယ်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာများ ကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ရာအရောက် ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ သံဝေဂရဖွယ်ဆိုဆုံးမမှုကြောင့် တင်ဇာနွယ်မှာ ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးမှလွဲ၍ မိမိတို့အပေါ် မည်သူကမှ သနားညှာတာစိတ်နဲ့ ချစ်ခင်စိတ် မရှိကြောင်း အကျိုးလို၍ ညောင်

ရေလောင်းပြီး ကူညီကြတာ လက်တွေ့ပင်ဖြစ်ပြီး မိမိလို ယုံလွယ်ခြင်းမျိုးကို အစမပျိုးသင့်ကြောင်း ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ အမိမြန်မာနိုင်ငံမှ နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားအားလုံးကို အညှာလွယ်၍ ယုံမှားမသင့်ကြောင်းကို မိမိရဲ့ ဖြစ်စဉ်နဲ့ သာကေရေးဖွဲ့တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကလျာဝါဝါ။

